

Giới thiệu Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi

Huyết Sắc Tam Đại Vương là tựa truyện teen và xuyên không của tác giả Akame Hell. Truyện có những tình tiết cao trào, mang lại những trải nghiệm đầy thú vị.

Nàng- Hàn Huyết Từ: lạnh lùng đậm bạc

Nàng- Lâm Hải Vân: nhí nhảnh hồn nhiên

Nàng- Lãnh Kiều Tuyết- tham vọng lãnh khốc

Hắn- Thượng Quan Phong- lãnh đậm thờ ơ

Hắn- Thượng Quan Hàn Ki- lãnh khốc vô tâm

Hắn- Thượng Quan Khương- độc đoán chiếm hữu

Tam đại tiểu thư xuyên từ tương lai đến: bộ ba hoàn hảo

Tam đại đế vương cao quý: thiên hạ đệ nhất hoàn mỹ

Hai táng băng gặp nhau liệu có tan chảy?

Hai con người kiêu ngạo gặp nhau liệu có nhường nhịn nhau?

Ngây thơ với lãnh khốc thì bên nào sẽ chiến thắng?

Trái tim đã chết liệu có thể hồi sinh được không?

Đọc truyện để tìm kiếm câu trả lời nhé. Nhớ ủng hộ tựa truyện đặc sắc này nha, với kết thúc đầy hấp dẫn đang chờ đợi bạn đọc khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nàng- Hàn Huyết Từ: lạnh lùng đậm bạc

Nàng- Lâm Hải Vân: nhí nhảnh hồn nhiên

Nàng- Lãnh Kiều Tuyết- tham vọng lãnh khốc

Hắn- Thượng Quan Phong- lãnh đậm thờ ơ

Hắn- Thượng Quan Hàn Ki- lãnh khốc vô tâm

Hắn- Thượng Quan Khương- độc đoán chiếm hữu

Tam đại tiểu thư xuyên từ tương lai đến: bộ ba hoàn hảo

Tam đại đế vương cao quý: thiên hạ đệ nhất hoàn mỹ

Hai táng băng gặp nhau liệu có tan chảy?

Hai con người kiêu ngạo gặp nhau liệu có nhường nhịn nhau?

Ngây thơ với lãnh khốc thì bên nào sẽ chiến thắng?

Trái tim đã chết liệu có thể hồi sinh được ko?

[Trích]

"Ta yêu nàng, Từ nhi! Cho dù nàng có là ai đi chăng nữa thì điều đó vẫn mãi chẳng thay đổi"

"Vân nhi! Trọn đời trọn kiếp này ta sẽ chỉ yêu mỗi mình nàng"

"Tuyết Tuyết! Chỉ cần nàng cho ta một cơ hội thôi. Xin nàng hãy mở lòng mình ra. Ta sẽ sẽ ko để nàng đau thêm lần nữa"

Nhân thế là vậy. Còn tiền giới và quý giới thì sao?

(Tiền giới)

"mau lên! chúng ta đã tìm thấy lục vị đế vương trong truyền thuyết rồi"

(Quý giới)

"cái gì? người đầu mau đi giết trừ họ cho ta"

"ko được. Phụ vương, người có thể tha cho Tuyết nhi cô nương được ko?"

"nếu con chinh phục được à ta"

Giăng hồ lần nữa lại dậy sóng. Bí mật liên tiếp được mở ra. Lục vị đế vương đã trở lại. Mỗi nguy hiểm đang ngày càng cận kề. Cái chết đến với họ là rất nhanh. Chỉ còn là vấn đề thời gian nữa mà thôi.

Liệu kết thúc sẽ là vầng hào quang trời lửa hay lại một màu đen u ám?

Mời các bạn đón đọc: "Huyết sắc tam đại vương phi" của tác giả Akame Hell

PHỤ CH

Nàng ngồi phịch xuống trên nền đất lạnh cứng. Từ đâu hai hàng nước mắt như pha lê trong suốt chảy dài đôi má. Mặn nhưng thuần khiết.

"anh...em...anh đừng đùa như vậy có được ko?" nàng cố trấn tĩnh gắng hỏi. Cố tìm một tia hy vọng nhỏ nhoi từ người con trai ấy. Con gái là vậy. Khi yêu thì dù mọi chuyện có ra sao thì vẫn tiếp tục tìm kiếm tia hy vọng cho dù biết kết quả. Và quả như vậy. Người con trai ấy mở đôi môi của mình và cất lên những lời lạnh lẽo: "tôi ko đùa. đó là sự thật" sau đó thắng cửa quán bar mà biến mất.

Nàng ko nhìn theo, cũng chẳng với theo. Nàng đang cố tiếp thu lời nói của anh ta. "ko đùa" ư?

"Haha...." nàng cười tự chế giễu mình sao ngu xuẩn đến vậy. Ko ngờ có ngày Lãnh Kiều Tuyết nàng đây lại điên vì tình. Bị lừa hết tiền bạc, già tài. Đã thế còn đem đến cho nàng một trái tim vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, rỉ máu do bị người con trai ấy dùng những lưỡi dao sắc bén ghim vào.

Nàng sợ lắm rồi. Nàng muốn trốn tránh, muốn quên hết tất cả. Nàng muốn.....chết!!!! Nhưng như vậy có phải là tham lam quá ko? Nàng ko muốn gia đình mình buồn, ko muốn khơi lại những kí ức cũ cho Huyết Từ và còn ko muốn dập tắt nụ cười của Hải Vân.

Bỗng chốc những kí ức giữa nàng và người con trai ấy chợt ùa về như một đoạn phim chiếu chậm. KHÔNG, KHÔNG, NÀNG HẬN!!!

Nàng sợ sệt lùi ra đằng sau. Giỡn dầy nổi sợ hãi đang lấn át con tim nàng. Chẳng biết nàng lùi về đằng sau để làm gì? Tất cả chỉ là trực giác của bản thân mà thôi. Nàng không thể điều khiển nổi bản thân mình nữa. Đầu óc nàng quay cuồng, trống rỗng. Bất giác nàng xoay người bỏ chạy. Nàng chạy ra khỏi quán bar- nơi nàng và hắn đã gặp nhau. Nàng hòa mình vào đêm đen, để mặc những cơn gió lạnh buốt xuyên vào da thịt mình. Đường như nàng muốn để gió cuốn đi tất cả kí ức giữa nàng và hắn

(Tại bãi đỗ xe của quán bar)

"Huyết Từ! Nhìn kia. Ai sao giống Tuyết Tuyết nhà mình vậy?" Văn chỉ tay vào bóng đen đang vụt ra khỏi quán bar.

Huyết Từ cười nhẹ. Gì chứ? Tuyết đang vui vẻ với người yêu ở bên trong cơ mà.

"Chắc...ơ...ơ chưa nói hết. Văn! Chạy đi đâu vậy?" Chữ "hầm thù" còn chưa phun ra khỏi miệng thì Hải Văn đã chạy vụt theo bóng lưng đó, nàng cũng đuổi theo.

"Văn! Đi đâu vậy?" Từ vừa chạy vừa hỏi

"Tuyết Tuyết hình như đang khóc" Văn ko nhìn lại mà nói

Lúc này Huyết Từ mới nhìn rõ cô gái ấy. Đúng là Tuyết Tuyết thật nhưng sao Tuyết lại khóc cơ chứ? Đã có chuyện gì xảy a?

Tuyết cứ thế mà chạy đi. Nàng ko để ý bất cứ thứ gì xung quanh cả. Trong đầu nàng giờ trống rỗng. Khóc mà nàng cay cay, đôi mắt mờ dần, mờ dần.

Bỗng nàng thấy thân mình trở nên nặng trĩu. Hình như có ai đang nắm tay nàng. Nàng quay lại thì thấy hai con bạn thân Từ và Văn của mình đang nắm tay mình lại.

-Tuyết! Chuyện...hả?- đang định hỏi Tuyết xem có chuyện gì xảy ra thì nàng nghe có tiếng lộc cộc dưới chân. Là một viên ngọc.

BÍP BÍP

Tiếng còi ô tô vang lên liên hồi. Các nàng nhìn về phía nơi phát ra tiếng kêu.

Chiếc ô tô lao tới ngày càng gần. Không kịp nữa rồi. Văn trừng mắt lên, Tuyết và Từ thì nhắm mắt lại phò mặc số phận.

Và rồi

KẾT.....

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Chiếc xe ô tô đang lao với tốc độ chóng mặt đột nhiên phanh gấp để lại những vết tích không nhỏ. Tài xế lái xe hoảng loạn bước ra khỏi xe tìm kiếm cái xác của 3 cô gái. Tuy nhiên ông lại không thấy có gì cả. Chẳng nhẽ ông...mê sáng sao? Thật khó hiểu mà.

Trở lại với 3 nhân vật nữ chính của chúng ta. Khi gần như tất cả đã tuyệt vọng thì bỗng thấy viên ngọc dưới chân các nàng lóe sáng. Ánh sáng chói lóa. Sau đó, các nàng không còn nhận thức được gì nữa, mọi thứ như chìm vào hư vô.

Khi vừa tỉnh lại, các nàng đã thấy mình đang ở một nơi rất xa lạ, bùn đất khắp nơi.

"Đường đi nơi đây rất thô sơ. Quái lạ! Chẳng lẽ đang trong quá trình thi công sao? Sao lại thô sơ vậy? Khoan đã! Nếu là công trường thì máy móc đâu? Định xây dựng bằng tay với thìa như người tởi cỏ hả? (-____-) Hay đây là bãi đất hoang?"

Tuyết cất tiếng tỏ rõ vẻ khó chịu trong lời nói.

"É??? Nhưng chúng ta đang ở giữa lòng thành phố đó nhé. Lấy đâu ra bãi đất hoang nào rộng lớn thế này. À mà quan trọng hơn. Tuyết Tuyết! sao cậu lại khóc vậy?"

Hải Văn vẫn rất ngây thơ hỏi. Câu hỏi vô tình chạm vào nỗi đau của Kiều Tuyết.

"Tớ...tớ...xin lỗi vì đã làm cậu lo lắng"

Tuyết vô cùng bối rối. Nàng không biết có nên nói ra hay không. Nàng sợ hai con bạn mình sẽ lo lắng. Tâm trạng nàng lúc này thật khó diễn tả. Nó rối bời.

Nhận rõ sự bối rối trong đôi mắt bạn mình, Văn nhẹ nhàng nở nụ cười đầy nắng.

"Nói đi có gì bọn tớ sẽ giúp cậu"

"Thực ra.....thì....Uy Phong....hắn....hắn....đã phản bội..... tớ rồi"

Kiều Tuyết lại khóc nức lên. Nàng đau lắm. Người đầu tiên nàng yêu thật lòng lại lừa hết tiền, gia tài, và còn lừa dối cả tình cảm của nàng bấy lâu nay nữa. Nàng tuyệt vọng thật rồi. Bỗng từ đâu, hai cánh tay vươm ra ôm nàng vào lòng. Là Huyết Từ!

"Tớ hiểu hết rồi Tuyết Tuyết! Nếu gặp lại tên đó, tớ sẽ bắt hắn phải trả giá vì đã khiến cậu phải rơi nước mắt. Nhưng mà...bây giờ xin cậu đừng khóc nữa. Thấy cậu như vậy, tớ và Văn buồn lắm. Hãy lau những giọt lệ ấy đi. Hắn không đáng để cậu bận tâm đâu. Hãy biến nỗi đau thành thù hận. Nó sẽ cho cậu sức mạnh để...."

Quả không hổ danh là Huyết Từ. Phải, nàng phải mạnh mẽ lên. Tuy nhiên Huyết Từ chưa nói hết thì Hải Văn đã chen ngang

"Tuyết Tuyết! Từ Từ! Tớ không có ý định chen ngang nhưng.....nhìn kia"

Đang trong đoạn cao trào thì Hải Văn chen ngang khiến họ rất bức mình. Tuy nhiên họ vẫn nhìn theo hướng tay nàng chỉ. Và xem các nàng thấy gì? Một cảnh tượng thật kinh khủng. Một cái chết thảm.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Một cô gái nằm trên vũng máu tươi, mái tóc đen dài xỏa xuống, rồi bù, dính bết vào người. Khuôn mặt bị máu che đi một nửa. Một tảng đá lớn đang đè lên người cô. Cô gái ấy đã mất một cánh tay. Mất cô trọn ngược lên, đỏ ngầu, đầy thù hận. Tuy nhiên cô gái đã chết.

Hải Văn sợ hãi lùi về phía sau. Kiều Tuyết thì vẫn đứng . Mất nàng chăm chú nhìn vào cái xác chết. Nàng cũng không hiểu mình nhìn cái gì nữa. Nhưng nàng có một linh cảm. Cô gái này...có nét gì đó RẤT QUEN. Nhưng mà dù có là ai đi chăng nữa thì cũng rất khó nhận ra. Cái bộ mặt của cô ta, cái thân xác của cô ta, ai mà nhận ra được danh tính cô ta chứ.

Trong lúc Kiều Tuyết quan sát từ xa thì Huyết Từ đã lại gần cái xác và quan sát. Lúc nàng hít những lọn tóc rơi bởi sang một bên, trong đáy mắt nàng hiện lên một sự ngỡ ngàng nhưng nhanh chóng thu về bình thường.

(Bật mí chút nè: Ở thời hiện đại, Huyết Từ và Kiều Tuyết làm sát thủ. Hai nàng có biệt danh là Huyết Nữ và Hắc Nữ. Vì vậy, hai nàng đã quen với mấy cảnh máu me ghê rợn này rồi. Hon nữa, vì là những sát thủ chuyên nghiệp nên các nàng không bao giờ bỏ qua những chi tiết nhỏ nhặt nhất. Cho dù là linh cảm không căn cứ đi chăng nữa, các nàng vẫn phải đề phòng. Hải Văn thì khác. Nàng là chuyên viên sinh trắc học. Nhiệm vụ của nàng không phải là giết người mà là sáng tạo ra nhím loại độc được, những cơ máy giết người đáng sợ dành cho hai con bạn mình. Có chưa bao giờ giết người cả)

"Tuyệt Tuyệt! Cậu thấy cái xác có gì bất thường không?"

Huyết Từ quay sang hỏi Tuyệt.

"Có. Nhưng tớ chưa nhận ra được"

Tuyệt trả lời chắc nịch.

"Tớ tìm ra rồi. Có ba điểm đáng chú ý ở cái xác này. Một là...À!????"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

"Tớ tìm thấy rồi. Có ba điểm đáng chú ý ở cái xác này. Đó là.....À!????"

Huyết Từ quay mặt về phía bụi cây. Sát khi tỏa ra nồng nặc. Khuôn mặt danh lại. Tên này là nghe lên.

Xoạt...xoạt...

Từ phía bụi cây bước ra là một lão già trắng muốt. Tóc trắng dài, râu trắng, y phục trắng cô trang.

"Cái lão già này. Già rồi vẫn còn nghiện cổ trang sao?"

Hải Vân lắc đầu ngán ngấm khi nhìn xuống bộ y phục lão đang mặc..

"Ý các người là sao? Cô nương kia! Phản ứng của người rất tốt"

Lão già chỉ về hướng Huyết Từ rồi nói tiếp.

"Hiếm ai có thể phát hiện được sự hiện diện của ta"

Nói rồi lão cười khùng khục.

Kiều Tuyệt đứng nhìn lão già này từ này đến giờ mới để ý một điều gì đó. Nàng quét mắt qua lão ta rồi đưa mắt sang cái xác. Giờ nàng biết rồi.

Nhận ra cái nhìn dò xét về phía mình, lão ta quay sang Tuyệt, vuốt râu.

"Nha đầu thôi! Người nhìn gì ta?"

"Lão già! Người trả lời câu hỏi của ta. Đây là thời kì nào?"

Kiều Tuyệt nhai cây kiếm dưới đất lên. Mặc kệ đi! Tuy không biết là của ai nhưng lỗi đầu phải ở nàng. Lỗi là của cái người làm roi kiếm á. Song, nàng nhanh chóng đưa thanh kiếm kẻ cổ lão.

"Ta không phải lão già. Ta là Hiến Viên Ngoại. Hà...hà.....các người không ngờ chứ gì?"

Lão cười đắc chí.

"Đó không phải câu hỏi của ta. Đừng để ta phải nhắc lại"

Ánh mắt nàng sắc đá. Ánh mắt nàng gắn lên những tia dò ngấu giấm giữ. Kiếu không tập chung vào câu hỏi của nàng chính là khinh thường nàng. Mà cái loại như vậy là loại nàng ghét nhất. Hơn nữa nàng đang có thù với bọn đàn ông con trai khốn nạn. Già trẻ không loại trừ.

Về phía Hiến Viên Ngoại thì lão ta chẳng biết mình nên khóc hay nên cười nữa. Đệ nhất cao thủ như lão mà các nàng không biết ư? Sao còn dám lớn tiếng nữa? Bộ chán sống rồi hay sao? Nhưng một phần lão lại thấy rất thú vị. Trên đời xem có nữ nhi nào dám không?

"Khà....khà.....tiếp chiêu"

Lão không ngại ngần lao đến Kiếu Tuyệt. Hai con bạn Huyết Từ và Hải Vân cũng lao đến tham chiến. Hải Vân tuy không thực chiến bao giờ nhưng vì nàng là chuyên gia vũ khí, con bạn thân của hai sát thủ đại tài nên ít nhiều cũng biết võ.

Hải Vân đầu tiên. Nàng lao tới chỗ lão già đang bay đến Kiếu Tuyệt. Nàng nhanh nhẹn dùng chân định đá lão già một cước đủ tàn phế. Nhưng lão cũng dây phải tay vừa. Khi chân nàng còn cách lão khoảng một centimet thủ lão ngay lập tức nhảy lên cao, dùng cùi chỏ mình định giáng một phát vào nàng thì nàng lại nhanh nhẹn thực hiện một cú xoay người đẹp mắt trên không. Đòn đánh của lão đã hụt. Nàng đưa tay lên cao, nhắm thẳng mặt lão mà đâm. Tay nàng còn chưa chạm được vào một sợi lông của lão thì lão lại tung một chưởng vào ngực nàng. Nàng bay ra. Phải nói chưởng này không hề nhẹ. Bằng chứng là nàng đã thổ huyết.

Hiến Viên Ngoại nói đồng đặc:

"Phản ứng tốt tuy nhiên vẫn còn chậm. Thiếu kinh nghiệm. Đòn đánh còn nhiều lỗ hổng. Mất cảnh giác"

Đó là những lời nhận xét lão dành cho nàng. Khóe môi Huyết Từ và kiếu Tuyệt gật gật. Hải Vân rất giỏi mà. Chỉ kém có hai nàng thôi. Nhất định lão này không phải tay vừa.

Huyết Từ thấy bạn mình như vậy thì đau xót xông lên. Nàng tung cú đâm thần tốc của mình nhắm thẳng vào mặt lão. Lão xòe tay ra định cản cú đâm. Tuy nhiên cú đâm lại bất ngờ chuyển hướng. Vòng xuống phía dưới. Mục tiêu là cầm lão. Trúng! Lão nghiêng đầu ra phía sau theo lực của cú đâm. Sau đó, lão nhanh chóng khôi phục lại phong thái cũ.

Thực chất khi cú đâm chuyển hướng, lão đã nhanh chóng kích hoạt khí Chuyển. Nếu không dùng chắc lão đã mất cái đầu do va chạm với lực mạnh. Là tại lão mất cảnh giác đấy mà. Ai ngờ tiểu cô nương này lại giỏi trò cơ chứ. Thú vị! Thú vị!

Đó là tâm trạng của lão lúc này. Còn về phía bộ ba tiểu thư kia thì há hốc mồm kinh ngạc. Má ơi! Lão là thánh thần hay quý thần đây?

Kẻ thấy cơ hội mở ra trước mắt mà không hành động thì đó là kẻ ngu. Mà lão không phải kẻ ngu nên ngay lập tức lao phi thân đến chỗ Huyết Từ.

"Á...."

RẦM

RẦM

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Á...."

RẦM

RẦM

Lão già tung một chiêu. Huyết Từ bay về đằng sau, đập vào vách đá. Nàng học máu không ít.

Lão già Hiên Viên Ngoại lại nói:

"Thể chất tốt, kinh nghiệm thực chiến cao tuy nhiên phòng thủ quá sơ hở"

Lão ta nói làm nàng đỏ mặt quay đi. Lão nói đúng. Mà đệ nhất sát thủ cũng có ngày như nàng. Thật là nhục mà. Đau ề ầm luôn. Giò chẳng đứng nổi nữa rồi. Lão này ác.... Nhưng dù gì cũng phải cảnh báo Tuyết. Nàng hét lớn

"Tuyết Tuyết! Cẩn thận. Lão cực kì nguy hiểm!"

Đáp lại tiếng trả lời của nàng chỉ là sự im lặng. Kiểu Tuyết xông lên, rút kinh nghiệm từ hai con bạn, nàng không điên cuồng mà tấn công nữa. Nàng đứng ở tư thế tác chiến, tập chung vào từng cử chỉ của đối thủ. Nàng hít một hơi dài, nhắm mắt vào rồi bắt gãi mờ ra nhìn vào lão ta. Thời gian xung quanh như đóng băng, trái đất như ngừng quay. Khả năng tập chung thật đáng nể.

Lão già Hiên Viên Ngoại nhíu mày. Thú vị! Quá thú vị! Lâu lắm rồi lão mới có cảm giác này. Không biết ba nàng này còn có thể tiến xa tới đâu đây?

Lần này khác các lần khác. Lão ta xông đến Tuyết trước.

Nàng đã nhìn thấy đường đi chuyển của lão. Nhưng...đường như nàng có một cảm giác khác về đòn tấn công này. Nàng không biết tại sao nhưng vẫn nên cảnh giác. Trực giác của nàng luôn đúng.

Khi lão cách nàng vón vện chưa đến 1cm thì bất ngờ biến mất. Nàng giật mình. Đứng sau!

"Keng"

Nàng vung kiếm về phía lão. Lão cũng từ đâu lòi ra một con dao nhỏ, nạm bạc, chuôi dao có con rắn nhỏ cuốn quanh ra đỡ thanh kiếm của nàng.

"Phù...xém chút nữa thì tiêu rồi!"

Nàng thờ phào nhẹ nhõm mà không biết rằng đây mới chỉ là khởi đầu.

Lão già lực tay thật mạnh. Lão đang dồn nàng vào chân tường. Nàng sắp không đỡ nổi nữa rồi. Lúc này nàng mới nhận ra. Lão ta chỉ cần chưa đến 2 hay 3 phút để hạ các nàng. Không những thế, lão ta còn chưa dùng hết sức mình. Sức lão dùng để hạ các nàng chỉ không đáng một phần nhỏ.

Thật đáng sợ. Lão ta chẳng khác gì một con quái vật cả. Lần đầu tiên trong suốt 17 năm, sự sợ hãi đã lần áp tâm trí Tuyết, hiện rõ trong đôi mắt nàng.

UỶNH

Lão đánh bật nàng ra xa, nàng bay về chỗ hai con bạn mình. Không được! Nàng không thể chịu thua. Thật nhục nhã.

Nàng chạy đến chỗ lão nhưng bất ngờ bị một bàn tay nắm lại.

"Từ Từ! Cậu làm gì vậy?"

Nàng bực tức.

"Bỏ cuộc thôi. Chúng ta không nên đấu với người chắc chắn không thể đấu lại. Ít nhất nếu muốn đấu cũng phải có 50% là chiến thắng."

Huyết Từ gần xuống.

"0%"

Hải Vân lên tiếng.

"Hả???"

"0% chúng ta sẽ chiến thắng"

Hải Vân giảng giải cho nàng hiểu.

"Chết tiệt"

Nàng bực tức. Cái quái quỷ gì đang xảy ra thế này.

"Người..."

Lão bất chợt chỉ tay về phía nàng rồi nói tiếp:

"Thể lực tốt, phòng thủ tốt, kinh nghiệm cao. Tuy nhiên cầm trau dồi nhiều hơn"

"Hừ..."

Nàng chán nản thờ ắt ra.

"Các người....muốn nhận ta làm sư phụ chứ?"

Lão tươi cười.

"Tieten ta nói luôn. Đây là Quan quốc. Triều Thượng Quan. Vua là Thượng Quan Vương. Hiệu là Vương Hàn"

Cái gì??? Đây là cái thời quái quỷ nào vậy? Các nàng sao lại ở đây? Không lẽ là xuyên không?

BẢNG HOÀNG

SÚNG SÓT

"Đồ nhĩ bất kiến sư phụ. Mong sư phụ nhận của đồ nhĩ một lạy"

Huyết Từ bỗng nhiên quỳ xuống khiến Hải Vân và Kiều Tuyết khó hiểu nhưng ngay lập tức hai nàng hiểu ra và quỳ xuống, đồng thanh:

"Đồ nhĩ bất kiến sư phụ. Xin sư phụ nhận của đồ nhĩ một lạy"

Thực ra không dễ gì có chuyện các nàng lại quỳ trước người khác như vậy nhưng theo đánh giá của các nàng thì đây là cổ đại. Nguy hiểm luôn rình rập. Các nàng cần phải mạnh hơn mới mong có cơ hội sống sót.

"Khà...khà...."

Lão ta cười rồi nói.

"Xưng danh"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

"Xưng danh"

"Hàn Huyét Từ"

Huyét Từ nói bằng âm vực không mặn không nhạt.

"Lãnh Kiều Tuyết"

Tuyết nói không nhanh không chậm.

Hai người này làm lão sư phụ già dựng cả gai ốc. Nếu lão không có công lực cao cường thì phải chẳng lão dính với chữ TỬ lâu rồi.

"Đồ nhi là Lâm Hải Vân"

Chỉ có Hải Vân là cười nói vui vẻ. Nàng làm lão sư phụ an tâm hơn hẳn.

Lão tự tiểu phi tiểu.

"Tên các ngươi thật hay. Hàn là lạnh. Huyét là máu. Từ là chết. Vậy tên ngươi mang nghĩa máu lạnh của cái chết. Tên giống từ thần quá đi"

Lão nhìn Huyét Từ rồi quay sang Tuyết.

"Lãnh là tàn khốc. Kiều là xinh đẹp. Tuyết là se lạnh. Tên ngươi cũng thật là quá ghê đi. Sự kiều diễm của tàn khốc trong cái lạnh."

Rồi lão lại chỉ tay về phía Hải Vân.

"Lâm là lạc. Hải là biển. Vân là mây. Tên ngươi đẹp nhất. Lạc vào biển mây."

"Ta là Hiến Viên Ngoại. Là đệ nhất sát thủ võ lâm"

"Lão sư phụ già....vậy thì liên quan gì?"

Kiều Tuyết nói bằng giọng ngân ngấm.

"Các ngươi nhận xét cho ta những điểm bất thường ở cái xác này xem nào"

Lão sư phụ vừa nói vừa chỉ tay vào cái xác này giờ vẫn ở đó.

"Cô ta giống hệt Vân Vân"

Huyét Từ nói một cách dứt khoát.

"Hả????"

Hải Vân ngạc nhiên.

"Cậu nhìn kĩ đi Vân"

Tuyết lên tiếng.

"Ừm"

"Thứ hai là...."- Lão sư phụ

"Là đây chính xác là một vụ mưu sát"

Tuyết khẳng định.

"đúng! Bề ngoài có vẻ như đây là chết do đá đè tử từ vụ lờ đã nhưng theo quan sát thì nếu vậy chắc chắn phải có nhiều sõi đá nữa xung quanh đây. Cứ cho là có người dọn rồi đi chẳng nữa thì họ không nhìn thấy cái xác chắc?"

Huyét Từ tiếp lời.

Lão già sư phụ rất khâm phục khả năng suy luận của hai cô gái này. Ông cười.

"Còn điều cuối cùng?"

"Hả??? Còn điều cuối cùng sao?"

Huyét Từ và Kiêu Tuyết gật mình. Các nàng phát hiện ra 3 điều. Nhưng mà 1 trong 3 điều ấy là tại sao cô gái lại vận đồ kì quái như vậy? Tuy nhiên sau khi biết mình đã xuyên không thì ngay lập tức nghi vấn ấy bị loại bỏ.

"A...ta biết rồi"

Bóng đèn trong đầu Hải Vân chợt lóe sáng. Nàng không giỏi trong mấy cái vụ xác định mưu sát hay tự sát gì gì đó nhưng mà nàng có thể quan sát tổng thể hơn hai người kia nhiều.

Tất cả ánh mắt như đang đổ dồn về Hải Vân. Nàng tự tin nói:

"nghi vấn cuối cùng là ở y phục cô ta"

Chấn động! Đây đây! Nghi vấn ấy đã được loại bỏ rồi mà. Nhưng sao lão sư phụ lại tươi cười thế nhỉ?

"Con nói tiếp đi"

Lão sư phụ tự dựng đôi xung hô. Chắc chắn ông đã thu phục được các nữ nhân tài rồi. Không hoảng sợ trước xác chết. Phát hiện các nghi vấn trong nháy mắt.

"Đạ! Sư phụ! Người thấy không? Y phục cô ta thuộc hạng quý tộc. Chắc chắn chức danh địa vị không nhỏ. Vậy tại sao lại lang thang ở chốn này để bị người ta hại chết. Vậy các già nó đâu?"

Lúc đó Kiêu Tuyết và Huyét Từ mới bừng tỉnh. Đúng là kinh nghiệm xem phim kiếm hiệp của Hải Vân có khác. Các nàng thật sự không nhận ra.

"Vân Vân! Cậu thật giỏi"

Tuyết khen.

"Tớ biết tớ giỏi. Đầu ngu như cậu"

Vân trêu.

"rồi rồi"

"ta cho các con 3 ngày. Hãy tìm ra thủ phạm. Coi như đây là 1 bài kiểm tra. Sau 3 ngày ta sẽ tìm đến các con."

Lão sư phụ nói rồi biến mất.

"ế??? Gìò ta làm sao? Ba ngày mà tìm hung thủ giữa chốn này thì chẳng phải mò kim đáy bể ả?"

Hải Vân khó chịu.

"Để thôi. Chúng ta chỉ cần chôn cái xác và coi như cô ta là Hải Vân. Lúc đó hung thủ sẽ nghĩ cô ta còn sống mà tự mò đến thôi"

Kiều Tuyết nói.

Sau khi chôn cất xong cái xác. Các nàng quay lại nhìn nhau. Giờ làm gì đây? Đứng lúc đó, có một cô bé chừng 12 tuổi chạy đến.

"Tiểu thư!!!"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

"Tiểu thư!!!"

Ba nàng quay đầu lại. Ra là một cô bé tầm 12 tuổi. Nhưng sao cô bé đó lại gọi các nàng là tiểu thư.

"Tiểu thư....đây là...."

Cô bé hướng ánh mắt đến Hải Vân.

"Này Từ Từ! Không lẽ..."

Tuyết nói lấp lửng.

"ừ chắc vậy"

Huyết Từ gật đầu một cái như khẳng định. Ý chỉ của các nàng là có lẽ cô bé này là người của cô gái vừa chết.

"em là ai?"

Chưa kịp báo cho cô bé ngu ngơ Hải Vân biết thì nàng đã trả lời mất rồi. Câu trả lời của nàng khiến cho cô bé như rơi xuống vực sâu không đáy. Sau khi kịp hoảng hồn, cô bé khóc òa lên:

"Tiểu thư! Tiểu thư không nhớ nô tì sao? Nô tì là Hương Nhi. Hương nhi của người đây"

Hải Vân mặt ngệt ra. Ai mà biết được chứ (dại gốc Lâm Hải Vân). Thấy vậy cô bé còn khóc to hơn tuy nhiên Kiều Tuyết đã kịp lên tiếng:

"Cô nương! Tiểu thư của cô bị té đập đầu. Bọn ta tình cờ đi ngang qua, thấy vậy nên cứu. Chắc tiểu thư cô là mất trí nhớ thôi"

Nghe vậy cô bé tên Hương nhi đã ngừng khóc.

"Thật chứ?"

Cô bé quay sang Hải Vân như là để xác nhận.

Hải Vân hiểu ra, gật đầu.

"Tiểu thư làm nô tì sợ quá!!! Đột nhiên em không thấy tiểu thư đâu cả. Tiểu thư mà có mệnh hệ gì em chết mất"

"Không sao, không sao nữa rồi"

Hải Vân ân cần dỗ dành cô bé.

"Vậy sao quần áo của ba người lại bị vậy?"

Cô bé nô tì cất giọng tò mò.

"Tổ sư con bé này. Có cần để ý kĩ vậy không?" _ Kiều Tuyết rủa thầm trong đầu. Thật rắc rối quá đi. Nếu không phải là vì vụ án thì nàng đã lờ đi đâu con bé làm chuyện này ra chém tử đòi náo rồi. Tuy nhiên đó chỉ là ý nghĩ. Bề ngoài thì nàng vẫn tươi cười giải thích:

"Sao khi cứu được tiểu thư cô thì chẳng may cả ba bọn ta bị té thành ra rách hết y phục như vậy. Em có thể mang cho bọn ta 3 bộ y phục khác được không?"

Cô bé nô tì gật đầu như về đã hiểu rồi chạy đi đâu đó. Tầm một khắc sau cô quay lại với 3 bộ bạch y trên tay. Ăn mặc xong xuôi, các nàng quay sang cô nô tì.

"Giờ em có thể kể cho ta những gì em biết về quá khứ của ta không? Ta thực sự không nhớ gì cả"

Hải Vân khéo khéo dụ cô bé nói ra quá khứ của cô tiểu thư để dễ dàng hơn trong việc điều tra.

"Dạ. Tiểu thư tên là Lâm Hải Vân. Người là con gái cả, trưởng nữ phù tể tướng. Phụ thân người là tể tướng đương triều Lâm Hân Ngọc. Mẫu thân người là chính phu nhân Hoàng Diệp Lan. Sau này khi mẹ người lâm bệnh, phụ thân người có đưa về một cô gái từ Mộng Lâu làm phu nhân. Phu nhân là Mai Ngọc Dung. Phu nhân ấy vì ghen ghét dung nhan của mẫu thân người nên bà ta đã bỏ độc vào đồ ăn của mẫu thân người hại mẫu thân người chết. Nô tì sinh ra đã được mẫu thân người dặn phải chăm sóc cho...người..."

Nội đến đây Hương nhi lại bật khóc. Tuy nhiên cô vẫn nói tiếp:

"Mẫu thân người sau khi chết thì ngày lập tức Mai phu nhân lên làm chính phi, lấy ngay ngày đổ của mẫu thân người làm ngày tổ chức đại tiệc. Phụ thân người cũng không quan tâm. Trước đó, Mai phu nhân cũng có một người con gái là Lâm Huỳnh My. Nàng ta nhiều lần hãm hại tiểu thư cũng vì ghen ghét với nhan sắc của tiểu thư. Tiểu thư thì chân yếu tay mềm không chống lại được nên luôn phải nhẫn nhục chịu đựng. Hôm nay, khi biết tin người lên núi, nàng ta đã thuê người hãm hại tiểu thư. Thực ra lúc đó tiểu thư có sai em về phủ lấy đồ nên em tình cờ nghe được câu chuyện của nàng ta với một tên hầu. Em sợ hãi vội quay lại ngay nhưng không thấy tiểu thư đâu nữa nên vội đi tìm. May mà người vẫn còn sống"

Sau câu chuyện của Hương Nhi kể, không gian chìm vào im lặng. Thực chất các nàng thấy riêng chuyện xuyên không cũng khó tin rồi. Ai ngờ lại còn cả chuyện tranh dành phu quân, bắt chấp thủ đoạn y như trong phim vậy. May mà các nàng có trái tim thép không dễ rung động. Sau này dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa các nàng cũng nhất quyết không để dính vào vòng xoáy này.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sau khi kể, Hương Nhi còn nói thêm khiến cho các nàng sặc hết cả nước bọt:

"Nàng ta không chỉ ghen ghét tiểu thư về nhan sắc mà còn cả về chuyện tiểu thư được hoàng thượng ban hôn với tam vương gia hôm nọ đó ạ. Nàng ta...."

Không để Hương nhi nói hết, Hải Vân đã cắt ngang:

"CÁI Gì??? Tam vương gia???"

"đạ...tam vương gia là người vẫn vô song toàn. Là thiên hạ đệ tam, là người huyênh đệ tốt với hoàng thượng đó ạ. Số người quá có phúc nhà"

"Khi nào tiến hành?"-. Cố gắng giữ bình tĩnh, Hải Vân hỏi.

"Đạ....ngày mai ạ"- Hương nhí nháy thơ trả lời mà không biết rằng sau khi nghe câu đó, Hải Vân như rơi xuống vực thẳm. Nàng muốn khóc a~

Nàng cúi gằm mặt xuống, "xúc động" không nói nên lời. "Trời ơi!!! Ta thật khổ" Kiều Tuyết và Huyết Từ chỉ biết vỗ lưng an ủi con bạn mình cùng với khuôn mặt rất chỉ là đều.

Khi những tia nắng cuối cùng của ngày biến mất dần sau chân núi, các nàng được Hương Nhi đưa về phủ. Vừa bước chân vào phủ, các nàng đã chạm mặt kẻ đáng ghét mà theo lời kể của Hương Nhi là hồ ly tinh Mai Ngọc Dung và á răn độc Lâm Huỳnh My. Á ta rất kinh hãi khi thấy Hải Vân bước vào phủ. Không phải là nàng ta đã chết rồi sao? Tên kia làm ăn thật thiếu trách nhiệm. Nhưng cho dù nghĩ như thế nào á cũng không quên cất giọng chua ngoa danh đá đầy châm chọc:

"Ồ ồ xem con cháu nào đây? Tao còn tưởng mây chết rục ngoài kia rồi đấy chứ"

"à...à....con gái! Con về rồi à? Thế hôm nay tâm thần vàng ngọc của con đã qua bao nhiêu người rồi? Làm gì cũng vừa phải thôi cẩn thận không thất thân đó con"

Bà Cửu Mai phu nhân cũng tiếp lời con gái mình. Ý tứ trong câu nói rất rõ ràng ám chỉ Hải Vân là hạng kẻ nữ hèn kém.

Kiều Tuyết tức sôi máu, mắt đỏ ngầu, long sông sọc. Dám xúc phạm tới Vân Vân ư? Bọn họ có mười cái đầu cũng không đủ để nàng xà giận đâu.

Huyết Từ nắm lấy cổ tay nàng, ghé vào tai và thì thầm

"Hạ hòa đi! Vì chuyện lớn cả thôi"

"Hừ....nhưng không phải á ta là hung thủ sao?"

"Không có chứng cứ thì không thể kết tội"

Huyết Từ nói lăm lăm cứng họng. Từ Từ nói hoàn toàn đúng. Nàng đâu có chứng cứ.

"Hương nhi! Phòng của ta"

Hải Vân nhẫn nhục chịu đựng trong khi tay đã nắm thành quyền, nổi gân xanh. Nàng vừa đi vừa phải tự nhủ:

"Nhẫn nhịn nào. Phải nhẫn nhịn vì chuyện lớn. Giờ chưa phải là lúc."

Lúc này, hai mẹ con á kia mới để ý đến hai cô gái xinh đẹp đi bên cạnh Hải Vân là Kiều Tuyết và Huyết Từ.

"Các nàng thật đẹp nhưng bất quá chắc cũng chỉ là hai con nô tì mới. Ta- Lâm Huỳnh My sẽ cho chúng nó trở thành lọ lem ngay thôi."- Á ta tự nhủ thầm rồi nói lớn:

"Này hai con tiện nhân kia! Bọn mày thấy bọn ta mà không chào à? Có cần ta giáo dục bọn bây không?"

Khóe môi Kiều Tuyết nói gắt. Này nhé! Nàng còn chưa đụng đến họ thì thôi cơ sao họ lại động đến mình. Nước sông không phạm nước giếng nhưng nếu đã phạm ta sẽ trả người gấp mười lần. Cứ đợi đấy! Không lâu nữa người sẽ nếm trái mùi vị đau khổ thôi.

Huyết Từ không nói gì, chỉ im lặng. Một sự im lặng đến đáng sợ. Khuôn mặt nàng không cảm xúc. Điều đó khiến cho á Lâm Huỳnh My càng tức giận hơn. Á nói:

"Hồn láo! Sao ta nói mà dám im lặng. Người đâu đem hai con tiện nhân đó ra dạy dỗ cho ta"

Á vừa ra lệnh thì lập tức bốn tên lính xông ra định tóm lấy hai nàng. Hai nàng đứng im. Khi hai tên lính tới gần thì Kiều Tuyết lập tức xóc tay ra đập vào gáy bọn chúng một phát, tức thì cả hai lăn ra đất gào thét kêu đau. Tuyết nhìn rồi cười nhạt. Thật yếu quá đi. Mối gầy cái xương cổ thôi là quá nầy rồi đó. Dám dùng câu bàn tay bắt thủ đó chạm vào người nàng ư? Đó là cái giá rẻ nhất người phải trả rồi đó.

Bên Huyết Từ cũng không kém gì. Nàng một cước đá văng cả hai tên lính trời cao rồi lại về ôm đất mẹ vào lòng. Chết ngay tại chỗ.

"Người đâu bắt bọn chúng lại"- Á Huỳnh My thấy thế tái xanh mặt ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

"Người đâu bắt bọn chúng lại cho ta"Sau câu nói của á Huỳnh My, cả một đám lính quần xông lên. Chúng cầm giáo, mác, vũ khí..... còn các nàng thì không một tác sắc trong tay. Đã đến nước này thì Hải Vân cũng không thể nhẫn nhịn được nữa rồi. Khi Huyết Từ và Kiều Tuyết còn đang xử lí bọn lính thì Hải Vân tự lúc nào đã đến đằng sau á Huỳnh My. Nàng đưa tay lên, tóm lấy cổ á, nhắc bóng á lên. Á dấy dụa, mặt tái xanh nhưng vẫn cố gắng lên giọng ra oai coi vớ vẩn thì thể diện:

"Bỏ ta xuống mau. Nếu....nếu không ta....ta sẽ nói với phụ thân ngươi"

"Hừ....lấy lão già đó ra mà dọa ta á? Đùa à? Lão ta mà dám làm gì ta cho lão mới về thăm quan âm phủ miễn phí luôn!"- Nàng nghĩ

Cùng lúc đó, Kiều Tuyết và Huyết Từ đã xử lí xong xuôi bỏ nhai nhép đó. Phủ phui tay áo như vừa động vào thứ gì bẩn thỉu lắm, Huyết Từ lên giọng nhắc nhở nàng:

"Vân Vân! Bỏ xuống đi. Chưa xong việc thì chưa thể xử lí á."

PHỊCH

Nàng thả á Huỳnh My xuống khiến cho á ngã sổng soái. Mặt á ta đỏ lên vừa vì tức giận, vừa vì nhục nhã.

"Khụ...khụ....ngươi....ngươi.....dám...."- Huỳnh My ho sặc sụa, tay ôm lấy cổ. Á ta sợ hãi không nói nên lời khi nhớ lại khuôn mặt đàng đàng sát khí của nàng vừa rồi và cái bóng thoát ần thoát hiện của nàng. Nàng.....sao tự dưng lại thay đổi nhiều đến thế?

"Hừ.....Hương nhi! Em đưa cho ta cái khăn. Thật bẩn thỉu quá đi. Khi không tự dưng lại nổi hứng CHƠI ĐÙA với một con cháu"- nàng nói bằng giọng điệu châm chọc, ẩn ý nói rõ. Sau đó, nàng liếc sang phía bà Mai phu nhân vẫn đứng run rẩy ở một góc. Hừ lạnh một cái, nàng liếc mắt sang chỗ khác, nói mà không thèm quay lại:

"Lần này vì một số chuyện mà ta chưa cho các ngươi một con đường sống. Nếu còn lần sau thì đừng nghĩ sẽ còn may mắn như hôm nay!"

Trắng đã dần dần hiện lên, mờ ảo, diệu kì.

{Tối đó, tại phòng của bà nàng}

Khi hai con heo Kiều Tuyết và Hải Vân đang say giấc nồng, Huyết Từ lại chặn chọc không thôi. Nàng không ngủ được. Nàng là không quen chỗ.

Nàng rón rén nhẹ nhàng bước chân ra khỏi cửa, cầm theo một chai rượu, cẩn thận không để hai con heo kia thức giấc. Nàng trèo lên lan can của phủ ngồi ngắm trăng. Một chân nàng thả rơi ra phía ngoài, một chân co lại chống lên lan can. Nàng ngược đầu lên ngắm vầng trăng sáng. Khuôn mặt nàng được ánh trăng chiếu vào đẹp lung linh, đầy vẻ bí ẩn. Nàng nhớ lại mọi chuyện đã qua, nở nụ cười nhẹ. Thật là.....nàng chưa bao giờ tin vào mấy cái chuyện huyền huyền vớ vẩn này nhưng mà đôi đầu đoán trước được chứ ngờ. Ai lại nghĩ vì bị tổng xe mà xuyên qua đây cơ chứ. Nàng cầm chai rượu lên, tu ừng ực. Đã quá lâu nàng không uống rượu rồi nên bây giờ mới uống một ít đã thấy say say, đầu óc hơi choáng váng. Ở thời hiện đại, nàng là sát thủ. Vì vậy cô không ít kẻ muốn giết nàng. Nàng không thể uống rượu nhiều được. Nếu đang say lại có kẻ phục kích thì làm sao? Nhưng giờ mọi chuyện đã khác rồi. Ở đây chẳng có ai biết nàng là sát thủ cả. Vì vậy nàng cứ uống đó. Uống cho hả dạ đi. Nàng nhớ lại chuyện của Tuyết. Hừ....lên Uy Phong đáng ghét. Dám làm con bạn thân của nàng buồn ư? Dám làm Kiều Tuyết khóc ư? Nàng mà có thể quay về nhất định không thể tha cho hắn.

Nàng hiện tại đang trong trạng thái mơ hồ. Nửa tỉnh nửa ngủ. Trên trời, một bóng người đang vận khinh công bỗng sà xuống chỗ nàng ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Nàng đang trong trạng thái mơ hồ. Nửa tỉnh nửa ngủ. Trên trời, một bóng người đang vận khinh công bỗng sà xuống chỗ nàng ngồi.Người con trai ấy vận bạch y trắng muốt, người toát lên một vẻ tiêu soái lạ lùng. Mái tóc hần dài đen. Hần đeo mặt nạ che đi nửa khuôn mặt của mình. Tuy không thể thấy được khuôn mặt hần nhưng chắc chắn ẩn sau đó phải là một khuôn mặt nữ nam không tí vết. Hần là đang vận khinh công đi dạo chút đột nhiên ngang qua đây thấy một nữ tử lạ lùng ngồi uống rượu một mình. Thật hiếm thấy nữ nhi mà uống rượu nhiều như vậy. Ngoài ra, trên người nàng toát ra hàn khí băng lãnh khiến hần tò mò. Nữ tử mà có thể như băng son ngàn năm vậy ư? Hần nhìn khuôn mặt nàng. Là một nữ tử khuyh sắc khuyh thành. Tuy nhiên hần không có hứng thú với nữ nhân. Vậy tại sao khi thấy khuôn mặt đang ứng đỏ vì say của nàng, trái tim hần bất giác lại đập mạnh. Hần sao vậy nè? (Dạ.....đây là kiểu tình yêu sét đánh từ cái nhìn đầu tiên đó ạ)

Nàng nửa tỉnh nửa mơ, thấp thoáng thấy bóng người, nàng bật dậy, lắp bắp nói bằng giọng say mê:

"Người.....người là ai? Cẩm lại gần...ta.....nghe.....nghe rõ chưa? Mà.....mà cái giáng vốc này.....sao quen quen. Ta gặp người ở đâu rồi chẳng?"

Huyết Từ nói khiến hần khó hiểu. Hần là lần đầu tiên gặp nàng mà. Sao nàng lại nói là hần quen? Hần khó hiểu hỏi nàng:

"Nàng nói gì vậy?"

"Im lặng"- Nàng ra dấu cho hần im lặng. Người con gái này thật lạ nha. Có đòi nài nữ nhi lại dám ra lệnh cho nam nhi không? Nhưng bắt quá hần thích.

Về phía Huyết Từ, nàng đang vận hết công suất não cố nhớ xem nam nhân này nàng đã gặp ở đâu. Nàng không nhìn rõ mặt hần nên không thể nhận ra được. Mà đúng hơn là do hần đeo mặt nạ nên nàng không thể nhìn ra nổi. Rốt cuộc thì ở đâu ta????? A.....nó nào mắt thôi.

Thấy khuôn mặt ngố ngố đáng yêu của nàng, hần bất giác đỏ mặt lúc nào không hay. Nàng đang nghĩ gì vậy mà sao đáng yêu đến thế?

A.....nàng nhớ ra rồi. Người này cao khoảng 1m80. Chiều cao này khó có thể đạt tới. Mà trong những người nàng quen thì chỉ có vài ba người có thể đạt đến ngưỡng này. Tuy nhiên nếu xét về độ tuổi như nam nhân trước mắt thì chỉ có một người. Chỉ có duy nhất một người mà thôi. Uy Phong! Là hần!

Nàng bật dậy, một cước đá hần đau đặng.

"Nàng.....nàng làm cái gì vậy?"- Hần ngạc nhiên. Nữ nhi mà mạnh như vậy ư? Cú đá vừa rồi quả không hề nhẹ. Là người bình thường có lẽ đã không chịu nổi rồi. Hơn nữa làm gì có nữ tử nào lại có lá gan to giống không như nàng chứ? Cả gan dám có nam nhân ư? Chẳng phải nữ nhi từ trước đến nay là chứa rắc rối yếu điệu, chỉ là công cụ làm ấm giường cho nam nhân thôi sao?

"Sao rằng gì? Người nhìn lên trời thì có sao ngay. Uy Phong! Người không nhận ra ta ư? Đừng nói là người lợi dụng bạn ta xong thì bỏ hết trách nhiệm đó nhé"

Nàng nằng co tên nam nhân trước mặt một trận thậm tệ trong khi chính kẻ chịu trận mắng ấy lại không hiểu nàng đang nói gì. Uy Phong? Nàng đang nói ai vậy? Hần có lợi dụng lừa gạt gì bạn nàng sao? Trên đầu hần hiện lên hàng ngàn dấu hỏi chấm.

"Hử.....người còn giả ngây à? Kiểu Tuyết của ta bị người lừa hết của cải, lừa cả trái tim có ấy. Ta.....ta....."- Nàng bất giác khuy xuống, bật khóc. Tên khốn này. Chính hần đã khiến cho Kiều Tuyết khóc. Người thân với nàng nhất trên đời này khóc. Nàng hận hần. Hận Uy Phong!!!!

Hần thì ngu ngơ không hiểu nàng đang nói gì nhưng khi thấy nàng khuy xuống thì chạy đến đỡ nàng nhưng bị nàng hất tay ra một cách phũ phàng. Hần đã làm gì sai ư?

"TA GIẾT NGƯỜI!"- Nàng trong cơn say không kiểm chế được mình, gào lên, xông về phía hần. Tay nàng nắm thành quyền. dơ lên, đâm vào ngực hần một cái. Hần nhanh tay giữ nàng lại.

"Quái lạ! Uy Phong đâu có mạnh đến vậy"

Khi thấy hần giữ được tay mình thì nàng giật mình trầm nghĩ.

Hần khi thấy nàng đã bình tĩnh được phần nào thì nói:

"Nàng có nhầm lẫn không? Ta và nàng chưa từng gặp nhau. Đây là lần đầu"

"Uy Phong người còn dám chối ư?" Câu nói của hần khiến con giận dữ lắng xuống của nàng lại sôi lên. Nàng giật tay ra khỏi người hần, liên tiếp thui vào ngực hần. Tuy nhiên những cú đâm này chẳng còn lực sát thương cao nữa. Càng về sau các cú đâm càng mất đi tốc độ, chậm dần. Hần đứng im để cho nàng đánh. Sau đó bất chợt hần ôm nàng vào lòng.

Chính hần cũng không hiểu hần đang nghĩ gì nữa. Hần là đang làm gì? Hần thậm chí còn không hiểu nổi những gì mình làm và những gì mình muốn làm nữa. Hần chỉ biết rằng có một cái gì đó thôi thúc hần rằng không được để nàng khóc mà thôi. Hần thì trầm nệ vào tai nàng:

"Nàng nói Uy Phong là ai? Ta không biết. Ta chỉ biết ta không phải là Uy Phong"

Lời nói của hần nhẹ nhàng mà êm dịu khiến nàng bất giác lại dụ đi con "điên" của mình. Hần nói hần không phải là Uy Phong. Hình như hần không nói dối. Ngoài vốc dáng ra thì hần hoàn toàn khác Uy Phong. Vậy hần là ai?

"Người là ai?"- Nàng ngược đầu lên hỏi hần.

Thời khắc này, hai ánh mắt giao nhau.

Khuôn mặt chàng bất giác đỏ ửng.

Chàng né tránh.

Khuôn mặt nàng hoàn toàn trái ngược.

Lấy lại vẻ băng lãnh, bất giác nhìn chàng.

Ánh mắt nghiêm nghị, dò xét của nàng khiến chàng không thể cưỡng lại.

Trong một giây nóng nôi, chàng không thể che dấu được thân phận mình nữa.

Bất giác nói ra sự thật, môi chàng mấp máy: "Ta là Phong. Thượng Quan Phong"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

"Ta là Phong. Thượng Quan Phong"Nàng giật mình. Cũng tên là Phong ư? Mà thôi! Dù sao nàng cũng là nhầm người rồi.

Nàng đẩy hần ra, nói bằng giọng không nhanh không chậm, không cao không thấp:

"Xin lỗi! Nhầm người"

Hần nhếch môi, nàng quả thú vị. Nhìn hần khí toát ra từ người nàng này. Hần hỏi nàng:

"Vậy còn quý dạng của nàng? Có đi cũng phải có lại.....?"

Chưa kịp để hần nói hết, nàng đã trả lời, âm vực ngày càng băng lãnh hơn:

"Ta từ chối!"

"Tại sao?"- Hần khó hiểu hỏi. Con người nàng quả là bí ẩn.

"Chúng ta chưa chắc đã gặp lại nhau, chưa chắc đã đi chung một con đường. Không có gì đảm bảo sau này chúng ta sẽ là kẻ địch"

Nàng vẫn vậy. Luôn luôn cảnh giác và bảo thủ. Mà cho dù không phải là kẻ địch đi chăng nữa thì chắc gì đã gặp lại. Hắn cần biết tên nàng làm chi? Nàng không muốn nói.

"Phụt.....nàng quả là vui tính...."

Hắn chưa nói hết đã bị nàng lườm một nhát xém lông mày nên vội chữa lời:

"Ta đảm bảo chúng ta sẽ gặp lại nhau"

"Người lấy gì ra đảm bảo với ta?"

Lần này đến lượt nàng khó hiểu. Bộ hắn là thần hả mà chắc chắn được điều đó.

"Mọi thứ nàng muốn ta đều lấy ra bảo đảm"

Hắn nói chắc nịch. Nghe giọng điệu hả, nàng có chút tin tưởng. Tuy nhiên cảnh giác vẫn chẳng bao giờ thừa cả.

"Tính mạng người?"- Nàng nói nhẹ lảng

Hắn sồn da gà. Có mỗi cái tên thôi cơ cần phải đánh đổi cả tính mạng mình không? Nhưng mà không sao. Chắc chắn hắn có thể gặp lại nàng rồi. Hắn là ai cơ chứ? Là Thượng Quan Phong- nhị vương gia của Quan Quốc đó. Hắn chỉ cần về nhờ họ vệ mình điều tra là ra ngay. Tính mạng hắn....đảm bảo sẽ không sao đâu a~

"Được"- Hắn nuốt một ngụm khí lạnh, trả lời. Khi hắn đứng trước người con gái này, hắn giương như bị lép vế rồi. Cái tính cách lạnh lùng của hắn đâu? Sao hắn không thể lạnh lùng với nàng được vậy???

"Phụt...ha....ha....ha....lầm gì mà căng thẳng thế? Ta đùa thôi! Không cần làm quá lên vậy đâu. Mỗi cái tên thôi mà"

Nàng ôm bụng cười nắc nẻ. Chắc hẳn nàng say quá rồi. Coi bộ mặt hắn trông ngu ngu nàng lại thấy hay hay.

"ĐÚA?????"- Hắn như rơi xuống vực sâu không đáy. Nàng đùa. Nàng đang xem hắn như trò đùa của nàng đấy. Ôi nhục quá đi!!!! Lần đầu hắn cảm thấy nhục nhẽ như vậy. Lại còn là trước một nữ tử nữa chứ. Các ca ca với đệ đệ của hắn mà biết chuyện này thì không biết sẽ nghĩ hắn như thế nào đây? Chắc hẳn họ sẽ cười cho hắn thói mũi măt. Ôi!!!!

Khi hắn còn đang chìm lại những nỗi nhục mà hắn vấp phải trước mặt nàng thì nàng đã đến trước mặt hắn, đặt tay lên vai hắn, nàng nói:

"Nhớ kĩ!!!! Tên ta là Hàn Huyền Tử"

Nói rồi nàng bước vào phòng để lại hắn đứng đó, đơ người ra. Một lúc sau khi đã hoảng hồn, hắn mới biết mình đã có được tên nàng a.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Sáng hôm sau, khi ông mặt trời vừa mới nhô đầu qua dãy núi xa xa chiếu những tia nắng đầu tiên của ngày xuống nhân gian thì Hải Vân đã bị ba bốn cung nữ nhả hoàn lúi cúi đẩy trang điểm, sửa soạn đầu tóc rồi. Bọn cung nữ đó lúi nàng dậy một cách thô bạo, trang điểm cho nàng tăng tăng lớp lớp, đã thế sau khi trang điểm thì vận cho nàng mấy bộ y phục 5, 6 lớp dày cộm cộp vào. Đã thế, bọn chúng khoác lên người nàng một lớp hi phục đó rục. Chưa buông tha cho nàng, bọn chúng còn cài cả một đồng trăm vàng trăm bạc lên đầu nàng. Cuối cùng up luôn cả cái mũ phượng nặng 3 cân là ít lên đầu nàng làm nàng muốn gãy cổ luôn á. Thù tục cuối gì mà rườm rà quá vậy nè? Nàng biết bọn nha hoàn này được phụ thân "hở" của nàng cử đến. Nhưng mà không phải phụ thân nàng không thêm đoái hoài gì tới nàng sao???? Tự dung lúi cả một lầ nha hoàn vô dụng đến đây làm gì??? Muốn hành hạ nàng đến thế sao? Mà nàng cũng có phải là con lão đầu. Là lão tự ảo tưởng nàng là con lão đó chứ. Nàng đây chi là giống con lão thôi nhớ chưa? Con lão là đã chết rồi. Cơ mà chuyện này có đánh chết nàng cũng không dám nói ra. Nói ra người ta lại bảo nàng mắc bệnh tâm thần, thần kinh nàng không bình thường. Chưa kể đến chuyện hai con nhỏ yêu tinh Tử Tử và Tuyết Tuyết sẽ mua loa về hành hạ lỗ tai nàng một trận tới bời i chứ. Mà khoan đã...thời này làm gì có loa mà hai con tiểu yêu kia đi đâu rồi nhỉ? Sao không giúp nàng tổng cổ bọn này ra a. Mà cho dù không làm thế thì cũng phải ở đây bầu bạn với nàng chứ. Nàng muốn tổng cổ bọn nha hoàn rắc rối này ra ngoài làm rồi nhưng mà chẳng hiểu sao chân tay nàng cứ mềm nhũn ra, nàng thấy chóng mặt quá, còn nóng nữa. Sao nàng thấy mặt đất cứ quay quay cuồng cuồng thế này.Nàng loạng choạng bước trong căn phòng kín. Nàng vịn vào bàn giường để giữ mình không bị ngã. Nàng...nàng làm sao vậy???? Nàng bệnh sao??? Ô đây thì không có thuốc men, công nghệ hiện đại để chữa bệnh. Nàng toi rồi!!!! (T/G: Có cần quan trọng hóa vấn đề đến vậy không hả chị Vân? Chi bị chóng mặt do quá nóng thôi mà)

Về phía Kiều Tuyết và Huyền Tử thì hai nàng đang lần qua lần lại để ngủ trong một căn phòng trống gần đó. Khi các cung nữ nhả hoàn kéo sang phòng của Hải Vân thì hai nàng đã nhanh chóng đi đi cư rồi. Hai nàng không muốn dậy sớm để bị hành hạ đâu. Hai nàng muốn ngủ cơ. Mà muốn để sự nghiệp cao cả của các nàng là ngủ được tiếp diễn thì bắt buộc phải có thứ gì đó để đánh đổi. Mà trong trường hợp này, thứ mà các nàng cần đánh đổi là con bạn thân của các nàng- Lâm Hải Vân đó.

Khi sửa soạn xong xuôi cũng là lúc ông mặt trời đã lên cao đến giữa đỉnh đầu. Kiều Tuyết và Huyền Tử vừa mở những mí mắt nặn trâu ra thì đập vào mắt là một nữ tử y phục đó rục rườm rà đứng trước mặt với khuôn mặt cau có giận giữ. Là Hải Vân!!!!!!

"a....Vân Vân à.... cậu làm gì mà cứ như ma vậy? Còn bộ y phục này nữa. Kiểm đầu ra mà chói lóa quá vậy? Làm tớ đau hết cả mắt nha"

Kiều Tuyết cười cười trêu. Thật ra nàng biết hôm nay là ngày gì của Hải Vân mà. Là ngày cưới đó nha. Là cưới đó. Cung hi! Cung hi!

Huyền Tử cũng nở nụ cười ranh mãnh lâu lắm không có:

"Kính chào tam vương phi!!! Không biết sau này người có thể chiếu cố cho thần đôi chút không ạ?"

Huyền Tử tò vè cung kính, bộ mặt trêu đùa của Hải Vân cực kì nghiêm túc khiến cho Kiều Tuyết phải quay mặt sang chỗ khác bụm miệng cười sảng sặc. Tuy nhiên nàng lập tức im lặng khi thấy sát khí đang ngút trời tỏa ra từ đầu đó. Lạnh sống lưng.

Nàng quay lại. Cái sát khí khủng khiếp đó toát ra từ người Vân Vân. Có lẽ đùa hơi quá chăng? Nhưng mà vui mà.

"Hừ....đừng nhìn mặt tớ nữa"

Bỗng Hải Vân phồng má lên, quay sang chỗ khác một cách cực kì đáng yêu. Chi muốn véo một cái thôi. Nhưng mà Vân Vân đổi rồi a. Phải xin lỗi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Xong xuôi mọi việc cũng đã quá trưa. Giờ thành thân của Vân Vân đã tới. Tú bà vào phòng, chằm khấn hi lên đầu nàng. Nàng khó chịu hắt ra. Nhìn không thấy đường nhờ vấp té thì sao? Mà người có mắt không được phép nhìn là rất khó chịu đấy biết không? Hừ..... tâm trạng nàng đã không tốt rồi thì chứ.

Tú bà lại nhẹ nhàng chằm khấn hi lên đầu Hải Vân, nói:

"Lâm Tiểu Thụ à sao người không chịu để cho nô tì chằm khấn hi lên giúp người vậy?"

Hải Vân lập tức quay sang tú bà với vẻ mặt cau có:

"Hi hi cái gì? Ta không muốn"

Tú bà quả là người tốt. Dù thái độ Hải Vân có như thế nào, bà vẫn kiên trì giảng giải không một tiếng than trách:

"Tiểu thư à hôm nay là ngày trọng đại của người. Đội khăn hi là tục lệ bắt buộc trong ngày này. Tiểu thư nên tuân theo. Sau này tiểu thư làm vương phi rồi. Người nên cẩn thận với lời ăn tiếng nói"

Hải Vân lại xụ mặt xuống, hai má phình ra, hồng hào đáng yêu. Nàng nói:

"Thôi được rồi...nhưng mà có thể để ra ngoài được không? Ta sợ té mất"

Nhìn điệu bộ của nàng, tú bà phì cười. Coi bộ tam vương phi tương lai thật là trẻ con.

.....

Khi tú bà dắt nàng đi qua phòng của à Huỳnh My, nàng bất chợt nghe thấy tiếng nói chua ngoa chứa đầy sự ghen ghét tức giận:

"Con à Lâm Hải Vân đáng ghét. Mì...mì.....sao cái gì mì cũng hơn ta hả????? Ta xinh đẹp hơn mì, ta giỏi giang hơn mì. Tại...tại sao mì lại được làm tam vương phi còn ta thì không? Ta sẽ không bao giờ công nhận."

Choang

Tiếng đập bàn đập ghế vang lên chói tai. Âm thanh của sự phẫn nộ.

"Tiểu...tiểu thư"

Tú bà sợ hãi nói. Bà biết nàng đã nghe thấy những điều không nên nghe.

"Vân Vân"

Bỗng từ đâu, Huệ Từ và Kiều Tuyết chạy tới. Hai người mặc y phục của người hầu. Tuy nhiên bộ trang phục ấy nào có thể dấu được sắc đẹp tuyệt diệu của mấy nàng.

Hải Vân quay lại, đưa ngón trỏ lên môi, ra dấu im lặng rồi vẫy tay ý bảo hai người đến gần.

"Gi vậy?"

Kiều Tuyết tò mò hỏi.

"Nghe đi! Chúng ta sắp xử được à ta rồi. Xử xong chúng ta sẽ đào hôn."

.....

"Hử...con à đó đáng lý ra nó phải chết rồi chứ. Chính ta đã thuê người hạ thủ nó rồi cơ mà. Không lý do gì nó vẫn còn tồn tại cả. Phải...không lý do gì cả" Đúng lúc à đang chửi bới thì nghe ngoài cửa có tiếng hét kinh hoàng của Kiều Tuyết:

"Cái gì????? Đào hôn?????"

"Suýt"- Huệ Từ trừng mắt.

XOẠCH

"Các người đang làm gì ở đây?"

À Huỳnh My mở cửa. Bên ngoài, ba con người đang lấp ló bóng giắt mình. Các nàng bị phát hiện rồi. Nhưng cũng không sao. Thời cơ đã đến.

"Hử.....tặng cậu đó Vân Vân"

Huệ Từ nói.

"Ưm"- Vân Vân gật đầu một cái rồi quay sang à Huỳnh My khuôn mặt vẫn còn đỏ lên vì tức giận.

"Ngươi....."- Nàng chỉ tay về phía à Huỳnh My khiến tim à giật thót cả lên.

"Giết ta?"- Nàng hỏi, chỉ tay về phía mình

"Phải"- À Huỳnh My trả lời. Hiện tại tất cả những gì còn lại trong tâm trí à là con phần nộ đã lên đến cực điểm. À chẳng còn suy nghĩ gì khác ngoài việc muốn giết nàng cả. À MUỐN GIẾT NÀNG.

"A....." à lao đến, định dùng móng tay nhọn cào vào mặt nàng. Nàng nhẹ nhàng né sang một bên. Không tổn chút sức. Nàng chậm chậm đưa tay về phía cổ à. Trong tức tắc, cổ à đã bị siết chặt bởi năm đầu ngón tay mảnh khảnh. Mặt à xanh lên. Khó thở. À đang ở giữa biên giới giữa sự sống và cái chết.

"Ta....ta là muội...muội muội của tí"- À nói một cách khó nhọc. Từ bao giờ mà Lâm Hải Vân thường xuyên bị nàng bắt nàng lại có vẻ mặt đáng sợ đến thế? Từ khi nào mà mạnh đến thế? à hoảng loạn. À sợ hãi.

"Muội muội? Xi.....vậy để tí tí ta dẫn hào muội muội về với chốn địa ngục nhé"

Hải Vân cười nói. Nàng như đang chơi vòn mồi với à "hào muội muội" của mình vậy. Thật ra lâu lắm rồi nàng không được giết người. Không biết kĩ năng có kém hơn không ta?

"T....tiểu...tiểu thư....ngươi mau bỏ nhị tiểu thư ra đi. Chúng ta....sắp....sắp phải đi rồi"- Con người này giờ vẫn run rẩy một góc bỗng lên tiếng can ngăn. Giọng điệu run rẩy đầy vẻ sợ hãi.

Đúng lúc đấy có một giọng trầm vang vang lên từ nóc nhà:

"Phải đó phải đó! Hôm nay là ngày đại hi của con. Không thể để chậm trễ được."

Tất cả mọi người giật mình ngược đầu lên. Một ông lão tóc trắng đang gác chân ngồi ở một tư thế không thể nào duyên hơn. Lão vuốt chòm râu trắng phớt của mình cười cười.

"Sư phụ!"- Cả ba đồng thanh.

"Hà hà bà con tiểu yêu này thấy sư phụ mà không hành lễ à?"- Hiến Viên Ngoại nói.

Tú bà cùng nhị công chúa- à Huỳnh My giật mình. Sư phụ sao? Đại tiểu thư bái sư hỏi nào vậy?

Hải Vân thả tay ra khỏi cổ à Huỳnh My. Lần thứ hai à ta rơi xuống đất, ho sặc sụa. Xem ra cái mạng à ta còn lớn lắm. Hai lần cận kề cái chết mà vẫn chưa chết.

"Đồ nh....."- Hải Vân cùng Huệ Từ và Kiều tuyết quý xuống, định hành lễ thì lão Hiến Viên Ngoại đã chen ngang:

"Không cần hành lễ nữa đâu. Đi đi không muộn"- Lão phẩy tay cười trêu chọc Hải Vân. Lão biết nàng không thích.

"Sư ph..."- Nàng tròn mắt lên nhưng hành động nhanh chóng bị Huệ Từ cắt ngang. Huệ Từ kéo tay Hải Vân đi. Vừa đi vừa nói:

"Chúng a đi thôi tẩn nương"

Câu nói mang hàm ý trêu chọc quá rõ ràng. Đầu Hải Vân bắt đầu xi khối. Nàng quay ngoắt đầu đi. Được!!!! Muốn làm gì thì làm.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14

Vì tẩn nương đến muộn những một khắc nên buổi lễ cũng diễn ra muộn hơn so với dự định là một khắc. Điều này làm tam vương gia rất khó chịu. Chưa bao giờ hắn phải chờ lâu như vậy. Nhất là khi phải chờ đợi một à nữ nhân.

Khi kiệu đưa tân nương đến, hân phối nên con bực tức xuống vì thế diện của mình. Hân tiến ra phía kiệu, đá kiệu xe đổ cái RẦM. Hân ngo đầu vào trong. Vẫn chỉ là một á nữ nhân bình thường. Thế mà dám để hân đợi lâu như vậy. Để rồi xem Hân sẽ hành hạ nàng đủ thứ.

Hân chìa tay ra đỡ nàng. Tuy nhiên nàng nhanh chóng hất tay ra. Sát khí xung quanh nàng bỗng chốc tản ra. Lạnh lẽo. Nàng đang rất là bực. Từ sáng đến giờ tại sao nàng toàn gặp chuyện xui xẻo vậy. Đã phải lấy hân thì thôi lại còn phải dây sớm rồi để bị hai con bạn cùng lứa sư phụ đem ra làm trò cười nữa chứ. Ai thì nàng không biết nhưng chỉ biết nàng hận tên này. Vì hân mà nàng phải dây sớm. Vì hân mà nàng gần như muốn gẫy cổ. Vì hân mà nàng gặp rắc rối với á Huỳnh My. Vì hân mà sư phụ cùng các bạn nàng cười vào mặt nàng. Tất cả là vì hân...vì hân...vì hân....

"Ta có chán, tự đi được". Nàng nói gần xuống, phần nộ. Còn giả ân giả nghĩa à? Nàng sẽ cho hân biết tay.

Hân một mình đầu đen thui. Đây là nữ tử sao? Hay là tên thích khách nào giết nương tử tương lai của hân rồi giả làm nương tử của hân để ám sát hân? Thật là nghi ngờ.

Bên ngoài kiệu, các khách quan bắt đầu mất kiên nhẫn. Cảnh kiệu, Huyết Từ và Kiều Tuyết đi theo với thân phận nô tì thân cận đang nuốt một ngụm khí lạnh. Sao cái sát khí tỏa ra từ trong kiệu cứ nồng nặc mãi vậy? Có chuyện gì xảy ra rồi? Các nàng cầu cho mọi chuyện diễn ra suôn sẻ. Cho dù có khỏe thế nào đi chăng nữa cũng không còn sức mà vác thêm cái tội danh đồng lõa với tam vương phi tương lai mưu hại tam vương gia Quan quốc đầu nhè.

Hải Văn đứng dậy, phui người rồi tự mình bước ra ngoài kiệu. Kiều Tuyết và Huyết Từ thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng mà thường thì khi xuống kiệu, tân lang sẽ bế tân nương xuống hoặc đỡ tay tân nương xuống. Nhưng mà những gì các nàng thấy hiện tại là hai thân hình không đụng chạm tới nhau. Bốn con mắt nhìn nhau muốn tõe lửa. Huyết Từ nhìn xung quanh xem phản ứng của mọi người ra sao thì bất chợt ở hàng ghế quý tộc triều đình, nàng thấy một nam tử đang vẩy tay về phía mình, cười hóm hờ. Hân vẩy nàng sao? Nhưng mà nàng đâu có quen hân. Chắc hân tự tự vẩy một mình thôi. Nàng quay mặt ra chỗ khác làm tiếp phần việc của mình. Coi như không nhìn thấy hân. Nàng đang cảm thương cho hân đẹp trai vậy mà đầu óc có vấn đề.

Người nam nhân ấy thấy mình bị lo đẹp kèm theo những ánh mắt thương hại thì buồn rầu hạ tay xuống. Nàng không nhớ hân sao? Nàng phải biết hân chứ. Hân và nàng đã gặp nhau rồi mà.

"Chết quên mất". Hân giật mình. Hôm nàng gặp hân thì hân vẫn còn kẻ kín mặt mũi mà. Sao mà nàng phân biệt được. Hân cúi gầm gương mặt đố ừng của mình xuống. Hy vọng này giờ không ai nhìn thấy chứ không hân ngược chết mất. Tuy nhiên hân đã lầm. Hành động của hân tại cả đã được thu vào mắt hai người. Một người cao cao tại thượng ở vị trí cao nhất trên khán đài nhếch mép nở nụ cười ma quái. Còn vị nam nhân ngồi cạnh hân thì quay ngay sang, hých tay nói:

"Đệ đệ.....khai ra mau!"

"Khương huynh! Ý huynh là gì?"Hân ú ớ. Thôi chết!

"Đệ giỏi lắm. Quan hệ của đệ với cô nô tì xinh đẹp của Lâm tiểu thư kia kia"

"Không...không có"

"Còn không à? Đệ tưởng ta không biết cái đêm gặp nhau trong ánh trăng thơ mộng của đệ và cô gái Hân Huyết Từ đó à?"

"Huỳnh...huỳnh theo dõi đệ". Mặt mũi Thượng Quan Phong đỏ gay. Hân ngược chết mất. Chỉ muốn đào cái lỗ mà chui xuống thôi.

"Đệ đừng bắt tôi ta như vậy. Ta chỉ muốn coi màn tình tự mặn nồng ấy thôi mà. Nhưng theo ta thấy thì nàng ta không hân là nô tì". Thượng Quan Khương đắm chiêu. Làm gì có nô tì nào nửa đêm cầm chai rượu ra uống. Đã thế còn dám đánh đệ của hân nữa.

"À....giả thôi. Nàng ấy là bằng hữu tốt của tam vương phi tương lai đó"

"Đệ đã điều tra lý lịch rồi cơ à? Đệ đệ ta là có ý gì vậy?"-. Thượng Quan Khương cười cười.

"Không có. Mà huỳnh đến để xem tam đệ hay tra hỏi đệ đây?"

"Xi....". Thượng Quan Khương quay lại nhìn cặp đôi chính của buổi lễ hôm nay.

Hai người một tam vương gia Thượng Quan Hân Kì, một tam vương phi tương lai Lâm Hải Văn vừa đi vào lễ đài vừa liếc nhau đến tõe lửa. Tuy nhiên những quan khách trong đó lại hiểu nhầm rằng họ đang trao cho nhau ánh mắt nồng ấm. Chỉ duy nhất có 4 người nhận ra và thăm cầu cho người bên mình có thể kìm nén được nỗi giận dữ bùng phát không ai khác là Thượng Quan Khương, Thượng Quan Phong và Hân Huyết Từ, Lãnh Kiều Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

"Nhất bách thiên địa"

"Nhị bách cao đường"

"Phu thế giao bách"

"Đưa vào động phòng"

May thay cuối cùng mọi việc cũng chốt lọt. Bốn người nào đó thờ phào nhẹ nhõm. Sau đó, Hải Văn được đưa vào một căn phòng riêng được trang trí toàn màu đỏ. Khi các nô tì vừa khép cửa vào để lại nàng một mình trong phòng thì..

BỊCH

Cái mũi phương đã đáp thẳng xuống đất kèm theo đó là những âm thanh leng keng leng keng khi mà những chiếc chằm cài tóc va chạm vào nền đất. Từng tá đồ trang sức, các lớp hi phục dây còm cộp bị nàng cho đáp thẳng xuống đất không một chút thương tiếc.

Bây giờ, trên người nàng chỉ còn lại một bộ y phục trắng thanh thoát, mái tóc dài búi cao, độc nhất một cái chằm cài tóc tìm đơn giản kèm theo. Nàng tuy không còn toát lên vẻ cao sang quyền rũ nữa mà thay vào đó là vẻ huyền bí quyền rũ lạ lùng.

Nàng ngồi vào chiếc bàn tròn gồm hai ghế đối nhau trong căn phòng, nhẹ nhàng đưa tay rót một chút rượu vào cốc. Lúc nàng đưa chén rượu lên miệng định uống thì bàn tay bưng chén chợt khựng lại. Rượu này....có mùi lạ.

Vì nàng ngày xưa thì chỉ suốt ngày ngồi chui lủi trong phòng nghiên cứu các chất hóa học, y dược, độc dược và các loại vũ khí,... nên nàng rất ít kĩ năng thực chiến. Tuy nhiên đối lại nàng có thể phát hiện ra các chất độc,... nói chung các thứ liên quan đến chế tạo, các chất nhanh chóng và chuẩn xác đến không ngờ. Điều này Huyết Từ và Kiều Tuyết tuyệt đối không bằng.

Đầu tiên nàng cần phải nhận biết cái thứ chất được trộn lẫn trong rượu này là gì. Vì mùi rượu nồng nặc kèm với lượng chất này quá ít khiến nàng không thể xác định được. Nàng cần phải nếm thử. Nhưng lỡ đây mà là độc thì chết chắc. Thôi hay là không uống nữa. Phải! Đó là cách an toàn nhất. Tuy nhiên nàng lại không cưỡng lại nổi mong muốn, tò mò muốn khám phá nó của mình. Cuối cùng nàng uống. Chỉ một ít. Nàng thấy đầu mình hơi quay quay. Nhưng chẳng thể làm khó được nàng. Nàng thấy người trở nên nóng rực. Thôi xong! Đây đích thị là xuân dược. Đáng ra chỉ chút ít thế này người khác có thể cầm cự được nhưng mà nàng thì khác. Nàng không quen với nó. Vì vậy nàng chẳng thể cầm cự được nữa. Bây giờ nàng mới cảm thấy hận cái tình tò mò của mình. Nàng thấy nóng! Nóng quá!!!!

Bên ngoài, Kiều Tuyết và Huyết Từ đang đi dạo quay phủ. Đứng là phủ thái tử có khác. Quả là xa hoa lộng lẫy nha. Căn biệt thự cũ của cả nàng còn chưa bằng 1 phần nhỏ tại phủ này. Sân thì là sân gỗ. Nhất định sau này các nàng và Hải Văn phải bàn mưu tính kế để trốn lọt được một chút của cải của lão tam vương gia mới được.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 16

Các nàng đi vòng vòng quanh phủ được một thời gian thì bắt đầu thấy mỏi chân. Bổng Kiều tuyết hét lên cảnh báo Huyết Từ:

"Cẩn thận"

Tuy nhiên đã quá muộn. Huyết Từ đắm vào viên đá dưới chân và ngã chúi về phía trước hứa hẹn một màn đáp đất đầy hứa hẹn. Bỗng từ đâu, một cánh ray rần chắc ầm áp luồn qua eo nàng, đỡ nàng.

Kiều Tuyết trở mắt. Lại trò gì nữa đây?

"Thả ra được chưa?"

Giọng trầm trầm lạnh lẽo của Huyết Từ vang lên cắt đứt mạch cảm xúc của mọi người. Người con trai ấy giật mình bỏ nàng ra.

"Từ Từ! Không sao chứ?"

Kiều Tuyết tiến đến, giọng đầy lo lắng.

"Không sao"

Huyết Từ cười khiến ai đó đỏ mặt.

"Người là ai?"

Huyết Từ quay sang phía chàng trai vừa cứu mình.

"Người qua đường thôi"

Chàng trai ấy nở nụ cười tươi như hoa. Kiều Tuyết nhu mày. Nàng ghét con trai. Mà ghét trên cả là cái loại không nghiêm túc này. Nhận thấy điều đó trong đôi mắt Kiều Tuyết, Huyết Từ nhanh chóng đưa lời đề nghị chấm dứt cuộc chạm mặt đầy lằng mằng này:

"Vậy thôi chúng ta đi"- Nói rồi nàng kéo tay Kiều Tuyết đi. Tuy nhiên có một tiếng nói làm các nàng chột khựng lại.

"Không có đến một câu cảm ơn sao? Đến cầu còn biết trả ơn đó"

Câu nói mang hàm ý châm chọc này theo gió đến tai hai nàng kích hoạt con thịnh nộ của Kiều Tuyết cùng hàn khí lạnh lẽo của Huyết Từ. Kiều Tuyết quay phắt lại, cổ kòem nén từ gằn mà nói bằng giọng bình thường nhất có thể, nàng hỏi:

"Ta nhờ người giúp sao?"

Bây giờ nàng mới nhận ra người nói lời này không phải là nam nhân kia mà là một nam nhân khác vừa bước tới. Hần mặc bộ lam y. Dáng vóc chuẩn, cao, khuôn mặt có thể xếp vào hàng nữ nam hiếm có. Nhưng mà rất tiếc loại này nàng cũng không vừa mắt.

"Người vừa phải thôi. Nếu không phải nhờ đệ đệ ta thì bạn người ngã lâu rồi!- Tên nam nhân đó chẳng phải là loại vừa, cái lại.

"Liên quan tới người à đồ lắm chuyện"- Nhưng nếu nghĩ nàng là loại vừa hơn thì đúng là một sai lầm nghiêm trọng.

"Thế cũng đâu có liên quan tới người à đồ nhiều chuyện"

"Đó là bạn ta"

"Thì đó là đệ đệ ta"

"Con trai không được chấp con gái. Đồ hèn"

"Được giúp đỡ mà không xin lỗi! Đồ vô duyên"

"Ừ thì ta vô duyên đấy còn hơn cái đồ hèn hèn hèn hèn..."

Cứ thế hai bên đối co không dứt. Hai người là nguyên nhân chính gây ra chuyện thì bị hai nhân vật phụ cho ra đời

"Thời nào Tuyết Tuyết cậu trông như con nít ba tuổi ấy"

Quả đủ cho cái lỗ tai của Huyết Từ, nàng đánh xông vào can ngăn.

"Ca ca! Đệ, cũng thấy vậy đó. Ca ca y hệt trẻ con"

Phía bên kia cũng phải ra ngăn cản.

"Hử...."

"Huyết Từ!"- Nam nhân ấy gọi.

Kiều Tuyết cùng Huyết Từ giật mình.

"Sao người biết tên ta?"- Huyết Từ đề phòng.

"Ta là Thượng Quan Phong"- chàng trai ấy nói.

"Ta không quen"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

"Ta không quen"- Thực ra nàng cũng có vẻ biết người này. Tuy nhiên nàng cũng không nhớ rõ nữa. Chỉ là nghe cái tên quen quen mà thôi. Để không phải rước thêm rắc rối cho nàng và Tuyết Tuyết thì phải trả lời vậy thôi

Hần dơ mặt ra. Chẳng nhẽ hắn không để lại ấn tượng gì trong mắt nàng sao? Hắn như đang cố gắng nuốt từng chữ: KHÔNG- QUEN. Hắn thật sự không đáng để nàng chú ý sao? Rõ ràng hôm qua hắn có làm báo cáo cho nàng xà hận mà. Nếu hắn làm việc tốt như vậy đối với nàng thì nàng phải nhớ chứ?

Thượng Quan Khương vỗ vai hắn tỏ vẻ thương cảm.

"Đêm qua chúng ta đã gặp nhau mà"

"Hôm qua sao? Chắc người nhầm người rồi"- Huyết Từ tự hỏi. Rõ ràng đêm qua nàng đi ngủ từ rất sớm với Tuyết Tuyết và Vân Vân.

"Không phải hôm qua nàng đã nói nhầm ta là Uy Ph...."

Chưa kịp để hắn nói hết, nàng đã lao tới bịt miệng hắn lại khiến cả hai ngã nhào trên đất. Tuy nhiên nàng không có đau bởi vì nàng ngã đè lên hắn mà. Khoảng cách hiện tại của hai người rất gần. Còn có thể cảm nhận được hơi ấm phả vào mặt nhau. Hắn đỏ mặt. Quái lạ hắn lại làm sao rồi?

Tuy nhiên Huyết Từ lại chẳng thêm bận tâm điều đó. Nàng nhớ người này là ai rồi. Vì lúc đó say nên nàng không nhớ. Nhưng mà hy vọng Tuyết Tuyết chưa nghe thấy hai chữ Uy Phong.

"Từ Từ sao không để hắn nói hết?"- Giọng Kiều Tuyết bỗng trầm hẳn.

"Dù sao cũng không cần thiết mà nhỉ?"- Nàng cười gượng.

"Từ Từ cậu giấu từ điều gì à? Hắn có nhắc đến Uy Phong mà"- Kiều Tuyết đã đoán ra. Huyết Từ giật mình.

"Không có hấn nói tớ nhầm hấn uy....uy lực mà"- Nàng cố viện một cái cớ.

"Uy...lực?"- Giọng Kiều Tuyết có vẻ trở về bình thường.

"Phải phải! Lâm Kiều Tuyết à cậu phải tin tớ. Tớ là tường hấn uy lực nhưng ai dè yếu như sên"- Nàng chạy đến bên Kiều Tuyết.

"YẾU NHƯ SÊN?????"- Thượng Quan Phong và Thượng Quan Khương hét lớn. Hấn mà yếu á? Lại còn yếu như sên nữa chứ. Thượng Quan Khương bụm miệng cười. Đệ đệ hấn bị một nữ tử coi thường rồi à. Buồn cười quá.

"Huyết Từ nàng bảo ta..."- hấn chưa nói hết thì lần nữa thì bị Huyết Từ nhéo một phát đau điếng vào lưng kèm theo lời nói nhỏ:

"Giúp đi"

Hấn tuy có áms ức nhưng thôi đành nhịn vậy. Giờ hấn mới thấu hiểu được câu nói anh hùng không qua được ái mỹ nhân.

Thượng Quan Khương thì lại lần nữa được phen đau bụng. Đây là đệ đệ hấn sao? Hấn nhất định phải kể cho tam đệ cùng đại hoàng huynh nghe mới được.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

"Khương huynh! Phong huynh! Vào đây uống với đệ nào"- Bổng từ trong lầu vọng ra tiếng nói của tân lang hôm nay- Thượng Quan Hàn Ki.

"Đệ đệ à uống gì nữa? Đệ mau đi coi tân nương của đệ đi"- Thượng Quan Phong nói

"Kệ á ta. Đệ tí nữa sẽ cùng Thanh nhi vui vẻ cho á ta biết. Hai huynh mau ra đây đi"

"Hai nàng cũng ra chứ? Dù sao cũng là bằng hữu của tân nương mà nhỉ?"- Thượng Quan Khương bỗng dừng lịch sự mời hai nàng. Tuy nhiên tên khốn tam vương gia dám không coi Văn Văn ra gì á? Bực mình mà. Nếu không phải hấn là tam vương gia thì các nàng đã cho cái dép vào mặt từ lâu rồi. Mà nhắc mới nhớ. Văn Văn đợi lâu như vậy rồi mà hấn không đến chắc hấn là đang tức anh ách đây.

"Ta từ chối. Ta không thích ồn ào"- Kiều Tuyết nói.

"Ai vậy nhị ca?"- Thượng Quan Hàn Ki quay sang hỏi Thượng Quan Khương thì ngay lập tức bị Huyết Từ lờm đến xém lông mày. Hấn tức giận chỉ vào mặt nàng:

"Người nhìn ta vậy là có ý gì?"

Tuy nhiên chẳng ai để ý lời hấn nói cả. Nàng quay sang phía Thượng Quan Phong.

"Hi phòng ở đâu vậy Phong?"

"Hả? Nàng đến đó làm gì?"- Hấn ngạc nhiên hỏi lại.

"Có việc"- Nàng đáp.

"Vậy ta dẫn nàng đi"

"Ừ"

Thượng Quan Hàn Ki ngạc nhiên. Chưa bao giờ có ai dám nói một cách xác xược như vậy với Phong huynh cả. Đã thế lại còn gọi thẳng tên Phong ra nữa chứ. Trên đời này ngoài hấn, Thượng Quan Khương và hoàng thượng được phép thôi mà. Ai gọi vậy thì ngay lập tức chẳng còn thấy được mặt trời nữa rồi. Vậy sao người này lại được? Người này rốt cuộc là ai mà Phong huynh quan tâm vậy? Chẳng phải huynh ấy không thích nữ nhân lại gần mình hay sao? Thượng Quan Hàn Ki dơ mắt ra khó hiểu.

Đi được một quãng thì Kiều Tuyết bất chợt quay người lại, nhìn chăm chăm Thượng Quan Khương, nàng hỏi:

"Người đi theo làm gì?"

"Ta xem mấy người làm gì ở hi phòng người ta thôi"

"Xem làm gì?"

"Thế nàng đi làm gì?"

"Kệ người muốn đi thì đi"

Đến hi phòng, Huyết Từ không ngần ngại dơ thẳng chân đạp cánh cửa Rầm một phát trước con mắt ngỡ ngàng của hai người con trai và ánh mắt thán nhiên của một người con gái.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

"Văn Văn cậu...VĂN!!!!!!"- Thấy Hải Văn đang chống một tay lên bàn, ngồi bệt xuống đất, Huyết Từ và Kiều Tuyết chạy đến lo lắng.

"Văn Văn cậu làm sao vậy?"- Kiều Tuyết chạy lại lay người Hải Văn. Hải Văn ngược ánh mắt mơ hồ lên nhìn nàng, đầu óc quay cuồng.

"Tớ.....nóng"- Hải Văn nói một cách khó nhọc.

"Cậu ấy làm sao vậy Từ Từ?"

"Tớ không biết"

Bỗng Thượng Quan Phong đi tới nhắc tay Hải Văn lên bắt mạch. Hấn nói:

"Cô ta chóng xuân được rồi"

"Xuân được?"- Kiều Tuyết cùng Huyết Từ tròn mắt ngạc nhiên. Xuân được sao?

"Phải. Ta vẫn chưa hiểu. Cô ta chỉ uống phải một lượng xuân được nhỏ nằm trong rượu giao bôi thôi mà. Sao lại có tác dụng mạnh đến như vậy được?"

"À....điều này....tại Văn Văn dị ứng với mấy thuốc này. Mà sao giải được bây giờ?"

Thượng Quan Khương lùi từ trong tay áo ra một bình thuốc giải nhỏ chỉ bằng hai ngón tay cộng lại. Dưa cho Kiều Tuyết, hấn nói:

"Cho cô ta uống đi"

Kiều Tuyết cầm lấy lọ thuốc giải, cho Hải Vân uống. Lập tức Hải Vân không còn nóng nữa. Nàng xui lo.

"Huỳnh nha....đào hoa đến mức lúc nào cũng thù sẵn thuốc giải xuân được trong người là sao?"- Thượng Quan Phong nói kháy.

"Đệ im đi"- Thượng Quan Khương lờn lại.

Kiều Tuyết quay lưng về phía Thượng Quan Khương không nói không rằng. Nàng rất muốn cảm ơn hắn một tiếng nhưng mà lòng tự trọng của nàng cùng thói kiêu ngạo lại không cho phép. Cho dù thế nào thì con trai vẫn là con trai mà thôi. Giàng son dễ đổi bản tính khó rồi. Dù gì cũng không phải hạng tốt đẹp gì. Huyết Từ biết điều đó nên nói:

"Phong! Đại vương già! Cảm ơn"

"Sao người biết ta là đại vương già?"- Thượng Quan Khương khó hiểu hỏi. Hắn có nói cho nàng biết hắn là đại vương già sao?

"Dựa theo thứ bậc"- Kiều Tuyết thay nàng trả lời.

"Thứ bậc?"- Thượng Quan Khương lại thắc mắc.

"Không hiểu sao người lại là đại vương gia được nữa. Người là dân thật hay giả dân vậy? Tân lang hôm nay là tam vương gia. Mà tân lang lại gọi các người là sư huynh thì các người sẽ phải là đại vương gia, nhị vương gia hoặc hoàng thượng rồi. Mà hoàng thượng thì phải giữ thể diện. Ít nhất là phải lịch sự và thông minh hơn các người. Mà Thượng Quan Phong gọi người là huynh thì dĩ nhiên người phải là đại vương gia chứ sao"

"Xin hỏi quý danh vị đại vương gia đây"- Huyết Từ lịch sự. Nàng tốt nhất không nên cư xử như Kiều Tuyết a. Mất đầu như chơi ấy. Từ lúc nàng biết bọn hắn là người hoàng tộc thì nàng đã không còn được tự nhiên mà chửi mắng nữa rồi.

"Ta là Thượng Quan Khương"

Kiều Tuyết ngồi xuống ghế ở phòng tân hôn, nâng chai rượu giao bôi lên nói:

"Vậy ta thỉnh nhị vương gia và tam vương gia chơi một trò chơi"

Nàng định uống thì ngay lập tức Thượng Quan Khương đánh văng chai rượu.

"Chơi thì được nhưng rượu này không được uống"

"È...Sao vậy???"- Kiều Tuyết chán nản hỏi.

"Rượu giao bôi nàng uống rồi lấy ai?"- Hắn tự tiếu phi tiếu.

"Không rượu sao chơi?"- Mặt Kiều Tuyết chảy dài ra. Đây về thất vọng.

"Ta đi lấy cho"- Thượng Quan Phong xung phong.

"Người là nhị vương gia mà. Sao không sai người đi lấy tự lấy chỉ cho khổ vậy?"- Kiều Tuyết chỉ chỉ.

"Chúng ta chiếm phòng tân hôn của người đi làm chỗ chơi chưa đủ sao mà cậu còn muốn cả làng cả nước biết nữa"- Huyết Từ nhăn mặt.

Tầm một khắc sau, Thượng Quan Phong quay lại, tay ôm nắm chai rượu.

"Lấy nhiều vậy? Chắc gì họ đã uống được."- Thượng Quan Khương chỉ tay về phía Huyết Từ và Kiều Tuyết.

Thượng Quan Phong cùng Kiều Tuyết và Huyết Từ cười nhẹ. Nhảm to!!!!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20

"Giờ chơi thế nào?"- Thượng Quan Khương hỏi. Bình thường thì hắn cũng không hứng thú với mấy cái chuyện linh tinh này nhưng không hiểu sao lần này lại hứng thú.

"Hai người một nhóm bọn ta một nhóm. Sau đó...."- Chưa nói xong, Hải Vân ở trên giường đã tỉnh dậy, kêu:

"Tuyết Tuyết cho tớ chơi với"

"Hả??? Văn Văn cậu tỉnh rồi à?"- Tuyết Tuyết lo lắng.

"Ồ..."- Văn Văn trả lời như không.

"Sao tự đứng lại đi uống?"- Huyết Từ hỏi. Nàng biết Văn Văn của nàng nhận ra được xuân được mà.

"Máu nghiên cứu nổi dậy í mà"- Hải Vân cười xòa, gãi đầu. Nàng lờ làm hai con bạn nàng lo lắng rồi.

"Cậu này"- Kiều Tuyết búng trán Hải Vân. Tô vẽ hờn dỗi.

"Xin lỗi mà..."- Hải Vân cười dễ thương.

Đang sau, Thượng Quan Khương và Thượng Quan Phong mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên. Tam đệ bọn hắn đúng là có phúc mà không biết hưởng.

"Có chơi không?"- Huyết Từ hỏi

"Có có chứ"- Hải Vân

"Mà cho hỏi hai người này là ai?"- Hải Vân chỉ tay về phía bọn hắn.

"Nhị vương gia và đại vương gia. Thượng Quan Phong và Thượng Quan Khương"- Huyết Từ trả lời.

"Ta gọi hai người là Phong và Khương thôi nhé"- Hải Vân hỏi.

"Được"- Thượng Quan Phong trả lời. Hắn khá có hảo cảm với cô "em dâu tương lai" này. Hơn nữa hắn muốn cho Huyết Từ thấy mặt tốt của hắn.

"Chơi không?"- Thượng Quan Khương giục.

"Vậy chia thành 5 nhóm luôn nha. Lần lượt từng người đặt câu hỏi. Chỉ có mười giây để trả lời. Ai trả lời nhanh nhất sẽ là người tiếp tục ra câu hỏi. Những người còn lại sẽ bị phạt 5 ly rượu. Nếu không ai trả lời được thì 4 người còn lại phạt 8 chén mỗi người. Ai say trước thua"- Kiều Tuyết giải thích.

"Thua thì sao?"- Thượng Quan Khương hỏi

"Bốn người thua phải đáp ứng người thắng bốn yêu cầu."

"Ok chơi luôn"- Hải Vân nói

"ò kè?"- Thượng Quan Phong khó hiểu hỏi.

"À không có gì đâu chơi thôi"- Hải Vân cười gượng giải thích.

Vì các nàng có từu lượng cao nên mới dám thách thức trò chơi này. Hơn nữa Kiều Tuyết vì muốn trả thù vụ Thượng Quan Khương dám cãi nàng nên nàng đã lên đồ một lượng chất gây say nặng do Hải Văn chế ra vào hai chai rượu để gần nhất bọn hắn vào rồi. Chắc chắn nàng sẽ thắng.

~oOo~

[3 tiếng sau, 5 giờ sáng]

Hải Văn và Huyết Từ đều đã gục. Nằm lãn lóc trên bàn. Bọn hắn thì vẫn tươi tỉnh. Thượng Quan Phong còn đỡ đầu Huyết Từ để nàng gục vào vai hắn. Kiều Tuyết cũng sắp không chịu được nữa rồi. Nàng đã ngà ngà say. Dưới đất, hơn mười chai rượu vút lung tung, có chai còn vỡ ra. Nguyên là do năm chai rượu Thượng Quan Phong mang đến lúc đầu đã hết. Thượng Quan Phong đành đi lấy thêm mười chai nữa. Ai ngờ mới thêm được năm chai các nàng này đã gục gần hết. Đã thế Huyết Từ gục trông đáng yêu quá đi. Hắn cười trông rất gian manh lấy lý do gục xuống bàn sẽ mới mà làm cái gối cho Huyết Từ dựa vào. Sắp thắng lại còn có mỹ nhân ở bên hắn đúng là sướng quá mà. Hắn nhất định phải hạ gục hoàng huynh hắn để giây phút này trở thành giây phút đẹp nhất cuộc đời hắn mới được.

Kiều Tuyết thấy hai con bạn mình đã gục thì lo lắng gọi họ dậy. Nàng sắp thua rồi a. Nhưng mà hai con heo Hải Văn và Huyết Từ cứ ngủ say như chết ấy. Đã thế Huyết Từ còn gục lên vai đàn ông ngủ nữa. Trông thật ngứa mắt quá đi.

"Từ Từ!!! Mí mau dậy cho...."- Kiều Tuyết định bụng dùng vũ lực kêu Huyết Từ dậy thì lại nghe nàng nói mớ:

"Uy Phong! Ta giết ngươi!"

Uy Phong..

Uy Phong..

Uy....Phong....

Hai cái chữ Uy Phong cứ liên tục hiện lên trong đầu nàng. Đã bao lâu nàng xa hắn rồi nhỉ? Mới có hai ngày thôi. Chỉ mới hai ngày thôi mà. Tại sao nàng như cứ ngỡ đã một tháng. Nàng tuy hận hắn nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng nàng ngày càng yêu hắn. Yêu hắn nhiều hơn nàng tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Huyết Từ mờ mắt. Đập vào mắt nàng là khuôn mặt thần thờ của Tuyết. Nàng hồi hận tột cùng. Vì sao? Vì sao chỉ vì một phút nóng nổi nàng lại nói như vậy chứ?

"Tuyết Tuyết tớ..."- Huyết Từ định hỏi nàng thì Kiều Tuyết lại ngẩng đầu lên, cười tươi:

"Tớ không sao"- Nụ cười ấy tươi như hoa. Tuy nhiên ít ai biết được rằng nàng đang rất mệt mỏi. Nụ cười ấy....là để che dấu nỗi đau đang hằn sâu trong nàng.

Huyết Từ thờ phào nhẹ nhõm. Có lẽ Kiều Tuyết đã dần quên được Uy Phong.

Thượng Quan Khương nảy giờ chú ý đến biểu hiện của nàng thì không khỏi bất ngờ. Nàng có thể thay đổi thái độ nhanh đến vậy sao? Hay là nàng đang giấu điều gì? Hắn nghi lắm. Với cả Uy Phong mà lúc này nàng nói là à?

"Uy Phong là ai vậy?"- Không kìm nén nổi thắc mắc, hắn hỏi.

Ngay lập tức, một chai rượu phi hắn về phía hắn. Hắn nhanh nhẹn né tránh. Chai rượu đập vào tường, vỡ chaoang. Tiếng vỡ lớn đến mức làm cho cả Hải Văn tỉnh dậy.

Thủ phạm là Huyết Từ!!!

Nàng đang cău điên lên đấy. Nhưng mà không được thể hiện ra ngoài nên mặt nàng cứ tối sầm lại. Hắn ngạc nhiên, tròn tròn mắt hỏi:

"Ngươi làm cái gì vậy?"

"Phạt ngươi vì tội dám nhắc đến cái tên đó"

"Tên nào???"

Đúng lúc đó cửa bật mở, một nam tử tuấn tú bước vào. Là tam vương gia Thượng Quan Hàn Kỳ. Hắn trở mắt ngạc nhiên trước khung cảnh căn phòng này. Rượu bắn tung tóe, chai vỡ tung tóe. Các hoàng huynh hắn và 3 nữ tử đang đàm chuyện. À khoảng cãi nhau mới đúng. Cả đám quay lại nhìn hắn. Hắn nhìn họ.

"Xin lỗi nhầm phòng"- Hắn nói. Chắc vô nhầm phòng rồi. Sau đó hắn ý tứ khép cửa đi ra. Hắn quay về phía hành lang kia và tiếp tục bước. Bước mãi cho đến cuối dãy hành lang thì khoa hiểu. Tại sao không thấy phòng tân hôn của hắn đâu vậy? Hắn lại quay lại. A....hắn nhìn thấy căn phòng có chữ Hí rồi. Hắn mở cửa phòng, khung cảnh vẫn như cũ. Mọi người lại nhìn hắn, hắn nhìn mọi người.

Hắn bước lùi ra ngoài, vẫn là căn phòng có chữ hí ấy. Hắn lại bước vào. Mọi người nhìn hắn, hắn nhìn mọi người.

Hắn dụi mắt, nhìn mọi người. Mọi người cũng nhìn chăm chăm lại. Dụi mắt đi dụi mắt lại, vẫn là khung cảnh ấy. Cuối cùng Thượng Quan Phong lên tiếng hỏi:

"Đệ làm gì mà cứ đi ra đi vào rồi nhìn bọn huynh vậy?"

"Cái đó huynh cũng muốn hỏi. Đại huynh với nhị huynh đang làm gì ở phòng tân hôn của đệ?"- Hắn hỏi vặn lại.

"Chơi"- Thượng Quan Khương thần nhiên nói.

Hắn mặt đầy hắc tuyến. Cái gì? Chơi ở phòng tân hôn á? Đã thế lại còn của hắn nữa chứ. Chưa kể việc đã không lúng túng mà còn coi việc này là bình thường như vậy á?

"Vậy tân nương của đệ đâu?"- Hắn lại hỏi. Hắn chỉ cần nghe đồn thôi cũng đã không thấy thích con người này rồi. Yếu đuối, sợ sệt. Quà là nhầm chán. Mà chắc thấy hai hoàng huynh của hắn vào là lại chạy ra rồi. Tân nương gì đem tân hôn lại chạy lung tung? Nhìn mặt ba vị cô nương ở đây lại xinh đẹp. Kì lạ hơn là trên người lại toát ra chất vẻ cao ngạo. Mà khi hắn vận khí, hắn nhìn thấy số khí của họ quá lớn. Nhưng có vẻ họ không biết võ công nên không sử dụng khí được. Những điều này nhất định làm gì có trong Tam vương phi tương lai của Quan Quốc này.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

"Đây"- Thượng Quan Phong chỉ tay vào Hải Văn.

Hắn bất ngờ. Đó là tân nương của hắn sao? Nữ tử có khí chất hơi cao ngạo với lượng khí rất lớn. Đó thật là tân nương của hắn sao?

"Nàng là nương tử...."- Hắn quay sang Hải Văn, định hỏi nàng thì nàng chen ngang:

"Từ Từ! Tuyết Tuyết! Phong! Khương! Chơi tiếp đi"-Hải Văn nói. Nàng muốn bỏ hắn. Cho hắn nếm mùi tức giận.

"Ồ ờ"- Kiều Tuyết

Huyết Từ dường như hiểu ý nàng, cũng nói:

"Tiếp nào. Ta chưa thua đâu"

...

...

Có lẽ hôm nay là ngày tuyệt vời nhất của họ kể từ khi họ đến được nơi này. Lần đầu tiên những nụ cười thực sự hiện trên môi họ. Không còn là nụ cười nhếch mép khinh khỉnh như mọi khi. Không còn là nụ cười giả tạo cố kìm nén những giọt nước mắt trong tim. Không phải nụ cười giả tạo được nặn ra để che mắt mọi người. Mà đó là nụ cười đến từ chính họ, đến từ bản chất thật trong tâm hồn họ. Những nụ cười ấy thật đẹp, nhưng liệu có thể duy trì được bao lâu, khi mà....mọi chuyện chỉ mới là sự khởi đầu?

~o0o~

Từ khi chuyển về Vương phủ, mọi chuyện đối với các nàng trở nên thật buồn chán. Mọi thứ bị chèn ép trong khuôn khổ. Các nàng cả ngày chỉ loanh quanh trong vương phủ. Thật là chán đến tận cổ rồi. Tên Tam Vương gia thì đi đâu không biết. Thượng Quan Khương suốt ngày bận việc triều chính. Phong thì thỉnh thoảng cũng lui tới chơi. Các nàng cũng nhiều lần xin hân cho ra ngoài. Nhưng tất cả những gì mà các nàng nhận được là cái lắc đầu. Hôm nay là ngày thứ hai kể từ lúc các nàng tới vương phủ. Có lẽ các "tắc kè hoa" sẽ ghé thăm ngay hôm nay.

Cạch

Một nữ nhi bước vào phòng của bọn hắn. Không gõ cửa. Thật là thiếu phép tắc. Theo sau à ta là hai nô tì trông có vẻ cũng rất xác xược. À ta hiện ngang đi vào, mặt hất ngược lên trời. Huyết Từ không thèm để ý, tao nhả năng chén trà lên miệng nhấp một ngụm, năng nói:

"Cô nương đây có..."

Nàng chưa nói hết, à ta đã cắt ngang bằng giọng điệu chanh chua cao ngạo:

"Ta là Sườn Phi của Tam vương gia Hoàn Thanh Thanh. Là người được Tam Vương gia sủng ái nhất. Không phải cái loại vương phi thất sủng như người đầu nên khôn hồn thì biết điều đi"

Hải Văn ngồi im quan sát, chà vờ rụt dè yếu đuối. Huyết Từ cũng vậy. Kiều Tuyết thì tặc lưỡi thương cảm. Có vậy thôi mà cũng khoe khoang nữa. Chẳng khác gì tự nhận mình đi lên bằng cửa hậu. Nữ nhân ngu ngốc!!!

Thấy không ai nói gì, tưởng mình đã thắng thế, à ta ra lệnh cho hai nô tì đang đứng cạnh mình:

"Cạy miệng bắt chúng nó nói cho ta."

Bọn nô tì này có đôi chút sợ hãi. Tuy nhiên khi nghe thấy chủ tử mình bảo Tam Vương Phi thất sủng thì mạnh dạn xông lên. Hoàng cung có một quy luật mà bắt buộc các nữ nhi phải tuân theo. Đấu Tranh giành Quyền Sủng Ái!!! Nghĩa là phải loại bỏ tất cả những kẻ ngang chận bất chấp thủ đoạn. Mà ví dụ về nhân vật điển hình ở Vương phủ này là Sườn phi Hoàn Thanh Thanh.

Một à nô tì đi đến định tát Hải Văn một phát. Nàng nhanh chóng đưa tay ra chặn lại. Nhưng ngay khi định đưa tay ra thì đã bị Huyết Từ chặn lại. Nàng chịu chọn vẹn một cái tát đau điếng, đó cả một bên má. Hải Văn cùng Kiều Tuyết vô cùng ngạc nhiên. Một à nô tì khác lại đi về phía Kiều Tuyết khi nàng còn mãi suy nghĩ về hành động mà Huyết Từ vừa làm.

CHÁT

Âm thanh chói tai lần nữa lại vang lên. Kiều Tuyết cảm thấy má mình hơi rát. Mặt nàng lật sang một bên. Và cũng vì cú lật đó, nàng nhận ra một điều. Thì ra là vậy. Huyết Từ là muốn xem trò vui.

~o0o~

Akame yêu cầu bạn nào bê truyện của Akame đi đâu thì ghi rõ tên tác giả là Akame Hell cho mình. Mình thấy có bạn bê truyện mình đi linh tinh mà không ghi rõ tên mình mà ghi tên một người khác vào. Mình yêu cầu chấm dứt nhé. Mình nếu biết có vậy mình sẽ không full hay ra chương mới nhanh đâu.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Ra là vậy. Huyết Từ là muốn xem trò vui.

Cạch

Cửa phòng lại được mở ra. Lần này không phải ba nữ tử nữa mà là hai nam nhân. Một người vận Thanh y giản dị đầy khí chất. Một người vận Lam y tao nhã.

Thấy hai nam nhân đó bước vào, bỗng à Thanh Thanh ngồi rụp xuống, nức nở. Vừa khóc vừa nói:

"Tham kiến Nhị vương gia, tam vương gia. Thứ lỗi vì đã để hai người nhìn thấy thân thiếp trong hoàn cảnh này.

"Thanh nhi! Nàng sao vậy?!"- Tam vương gia Thượng Quan Hàn Ki hỏi trong khi Thượng Quan Phong còn đang chú mục tới Huyết Từ mặt xị ra khi nhìn thấy cảnh này cùng với hai cái má rất đỏ của Kiều Tuyết cùng Hải Văn. Hắn đã hiểu chuyện gì vừa diễn ra rồi. Thượng Quan Phong tới bên Huyết Từ, định hỏi gì đó thì lại bị Huyết Từ nhéo một phát đau điếng vào lưng. Hắn thật mất hình tượng trước vị nữ nhân này. (T-T)

Huyết Từ là để nghị hân giúp. Khi hân còn ngờ ngác chưa hiểu vì sao mình bị vậy thì Huyết Từ đã vùi đầu vào ngực hân, nũng nịu. Nàng biết hân sẽ giúp nàng. Nàng linh cảm vậy.

"Phong Phong!!! Ngồi xem. Ta cùng bạn ta bị ăn hiếp nè"

Giọng nàng làm hân sồn gai ốc. Hoàn Thanh Thanh cùng Thượng Quan Khương giật mình quay đầu lại.

"Dám gọi thẳng tên nhị vương gia và động vào người ngài ấy nữa sao?!"- Hoàn Thanh Thanh cười thầm trong lòng, cất giọng.

Thượng Quan Phong không nói gì.

"Sao nhị huynh lại nhân từ đột suất vậy nhỉ?!"- Thượng Quan Phong ngạc nhiên.

"Phong Phooooonnnnnngggggg!!! À bắt nạt ta!"- Huyết Từ kéo dài giọng. Nàng hơi bực rồi nha. Sao cái tên mà nàng nghĩ là bạn tốt lại chẳng phản ứng gì thế này? Bộ hân không hiểu nàng đang muốn gì sao? Nhưng mà hân là nhị vương gia đó. Đùng nói với nàng nhị vương gia của cái Quan quốc rộng lớn này lại là một phế vật sao?

"Người làm gì bọn họ?!"- Thượng Quan Phong trầm giọng. Hân tưởng nàng bị thật. Trong khi đó, Huyết Từ cùng Kiều Tuyết như mờ cò trong bụng. Thầm khen hân diễn khéo.

"Thần....thần....."- à ta sợ hãi. Ai mà không biết nhị vương gia tàn nhẫn như thế nào chứ? Nãy thấy vương gia hiền từ như vậy mà sao giờ thành ra đáng sợ như thế này?

"Nàng lui ra đi!"- Thượng Quan Hàn Ki ra lệnh khi thấy không khí đột nhiên căng thẳng. Và tất nhiên là à Thanh Thanh ngoan ngoãn lui ra rồi. À ta nào dám ở lại thêm phút giây nào nữa chứ.

"Hừ....người phá hỏng chuyện tốt của bọn ta đấy Tam Vương Gia!"- Kiều Tuyết cất tiếng.

"Xì..."- Huyết Từ cũng thờ dãi và buông Thượng Quan Phong ra. Hân khó hiểu hỏi:

"Chuyện tốt?"

"Chỉ là diễn kịch thôi"

"VẬYà nàng làm ta lo quá!"- Thượng Quan Phong trở về như bình thường, cười nhẹ.

"Người có tin quá đấy Phong. Bà già đó đâu bị lừa dễ vậy!"- Kiều Tuyết nói móc.

"Tuyệt!!!!"

"Hi... lỗ miệng nói ra sự thật mất rồi"

"Cậu..."

"Khoan đã vậy là các người cố tình để nhị huynh tức giận với Thanh nhi?"- Thượng Quan Hàn Ki chen ngang. Tuy hắn không mấy quan tâm đến sườn phi của hắn nhưng mà làm vậy giống như động vào lòng tự trọng cao ngất trời của một bậc đế vương.

"Không"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

"Không"- Huyết Từ trả lời. Nàng dâu có muốn gây rắc rối cho à Thanh nhi gì gì đó của hắn đâu.

"Vậy mà không ư?"- Thượng Quan Hàn Ki vận hỏi ngược lại.

"Tam Đệ!!!"- Thượng Quan Phong lên tiếng nhắc nhở tam đệ của mình. Hắn không muốn Huyết Từ ghét mình hay có ác cảm với mình vì cái tên hoàng đệ ngu ngốc này.

"Người thật là ngu ngốc Tam Vương Gia à. Từ Từ không hề muốn gây rắc rối cho à ta mà là muốn xem chính tay Thượng Quan Phong giết à ta"- Hải Văn này giờ im lặng lên tiếng. giọng bình thản như không. Thượng Quan Hàn Ki rung mình. Mấy nữ tử này có phải là nữ tử thật không vậy? Nói chém nói giết như chuyện bình thường vậy. Đường nhiên với bọn hắn là bình thường nhưng lại không hề bình thường với những nữ tử như các nàng.

Thượng Quan Phong cười nhạt. Vậy không giống như hắn nghĩ rồi. Bằng giọng chua chát, hắn nói:

"Vậy ra nàng coi ta là công cụ để trả thù ư?"

"Ta...ta không..."-Huyết Từ hốt hoảng. Nàng không muốn mất đi một người bạn tốt như hắn bằng cái lý do lằng xet như vậy.

"Đủ rồi"- Hắn nói. Giọng vẫn nhẹ nhẹ. Thực sự nàng đã làm tổn thương sâu sắc lòng tự trọng cùng trái tim hắn. Hắn tưởng ít nhất nàng cũng đã coi hắn là một người bạn. Rồi từ đó hắn sẽ cố gắng vươn lên để chiếm vị trí cao hơn trong trái tim nàng. Nhưng hắn đã lầm. Nàng chỉ coi hắn là công cụ mà thôi. Phải rồi. Là công cụ. Không hơn không kém. Trong mắt nàng hắn chẳng là cái đinh gì cả.

"Phong à ta không có ý..."- Huyết Từ vẫn cố gắng vơi thích. Nhưng vô vọng. Thượng Quan Phong đã đóng rầm cửa một cách tức giận. Bốn con người còn lại trong phòng rất dỗi ngạc nhiên. Các đều chung một lý do là vì cứ nghĩ Thượng Qyan Phong hiền từ như vậy đâu ngờ khi hắn giận giữ lại khá là "gay" như vậy chứ. Còn Thượng Quan Hàn Ki vì ngạc nhiên khi thấy hôm nay ca của ca của hắn biểu lộ nhiều cảm xúc đến vậy.

~o Hai 0 Ngày 0 Sau o~

Cuối cùng các nàng cũng đã được học võ công. Các nàng rất vui và hứng thú. Tuy nhiên cái điều tệ hại nhất là các nàng phải chèo chống a. Thường thì các bức tường ở thời hiện đại đâu có cao đến thế này nên các nàng cũng đâu phải khổ sở. Nhưng mà không biết thăng cha nào lại thiết kế cái kiến trúc oái oăm như vậy chứ. Tường vì mà cao đến năm lăm. Khinh công thì các nàng đâu có biết. Bào lão sư phụ già của các nàng thì bảo ta lại nói coi như đó là baci tập khởi động. Khởi động cái kiểu gì mà ngã lền gục xuống. Nhất định các nàng phải mau chóng học khinh công ngay.

[Trưa hôm đó:]

"Trước hết ta phải giảng cho các con hiểu về huyền khí"- Lão sư phụ già đi đi lại lại nói.

"Huyền khí?"- Huyết Từ khó hiểu hỏi.

"Phải. Đến một phần ba những người có võ công đều có huyền khí. Huyền khí là năng lượng sống của con người."

"Năng lượng sống ư?"- Hải Văn.

"Thường thì các năng lượng sống sẽ cháy tự do xung quang chúng ta. Tuy nhiên khi bị nhận một lượng xúc tác lớn đủ để thống huyền khí, chúng ta sẽ điều khiển được khí. Đường nhiên là sẽ phải luyện thêm mới được."- Lão sư phụ giảng giải một lèo về Huyền Khí. Các nàng vô cùng ngạc nhiên. Không ngờ trên đời này lại có thứ sức mạnh như vậy. Các nàng nhất định phải điều khiển được sức mạnh đó.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

ẢM

ẢM

UỶNH

Một tảng đá lớn vỡ tan. Lão sư phụ già bước ra, cười:

"Tốt lắm. Chỉ trong một tuần mà các con đã rất tiến bộ. Giờ ta sẽ cho các con biết sâu kỹ năng cơ bản của Huyền Khí"

"Ki năng thứ nhất là Phát. Dùng để thoát khí ra ngoài tấn công đối thủ. Thứ hai là Chuyển. Dùng nó để Phòng thủ, giảm lực sát thương từ cú đánh. Huyền Khí càng mạnh thì sức công và thủ càng cao. Thứ ba là...."- Lão già Hiên Viên Ngoại nói chưa hết thì lại bị Huyết Từ cắt ngang:

"Chuyển? Có phải là cách mà lão già người dùng khi ăn nhất phẩm đó của ta?"- Huyết Từ hỏi. Giờ thì nàng đã hiểu lý do nà sau cú đấm đó của nàng mà lão ta lại chẳng hề hấn gì rồi.

"Huyết Từ! Đồ đệ ngốc! Ta không phải lão già."- Lão sư phụ phồng mồm trợn má lên cãi y như trẻ con vậy.

"Mau trả lời!"- Huyết Từ thật đến chịu với cái tính của lão già này. Chẳng nhẽ phải nói đến hai ba lần bảo ta mới chịu trả lời sao?

"Đ...đúng"- Lão sư phụ trả lời.

"Hử...bão nói tiếp đi"- Huyết Từ hừ nhẹ. Lão già đó dùng Huyền Khí với một người không biết Huyền Khí chẳng nhẽ không thấy hổ thẹn hay sao? Thật hèn quá đi.

"Thứ ba là Luyện dùng để điều chỉnh khí theo ý muốn. Chúng ta không thể điều chỉnh toàn bộ khí vào tay dễ vận Phát hay Chuyển được. Như vậy sẽ có rất nhiều sơ hở. Chúng ta phải điều chỉnh tầm 70 số khí lên tay còn lại thì điều hòa khắp thân thể. Thứ tư là Viên. Nếu vận Viên, ta có thể biết được bất cứ ai nằm trong Viên. Huyền Khí càng lớn thì bán kính của đường tròn Viên càng cao. Thứ năm là Ẩn. Chúng ta dùng nó để Ẩn khĩa thoát khỏi Viên. Tuy nhiên nếu người dùng Ẩn có Huyền Khí yếu hơn người dùng Viên thì sẽ là vô tác dụng. Thứ năm là các kĩ năng Huyền Khí đặc trưng. Thứ nhất là Huyền Thuật. Huyền khí không thống nhất. Huyền thuật có thể tạo ra bất cứ thứ gì theo trí tưởng tượng của chúng ta. Tuy nhiên chúng ta phải hiểu rõ về nó. Có người thuộc Huyền thuật từng tạo ra một thứ đáng sợ nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài. Khi ra chiến trường thì nó chẳng làm gì được cả. Loại thứ hai là Ảnh thuật. Ảnh thuật dùng để tạo ra ảo ảnh. Một loại Huyền khí dùng để đánh lạc hướng. Để dùng được Ảnh Thuật, chúng ta cần một lượng Huyền khí lớn. Loại thứ ba là Giả kim thuật. Giả kim thuật có thể biến bất cứ thứ gì thành kim loại cũng như các thứ vũ khí kim loại. Đó chính là điểm mạnh của giả kim thuật. Tuy nhiên giả kim thuật cũng có một điểm yếu chết người. Đó là nếu ai đó sử dụng quá sức lượng Huyền Khí của mình với Giả Kim Thuật, người đó sẽ mất đi nhân cách con người, tiến hóa thành con quái vật vô cùng đáng sợ dựa trên sức mạnh của người đó. Thứ tư là Tộc thuật. Tộc thuật có thể làm nhanh một thứ bay làm chậm lại một thứ tùy theo sức mạnh của người sử dụng. Loại thứ năm là Khiến hóa. Khiến hóa dùng để điều khiển bất cứ thứ gì mà họ muốn tùy theo lượng khí của mình. Loại thứ sáu là Độc chất làm tăng khả năng phòng thủ của vật. Đồng cứng vật lại cứng như làm dân hay dẻo vật ra. Thứ bảy là trị thuật. Dùng để chữa thương tích. Cuối cùng là biệt thuật. Biệt thuật là các loại khí không thuộc nhóm nào trong năm nhóm trên."

"Lão già à ta muốn nhìn thấy Huyền khí đặc trưng của lão."- Kiều Tuyết nói. Nàng rất tò mò về mấy cái thứ đó. Sắp không chịu nổi rồi. Sao lại có nhiều thứ hay ho vậy mà ở thế giới nàng lại không có nhỉ?

"Ta đã bảo ta không phải..."- Đùng thật mãi cái tính đó không đổi được mà.

"Nhanh". Lão già này dường có làm ngắt mạch cảm xúc đang dâng trào của nàng chứ. Nàng thật muốn xé bỏ ra rồi đẩy. Đương nhiên là....nếu có đủ sức. (=.=)

"Không được. Nếu các người có thể...." - Lão già Hiên Viên Ngoại định từ chối nhưng bất ngờ nhận được sáu ánh mắt đầy mùi sát khí nồng nặc. Chắc không thể từ chối được rồi. Đòi thật là bất công mà.

"Lão già!!!! Lão có thể nói lại những gì lão vừa nói không?"- Kiều Tuyết khuôn mặt nhuốm đen với sát khí nồng nặc hỏi.

"Tất...tất nhiên là được". Lão trả lời. Hơn 70 năm khôn lời trên chốn giang hồ hiểm ác đầy chạm bẫy mà giờ lão phải cúi đầu nhường nhịn ba tiểu nữ nhi này. Đúng là khôn một đời ngu bất thành linh mà. Lão thầm rủa ông trời tại sao ghét lão đến vậy mà lại yêu bọn tiểu yêu này đến vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

"Huyết Từ!!! Xông lên đi"- Lão sư phụ nói

"Lão chắc chứ? Tuy chưa thành thạo nhưng ta cũng có thể thoát khí rồi?"- Huyết Từ trả lời. Nàng thật không hiểu lão ta đang nghĩ cái gì nữa.

"Cứ làm đi"

Huyết Từ xông lên, nàng nhanh nhẹn xoay một vòng trên không rồi lao xuống bằng tốc độ chóng mặt. Lão già Hiên Viên Ngoại thì ngược lại. Lão ta nhanh nhẹn xoay một vòng trên mặt đất rồi lao lên bằng tốc độ không thua kém gì Huyết Từ.

Ừnh

Hai khí lực va chạm vào nhau gây ra một vụ nổ nhỏ đủ làm sập bốn bức tường xung quanh nó. Huyết Từ lùi lại về đằng sau. Lão già cũng lùi lại về đằng sau. Cả hai làm cùng một lúc. Huyết Từ khó hiểu. Hình như nàng đã lỡ mò đoán ra gì đó. Nàng dơ tay phải lên. Lão cũng dơ tay phải của lão lên. Nàng đang làm phép thử. Giờ thì nàng nhận ra rồi. Lão ta có một năng lực giống như gương vậy. Lực tấn công và lực phòng thủ càng mạnh thì lão ta cũng như vậy. Thật đáng gờm. Phía sau, cả Kiều Tuyết và Hải Văn đều đã nhận ra được điều này.

"Có vẻ các con đã nhận ra rồi. Năng lực của ta là Phản ảnh. Giống như Gương vậy. Ta mất khá khá khí để sử dụng năng lực này. Nó thuộc loại Biệt thuật."- Lão già sư phụ nói. Chỉ cần nhìn mặt các nàng, lão đã đoán ra ngay rồi. Huyết Từ cười quý dẻ. Nàng muốn đánh tiếp. Đánh với một người không phân thắng bại như vậy. Nàng ngay lập tức xông lên. Lão ta tung một chưởng. Nàng bay người ra ngoài. Lão ta nói:

"Ta chỉ dùng Phản Ảnh với những người mạnh hơn mình thôi. Với những người yếu hơn mình thì ta không cần"- Lão nở nụ cười chói lóa với các đệ tử của mình.

~o Năm 0 Ngày 0 Sau o~

Năm ngày, tuy rất ngắn nhưng cũng rất dài. Trong khoảng thời gian đó có khá nhiều chuyện đã xảy ra. Như là các nàng giờ đã có thể dùng khí của mình khá là thành thạo. Lão sư phụ có vẻ rất vui. Lão nói người bình thường phải mất ba tháng mới luyện thành. Ngoài ra các nàng còn biết thêm một chuyện quan trọng. Đó là các nàng có thể sử dụng hai loại huyền thuật đặc trưng. Điều đó làm lão sư phụ rất đối ngạc nhiên. Lão bắt các nàng vận khí vào một quả cầu và quả cầu đó sáng bùng lên. Các nàng có hỏi đó là gì nhưng lão chỉ trả lời"Rồi sẽ biết". Đánh phải chịu thôi vì các nàng có cạy miệng hắt thở nào hân cũng không chịu hé nửa lời. Ngoài ra cả nàng còn biết thêm một điều rất đặc biệt đó là trên đại lục này còn có một loại thú gọi là Huyền thú. Chúng chỉ phục tùng những chủ nhân xứng đáng với mình. Lão già còn bảo hôm nay các nàng sẽ được các sư huynh đồng môn đón đi thi phục Huyền thú. Mà bây giờ cả nàng mới biết mình có đồng môn đấy. Lão già này chẳng nhắc gì tới chuyện đó cả.

"Sư phụ"- Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng ai đó rất quen.

"Các sư huynh đồng môn của các con đến rồi đấy"- Lão sư phụ nói.

Huyết Từ, Kiều Tuyết và Hải Văn bước ra ngoài. Và xem các nàng thấy gì? Bộ ba Thượng Quan Phong, Thượng Quan Khương và Thượng Quan Hàn Ki đang ở đây. Bọn họ cũng rất đối ngạc nhiên.

"Sao...sao...các người...Sư Phụ!!!!"- Thượng Quan Hàn Ki gọi lão sư phụ.

"Kì nhỉ! Con gọi gì ta?"- Lão sư phụ về mặt ngây thơ trả lời.

"Sư phụ/ lão già!!! Thế này là thế nào?"- Thượng Quan Khương và Kiều Tuyết hỏi cùng một lúc khiến lão sư phụ giật bản mình.

"Thì Tuyết nhỉ à đây là các sư huynh của con. Khương nhỉ à đây là các sư muội đồng môn của con."

~o0o~

Các nàng lên ngựa. Vì các nàng chưa biết chưa biết cưỡi ngựa nên Thượng Quan Phong, Thượng Quan Hàn Ki và Thượng Quan Khương phải lên ngựa cùng.

Tại ngựa của Thượng Quan Khương cùng Kiều Tuyết:

-Ta không ngờ nàng lại là đồ đệ của Hiên Viên Ngoại đó.- Thượng Quan Khương tỏ vẻ ngạc nhiên. Thật ra hân không nghĩ sư phụ hẳn lại nhận một đệ tử là nữ nhi nữa. Vì nữ nhi vốn chán yếu tay mềm mà.

-À....à...ta cũng đâu có nghĩ người cũng là đồ đệ của lão già đó đâu.- Kiều Tuyết phẩy tay. Ở khoảng cách gần này với Thượng Quan Khương, nàng thấy hơi khó chịu. Hân làm cho nàng có cảm giác nhớ về Uy Phong. Chết! Nàng lại nghĩ tùm lum nữa rồi. Dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi, nàng cũng nên để cho qua luôn đi.

Thấy biểu cảm trên khuôn mặt Kiều Tuyết, Thượng Quan Khương cố gắng lờ đi thứ chuyện ra để nói. Hân biết nàng đang buồn. Nàng thật quá dễ đoán. Nhưng mà hân cũng chẳng biết nàng đang buồn chuyện gì nữa. Nếu cứ im lặng thì sẽ khó xử cho cả hai. Hân hỏi:

-Huyết Từ và Hải Văn là bạn thân nàng à?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

-Huyết Từ và Hải Văn là bạn thân nàng à?

-Ừ. Họ là bạn thân với ta từ nhỏ.- Kiều Tuyết không ngăn ngại mà trả lời. Thực tình thì nàng rất tự hào về họ. Những đứa bạn thân của nàng không gì có thể sánh được.

-Ừ nhớ? Hải Văn là tiểu thư phủ thừa tướng mà- Thượng Quan Khương khó hiểu hỏi. Sao nàng lại nói Hải Văn là bạn thân từ nhỏ của nàng nhỉ?

-À không chỉ có mỗi Huyết Từ thôi. Ta nhớ!!!- Kiều Tuyết cười gương. Nàng lỡ miệng a. Hy vọng hân không nghĩ ngờ gì cả.

-Vậy sao?- Thượng Quan Khương nhíu mày.

-Phải phải.- Kiều Tuyết đỏ mặt hỏi. Bây giờ mà hân biết Hải Văn không phải Lâm Hải Văn con gái của thừa tướng thì các nàng coi như xong. Không biết có vào tội mưu sát thái tử phi tương lai không nhỉ? Nhưng vụ đó cũng không phải do các nàng mà. Tuy vậy nhưng đâu có bằng chứng đâu. À chắc chắn sẽ bị quy vào tội gài mào tam vương phi tương lai nhỉ? Ôi thôi xong!!!!

-Ừ- Hân trả lời ngắn gọn. Kiều Tuyết bỗng thấy nhẹ nhõm đi phần nào. Hân làm nàng lo quá đi.

-Người với Phong và Tam Vương Gia có vẻ thân với nhau quá nhỉ?- Nàng lập tức đổi chủ đề. không nên đề hân sinh nghi ngờ.

-Tất nhiên. Bọn ta là huynh đệ tốt mà- Thượng Quan Khương trả lời.

-Ta cứ nghĩ các người phải khác cơ.- Kiều Tuyết lăm bằm

-Khác?

-Thì ta thấy bình thường các nam nhân trong triều đình sẽ tranh giành ngôi vị với nhau mà. Trong khi người là em ruột hoàng thượng nữa.

-Hoàng thượng, ta, nhị đệ và tam đệ đều là huynh đệ tốt với nhau. Mẫu hậu và mẫu thân của nhị đệ, tam đệ cũng là hải ti muội mà.

-Vậy ư? Các người thật may mắn.

-Sao lại may mắn vậy?- Thượng Quan Phong khó hiểu.

-Thì trong hoàng tộc hiếm thấy ai tìm được những huynh đệ tốt như các người. Chỉ là không biểu lộ ra. Nhưng trong lòng ai cũng hiểu rõ.

-Nàng thật kì lạ

~oOo~

Bên ngựa của Thượng Quan Phong cùng Huyết Tử:

Trái ngược với không khí náo nhiệt của bên kia, bên này lại mang một không khí nặng nề, im ắng. Thượng Quan Phong này giờ cứ im lặng với cái khuôn mặt đầy sát khí khiến người như Huyết Tử cũng hơi lo. Nàng cũng chẳng biết mở lời thế nào cả? Lỡ nói gì sai là chết. Hắn đã gần rồi lại còn gần hơn. Ừ thì hôm đó nàng có hơi thái quá thật. Hơi quá đáng với hắn thật. Nhưng chỉ hơi thôi mà. Không cần giận đến mức đó chứ. Con trai gì mà gần dai dử vậy? Nàng nên xin lỗi hắn ư? Không được! Như vậy nhục lắm. Nhưng mà nàng sai rồi mà. Chắc phải xin lỗi thôi.

-Ph...Phong- Huyết Tử đành ngồi đằng trước bồng quay đầu lại. Hai người lần nữa lại mặt đối mặt. Lần này lại còn sát hơn lần trước. Đôi môi đỏ xinh mọng nước của nàng khẽ lướt qua đôi môi quyến rũ của Thượng Quan Phong (Nói thật Akame không gọi viết mấy cảnh này nên mong các bạn đọc giả thông cảm nếu nó không hay như ý muốn)

Thượng Quan Phong trong giây phút này thật không thể giữ nổi khuôn mặt lạnh tanh nồng nặc sát khí kia nữa. Khuôn mặt hắn lại hơi hồng lên. Quay mặt sang một bên né tránh. Hắn không dám nhìn nàng nữa. Hắn sẽ không kim long nổi mà tha thứ luôn cho nàng mất.

Huyết Tử cũng nhận ra cái hành động "lăm lờ" mà mình vừa làm vội quay mặt lại bên trên, cúi gầm xuống che dấu khuôn mặt đang đỏ ửng. Khuôn mặt nàng nóng bừng lên. Hy vọng không ai nhìn thấy chuyện vừa rồi.

Tuy nhiên nàng đã lầm. Chuyện vừa rồi được thu hết vào tầm mắt của hai con người đi đầu đó ngay bên cạnh. Không ai khác chính là Thượng Quan Hân Kì và Hải Vân.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

-Ồi trời Huyết Tử dính vào lưới tình rồi!- Hải Vân cười hí hí đáng yêu. Ai ngờ sau đó lại là bộ mặt ác quỷ đang toan tính điều gì đó không biết.

-Người ngồi im đi. Đã coi lên rồi lại còn xoay ngang xoay ngược nữa.- Thượng Quan Hân Kì mắng. Cái con bé này. Thật là như trẻ con vậy.

-Cố sao đâu. Ta ngồi ngựa không quen nên mới vậy.- Hải Vân nhăn mặt. Tên này thật là. Con trai gì mà hay kêu ca. Thật chẳng biết có phải nam nhân không nữa. Không phải vì cái ngoại hình của hắn thì có lẽ người ta sẽ nghĩ hắn là nữ nhân mất thôi. Nàng có xoay người một tí mà còn không cho nữa. Ác nhân gì vậy?

-Người nhìn ta vậy là có ý gì? Nếu không phải nề sự phụ thì còn lâu ta mới đưa người đi.- Thượng Quan Hân Kì bực dọc. Còn cả tá việc triều chính mà hắn chưa làm đấy này. Hắn và hai ca ca của hắn, hoàng thượng đều là đồ đệ của Hiến Viên Ngoại. Nhưng mà hoàng huynh hắn cũng vì việc triều chính mà không thể đi được, đành ra bọn hắn phải đi. Đáng lẽ ra nàng nên biết ơn một chút.

-Làm như ta thêm lăm á. Nếu không phải nề mặt lão già ấy ta cũng thèm vào mà đi với người.- Hải Vân lè lưỡi. Có phải nàng nhờ hắn đâu. Là lão sư phụ già nhờ hắn mà. Sao lại trách nàng cơ chứ? Thật là quá đáng.

-Lão già? Người bắt kình với sư phụ vậy mà sư phụ không nói gì sao?- Thượng Quan Hân Kì ngạc nhiên. Cả bọn hắn còn chưa dám chọc giận cái lão già ấy. Chọc vào lão chỉ tổ rước họa vào thân thôi. Từ nhỏ bốn huynh đệ hắn đã bị lão ấy rượt không ít lần đến chết đi sống lại. Mới nghĩ thôi còn thấy hãi.

-Lão ta thì nói được gì?- Hải Vân vênh vao. Nàng cũng không phải muốn vậy nhưng mà tại cái bản mặt của hắn làm nàng ghét quá thôi. Thực chất chỉ có Huyết Tử với Kiều Tuyết gọi Hiến Viên Ngoại là lão già thôi. Còn nàng vẫn ngoan ngoãn gọi bằng sư phụ.

Thượng Quan Hân Kì đỏ mặt hỏi. Mấy cô nãi nãi này đã làm những trò gì mà lão ấy lại cung chiêu đến vậy? Sao bọn hắn lại không được cơ chứ? Bằng sự nhớ ra điều gì, hắn hỏi:

-Người được nhận làm đồ đệ của sư phụ từ khi nào vậy?

-Không lâu! Mới thôi. Trước khi ta có một tên ôn con nào đó rước ta về làm nương tử một ngày.- Nàng nói bóng nói gió. Để xem nào, từ hôm đó đến giờ còn chưa đủ hai tuần nữa. Mà có gì liên quan đến hắn đâu mà hắn phải hỏi làm gì nhỉ

-Cái gì?- Thượng Quan Hân Kì hét lên. Tất thầy mọi người đều chú ý về hắn. Hắn gạt mình, phẩy tay, cười:

-Không có gì đâu.

-Người làm cái gì mà hét toáng lên vậy?- Hải Vân nhăn mặt. Đáng lẽ ra hắn nên nhớ trước hắn vẫn còn một người đang ngồi. Bộ hắn định á, sát cái lỗ tai của nàng à mà sao hét to vậy?

-Ngạc nhiên. Người bắt dùng Huyền Khí chứ?- Thật sự là vậy. Hắn đang rất ngạc nhiên. Bọn hắn mất hai tuần để học những kĩ năng đó. Chỉ có Thượng Quan Khương là học trong vòng một tuần thôi. Nhưng mà bọn hắn như vậy là hiếm rồi. Người bình thường mất hai tháng chứ chẳng đùa. Bọn hắn mà lại để mấy nữ tử này qua mặt ư? Nhục!!! Nhục!!! Nhục quá đi.

-Đương nhiên là biết rồi. Không biết thì ta có thể đi thu phục thánh thú sao?- Hải Vân trả lời. Đôi môi nàng cong vút lên, đầy vẻ hãnh diện, đầy vẻ tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

-Mọi người!!! Chúng ta đã đến trước cửa Thánh rừng rồi.- Câu nói của Thượng Quan Khương cất ngang nổi nhục nhả của Thượng Quan Hân Kì, sự tự hào của Hải Vân và sự xấu hổ của cặp đôi nào đó, len lỏi vào tai từng người một.

-Thánh Rừng?- Kiều Tuyết hỏi.- Thánh Rừng là gì vậy?

-Thánh Rừng là nơi cư ngụ của các Thánh Thú. Chỉ những kẻ có đủ năng lực mới có thể vào được đấy. Nếu không sẽ tan xác.- Thượng Quan Khương trả lời.

Kiều Tuyết rừng mình. Không biết năng có sao không nữa.

-Đu sao cũng chiều tà rồi. Chúng ta không nên vào đây lúc đêm tối thế này. Rất nguy hiểm.- Thượng Quan Khương trấn an. Hắn hiểu cảm giác của Kiều Tuyết. Lần đầu sư phụ hắn dẫn hắn vào đây, hắn cũng đã có cảm giác tương tự. Một cảm giác sợ sệt, lo lắng.

-Vậy giờ sao?- Thượng Quan Phong hỏi.

-Chúng ta đi tìm tay chỗ khách điểm nào đó để dừng chân vậy.- Thượng Quan Khương xuống ngựa, nói. Tiếp theo, hắn chìa tay đỡ Kiều Tuyết xuống ngựa. Nhưng nàng hất tay hắn ra, tỏ ý không cần. Nàng đưa chân xuống trước tìm chỗ để chân của cái con ngựa này. A!!! Thấy rồi. Nàng bước chân xuống. Tuy nhiên không may thay là nàng lại bước hụt. Nàng ngã xuống hừa hẹn một cú đập đất thật đau. Nàng nhắm mắt thật chặt.

-Cẩn thận chứ- Bỗng từ đâu, một bàn tay rắn chắc đẩy nam tính vòng qua eo nàng, đỡ lấy nàng. Hắn thực sự không hiểu nổi hắn nữa rồi. Mà thôi. Dù sao đây có phải nữ từ đầu tiên ở bên cạnh hắn đâu. Hắn để tâm làm cái gì chứ?

-Cảm...cảm ơn- Kiều Tuyết cảm ơn hắn. Tuy nàng có hơi ghét tên này bởi hắn là hoàng huynh của cái tên đã bỏ mặc bạn nàng kia nhưng mà dù gì hắn cũng khá tốt. Khoan....khoan đã!!! Nàng đang nghĩ cái quái gì thế này? Nàng thấy vậy cũng là vì hắn giống Uy Phong mà thôi.

Nàng giật mình, mặt lại trùng xuống. Phái rồi!!! Uy Phong!!! Tại sao cơ chứ? Đã bao lần nàng tự nhủ rằng phải quên hắn đi. Hắn không xứng để nàng thương, không xứng để nàng nhớ và càng không xứng đáng để nàng yêu. Nhưng tại sao? Tại sao đến giờ này rồi mà nàng vẫn không thể quên được hắn cơ chứ? Nàng yêu hắn nhiều đến thế sao? Không!!! Chắc chắn là không!!!

-Đang nghĩ gì vậy?- Bỗng có một giọng nói lạnh lùng vang lên, không nhanh, không chậm. Kiều Tuyết quay đầu lại. Ra là Huyết Từ. Nàng mãi suy nghĩ đến mức không biết là con bạn mình đã đến bên cạnh từ bao giờ. Chắc là nó sẽ lo lắng lắm nếu nàng báo rằng nàng lại nhớ đến Uy Phong. Đáng phải nói dối thôi. Xin lỗi nhé bạn hiền.

-Không...không có gì đâu. Tổ chi là....chi là....suy nghĩ một chút về khu rừng thần thú đó thôi.

-Và cậu suy nghĩ thấy gì về khu rừng đó?- Huyết Từ nhíu mi. Rõ ràng nàng đã nhận thấy Kiều Tuyết nói dối. Kiều Tuyết quả thực khó mà qua mắt nổi con người này.

-Tờ...tờ...tờ thấy....nó....nó....- Kiều Tuyết áp úng. Chết cha!!! Nói gì bây giờ chứ? Mà từ khi nào khuôn mặt Huyết Từ lại trở nên đáng sợ vậy a. Chết rồi, chết rồi.

-Tuyết Tuyết!!! Từ Từ!!! Chúng ta đi thôi.- Hải Vân vẫy vẫy tay gọi. Tiếng gọi của Hải Vân vang lên giải thoát cho Kiều Tuyết khỏi mối hỗn độn này, giải thoát cho nàng khỏi Huyết Từ đang dò hỏi nàng hồng tìm được một chút sơ hở kia. Nàng yêu quý Hải Vân nhất!!!

Khi đi ngang qua con phố náo nhiệt nằm bên cạnh khu rừng, Hải Vân chạy hết từ gian hàng này sang gian hàng kia, ngắm đủ thứ đồ. Hết thứ này đến thứ đó. Điều này làm Thượng Quan Hàn Ki chóng cả mặt. Nếu hỏi tại sao hắn lại chóng mặt thì là vì hắn cứ nghĩ rằng Hải Vân trẻ con như vậy thì rất dễ lừa. Mà nếu lạc rồi thì hắn sẽ chẳng biết ăn nói sao với sự phụ hân bây giờ nên cứ nhìn theo bóng lưng Hải Vân để trông chừng thôi(=_=)

Huyết Từ thì lại luôn đi song song bên cạnh Kiều Tuyết. Khuôn mặt nàng u ám khiến Kiều Tuyết cứ im thin thít. Nàng đang rất bức mình vì cái chuyện xin lỗi Thượng Quan Phong không thành công. Đã thế còn thêm một vụ ngượng ề chế, không nói được câu nào. Đã thế nàng còn thấy Kiều Tuyết đứng vẫn vor nghĩ gì đó. Nàng chắc chắn là nàng ta lại nhớ đến Uy Phong rồi. Đang bức mình lại còn bức mình hơn nữa. Bây giờ ai mà động đến nàng chắc hẳn kẻ đó sẽ không được toàn thây.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Nhận thấy sát khí nồng nặc từ phía sau lưng mình, Thượng Quan Phong, Thượng Quan Khương cùng Thượng Quan Hàn Ki quay mặt lại thì thấy cái bàn mặt đen ngòm hiểm ác như sát thủ của Huyết Từ (thì sát thủ thật mà) cùng một đồng bọn đen lông mượt bay lờng vòng trên đầu nàng. Khó khăn nuốt xuống một ngụm khí lạnh, bọn hắn nhìn sang bên cạnh thì thấy Kiều Tuyết leo đèo đi chung cùng với nụ cười méo mó tệ hại. Chắc rằng khổ sở lắm đây.

Nhìn thấy cảnh này, Thượng Quan Hàn Ki sực nhớ ra một điều. Hắn kéo Thượng Quan Khương lại, rủ rỉ vào tai điều gì đó. Không biết bọn hắn thì thì thầm thầm với nhau cái gì mà chỉ biết Thượng Quan Khương sau khi nghe xong thì nở nụ cười sặc mùi nguy hiểm. Chuyện hay như vậy mà hắn mãi nói chuyện với Kiều Tuyết quả nên không để ý gì hết. Nhưng may mà Tam Đệ của hắn lại thấy. Lần này thì có chuyện vui rồi đây.

~o0o~

-Chúng ta vào đây đi- Thượng Quan Hàn Ki nói, chỉ vào một quán trọ sang trọng. Ngoài cửa của quán có treo đủ các loại đèn lồng xanh đỏ tím vàng đẹp đẽ. Bên trên, tấm bảng bằng gỗ có khắc hai chữ: MINH QUÁN.

-Hải Vân, người...- Thượng Quan Hàn Ki quy sang bên cạnh, định gọi Hải Vân lại thì chợt hốt hoảng khi nhận ra bên cạnh mình không có ai. Hắn ngó ngang ngó dọc, xoay đông xoay tây tìm cái bóng dáng của Hải Vân nhưng chẳng thấy đâu cả. Vậy là những gì hắn lo sợ đã thành sự thật. Cái con tiểu quỷ kia mãi chơi mà bị lạc mất rồi. Thật tội cho hắn mà. Giờ hắn lại phải đi tìm nữa. Không hiểu hôm nay hắn ăn phải cái gì mà xui thế không biết. Hết nhục mặt khi thua một nữ tử từ giờ lại phải chính mình đi kiếm nữ tử ấy về. Mà nữ tử ấy đâu có dễ kiếm chứ. Chạy hết chỗ này đến chỗ khác để hắn tìm đến đêm à?

-Chuyện gì vậy Ki đệ?- Thượng Quan Khương quay sang hỏi khi nhìn thấy khuôn mặt đủ mọi cảm xúc đan xen của Thượng Quan Hàn Ki. Chắc hẳn vừa có chuyện gì xảy ra mà hắn không biết rồi.

-Con nhóc Hải Vân lại chạy đi đâu rồi?- Hắn hỏi- Huynh có nhìn thấy không?

-Không. Ta không nhìn thấy. Mà đệ sao tự nhiên quan tâm tới nương tử của mình vậy?- Thượng Quan Khương lần nữa lại mọc đầu ra cái nụ cười nham hiểm.

-Tại sự phụ đã dẫm phải trống nom cho cô ta rồi. Đệ không làm sao được?- Thượng Quan Hàn Ki thấy vậy bên biện lấy một lý do. Mà đây là lý do chính đáng mà. Làm gì mà hoàng huynh của hắn lại nhìn hắn với con mắt như vậy?

-Kệ đi. Lát nữa nó sẽ tự mò về thôi.- Từ đâu, cái giọng nói lạnh lùng lại chen ngang. Huyết Từ khuôn mặt vẫn chẳng khá hơn là mấy so với lúc trước, nói. Câu nói cũng làm Thượng Quan Khương ngưng không trêu đệ đệ của mình nữa và làm Thượng Quan Hàn Ki bớt lo lắng hơn hắn. Phái rồi!!! Cô ta là ai kia chứ? Không có chuyện gì xảy ra được đâu.

-Chủ quán!!! Cho bọn ta đặt trước sáu phòng lớn và một phòng trà hạng sang cho buổi tối nay.- Thượng Quan Phong đặt một túi ngân lượng lên quầy. Tên chủ quán mở túi ra, sáng mắt. Hắn thật là may mắn. Gặp phải khách quý rồi. Từ khi chất sang trọng cao quý thoát ra cùng với diện mạo "nghiêng thùng đồ chậu" như vậy thì hắn đã biết những người đây không phải là người bình thường rồi. (không phải bình thường thì là dĩ nhân chắc?)

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31

Buổi tối hôm đó, tại phòng trà:

-Sao Văn Văn vẫn chưa thấy đâu nhỉ?- Kiều Tuyết lo lắng.

-Tối giờ này rồi mà.- Thượng Quan Hàn Ki sốt sắng.

Còn Huyết Từ, nàng vẫn im lặng ngồi một góc. Nàng hiện rất lo lắng cho Hải Vân nhưng không nói ra. Tuy nhiên hơn bất cứ ai, mọi người đều hiểu điều đó.

-Ta sẽ đi tìm cô ta.- Thượng Quan Hàn Ki đứng dậy, vợ vội thanh kiếm bên cạnh, mở cửa phòng trà và đi ra.

-Ê...đợi ta!!! Ta cũng đi tìm cùng.- Kiều Tuyết thấy Thượng Quan Hàn Ki đi ra ngoài thì gọi với theo.

-Ta cũng đi- Thượng Quan Khương cũng đứng dậy. Dù sao mọi người cũng đi hết rồi. Hắn nào có thể ngồi im được nữa.

-Tuyết Tuyết! Đợi tớ cùng đi- Cuối cùng thì Huyết Từ cũng đứng dậy, nín lấy vạt áo của Kiều Tuyết, nói nhỏ. Một phần là vì nàng rất lo lắng cho Hải Vân, phần khác là vì mọi người đi hết chẳng nhẽ lại để nàng và Thượng Quan Phong ở lại một mình hai người trong cái phòng trà kín mít này để đợi à? Nàng không làm được đâu. Nàng đã làm tổn thương hắn rồi. Nàng công nhận là nàng sai. Nhưng mà nàng không thể mở miệng xin lỗi hắn được. Nó vượt quá mức độ mà lòng tự tôn của nàng cho phép.

-Ta đi luôn- Thượng Quan Phong cũng đứng dậy đi cùng. Còn mỗi mình hắn thì ở lại làm quái gì! Mọi người đều đi hết rồi. Hơn nữa Hải Vân cũng là bạn hắn. Bạn bè thì phải giúp đỡ lẫn nhau mà phải không? (Cẩn thận không bị hiểu lầm)

Cả năm người chạy ra khỏi phòng. Đúng lúc đó, tên hầu bàn đã mang đồ ăn đến. Thấy mọi người chạy đi hết, hắn vội theo hỏi:

-Khách Quan! Đồ ăn đã được mang đến. Khách quan đi đâu vậy?

Nhưng từ lời câu hỏi của hắn chỉ là âm thanh của những bước chân dồn dập hướng về phía cửa.

~o0o~

Về phần Hải Vân, nàng đang xem một cái lắc tay rất đẹp, định mua thì đột nhiên nhớ ra mình quên mang theo tiền. Trời ơi là trời! Không có tiền thì nàng xem làm gì không biết nữa. Có mua được đâu mà xem.

Nàng quay lại, định hỏi Huyết Từ và Kiều Tuyết xem có tiền không thì chẳng thấy mọi người đâu. Nàng lo lắng chạy đi tìm. Vì vội quá nên nàng quên trả ông chủ quán cái lắc tay. Ông chủ quán thấy vậy liền chạy theo nàng, gọi:

-Này! Này! Cô nương kia! Cô chưa trả tiền đâu đấy.

Tuy nhiên Hải Văn chẳng nghe thấy gì cả. Tiếng ồn ở khu chợ này át hết đi tiếng của ông chủ quán. Những lời ông chủ quán nói đều bị gió cho bay đi hết cả, không lọt vào tay nàng dù chỉ một chữ.

RẦM

Vì đang chạy mà mãi nhìn ngang nhìn ngửa nên nàng đâm phải một thứ gì đó. À không phải là một thứ gì đó mà là một người nào đó. Hắn khá to con, làn da sạm đen. Bên mắt trái của hắn còn có một vết sẹo dài. Nhìn thế nào thì trông hắn cũng giống mấy tên côn đồ mà nàng hay thấy ở trong phim. Nhưng mà nàng là ai cơ chứ? Nàng là Lâm Hải Văn. Từng một thời vang danh trong giới sát thủ bởi tay nghề chế tạo các cỗ máy vũ khí nguy hiểm, đáng sợ đến kinh người. Đường nhiên số người đã chết dưới tay nàng đâu có ít. Nằm mơ mới có chuyện nàng sợ tên này nhá.

Nhưng có một điều làm nàng bất ngờ hơn cả. Hắn chia tay ra, nở một nụ cười khá là thân thiện với nàng. Thấy vẻ mặt đó của hắn, nàng cũng muốn chia tay ra. Nhưng mà nàng cũng hơi e dè. Trông hắn như vậy thì phải là du côn chứ. Sao chẳng giống gì hết vậy?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

-Cô nương! không sao chứ?- Hắn thân thiện chia tay ra hỏi.

Nàng bắt lấy tay hắn, để hắn đỡ dậy.

-Ta không sao, cảm ơn.- Nàng nói. Hắn có vẻ thân thiện nên nàng cũng bớt đi chút nghi ngờ.

Đúng lúc đó, ông chủ quán chạy đến, thở hồng hộc, chỉ vào chiếc vòng trên tay nàng, nói:

-Cô nương! Cô chưa trả tiền.

Lúc đó, nàng mới sực nhớ ra nàng vẫn còn đang cầm chiếc vòng của lão ta. Nàng ngượng đến chín mặt. Đồ bùng. Nhưng mà nàng không mang theo tiền. Làm thế nào bây giờ?

-Xin...xin lỗi. Ta quen đem theo ngân lượng mất rồi.- Nàng nói, vẻ mặt đầy tội lỗi.

-Cái gì? Người cầm vòng của hàng ta chạy đi như vậy. Mất công ta chạy theo mà còn nói quên đem theo tiền sao?- Ông chủ quán hét toáng lên.

-Ta...ta...- Hải Văn cúi gằm mặt xuống. Tội lỗi. Nàng cảm thấy tội lỗi vô cùng. Nàng còn cảm thấy áy náy nữa. Nếu là ai khác thì không sao nhưng đó là một ông già. Một ông già đấy. Bắt ông ấy chạy theo nàng lâu như vậy. Mà tốc độ nàng chạy đâu phải là vừa. Nàng là sát thủ nên không ít lần phải chạy trốn lũ côn nên sức chạy của nàng rất bền và nhanh.

-Hay người là cướp? Người cướp không được nên lại biện lý do đúng không?- Ông lão lại một lần nữa hét to lên. Tất thấy mọi người đều nhìn sang phía nàng. Nàng thì biết nói gì bây giờ. Nàng giải thích thì liệu ông ta có chịu nghe chăng? Trời ơi cái tính ham chơi nó đã hại nàng ra nỗi này đấy.

-Mọi người thấy không? Nữ nhi trông hiền lành thủy mị thế này mà lại đi ăn cướp. Thật không thể nào chấp nhận được mà.- Ông lão bán hàng thấy Hải Văn im lặng liền được nước lấn tới.

Nàng bình thường thì sẽ thấy bức mình vì cái loại người hơi tí lại làm quá lên như thế này. Nhưng lần này là nàng sai. Hai ông lão phải khổ sở thế kia.

Những người dân không biết chuyện gì xảy ra cũng xía vào hùa theo ông lão. Chỉ chò nói nàng này nọ.

-CẶc người nhầm rồi- Một tiếng nói bỗng vang lên sau lưng nàng. Là tiếng của tên vừa này.

-Ý người là sao?- Ông lão nhúm mày hỏi.

-Bao nhiêu?- Tên đó phớt lờ câu hỏi của ông chủ, hỏi ngược lại.

-Hai...hai mươi lượng- Nhìn thấy tướng mạo của hắn, ông có hơi sợ, lắp bắp trả lời.

-Đây- Tên đó ném hai mươi lượng về phía ông lão. Hắn có hơi sót tiền. Cái gì mà những hai mươi lượng? Đắt quá đi. Nhưng mà không sao. Hắn nên biết lùi một bước, tiến hai bước.

~oOo~

-Ta tự giới thiệu. Ta là Hiếu Viên Mạnh. Cô nương tên gì? Sống ở đâu?- Mạnh lại nở nụ cười thân thiện.

-Ta là Lâm Hải Văn. Là Tam Vương à nhầm chỉ là một người bình thường thôi.- Hải Văn suýt nói lộ mất. Nàng không muốn rước rắc rối vào người nên không nói ra chuyện mình là Tam Vương Phi.

-Sao cô nương lại ở đây vào giờ này?

-Ta bị lạc- Hải Văn lí nhí. Thật là ngượng chết mất. Nàng lớn tướng từng này rồi mà còn đi lạc nữa.

-Lạc ư? Người thân cô như thế nào?

-Hai nữ ba nam. Tâm 17 đến 20 tuổi. Luôn đi thành một nhóm nữa- Hải Văn cũng chẳng biết nên tả thế nào nữa. Chẳng nhớ lại nói là trên người họ toát ra khí chất của những bậc vương giả à? Hay nói họ trông giống ba vị vương giả của Quan Quốc này? Có mà dở hơi.

-À...ta có nhìn thấy họ.

-Vậy ư? Giờ họ ở đâu?- Hải Văn mừng rỡ. Quả là công nàng đâm vào người này là không uổng mà.

-Đi theo ta.

Hải Văn leo đèo đi sau Mạnh.

~oOo~

-Mạnh ca! Huỳnh chắc họ tới cái nơi hoang vu này chứ?- Hải Văn bám lấy vạt áo của Mạnh, hỏi. Hắn đang dẫn nàng vào một nơi hoang vu đầy sương mù. Sao Kiều Tuyết cùng mọi người lại đi vào cái nơi heo lánh hoang vu này không biết.

-Đương nhiên là không rồi- Bỗng giọng nói thân thiện của hắn trở thành giọng cười quỷ dị.

-Hả?- Nàng quay sang hắn, nhúm mày khó hiểu.

BỐP

Bỗng có một âm thanh khô khốc vang lên. Đầu nàng đau như búa bổ. Mắt nàng mờ dần, mờ dần. Cuối cùng chỉ là một màu đen mờ ảo. Nàng nhanh chóng mất đi ý thức, chìm vào hư vô.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

Ti tách ti tách!!!

-Mưa rồi- Kiều Tuyết dơ tay lên cao. Trời à sao lại mưa đúng lúc này cơ chứ. Không biết Hải Vân có tìm được chỗ trú mưa an toàn không?

-Mưa rồi à?- Thượng Quan Khương đi sau hỏi. (Nhìn thì biết còn hỏi nữa)

-Ừ- Kiều Tuyết đáp ngắn gọn. Năng rất lo cho Hải Vân.

-Chết tiệt!!! Chúng ta đi nhanh thôi- Thượng Quan Hàn Ki rủa rồi thúc dục mọi người đi nhanh hơn.

Khi cả năm người chạy đến một ngã ba, Thượng Quan Hàn Ki quay đầu lại nói:

-Chia nhau ra. Tầm hai khắc nữa gặp lại ở đây- Câu nói vừa dứt, cả năm người chia thành ba nhóm. Mỗi nhóm một hướng mà chạy. Kiều Tuyết cùng Thượng Quan Khương rẽ trái. Huyết Tử và Thượng Quan Phong chạy thẳng lên. Thượng Quan Hàn Ki thì rẽ phải. Thực chất Huyết Tử không muốn đi chung với Thượng Quan Phong chút nào. Nhưng đành chịu thôi. Biết làm sao được. Nàng và Kiều Tuyết không có thánh thú. Còn Thượng Quan Khương, Thượng Quan Phong cùng Thượng Quan Hàn Ki lại có. Vì vậy nàng với Kiều Tuyết không thể đi chung được. Như vậy rất nguy hiểm

Nàng với Thượng Quan Phong không ai nói với ai câu nào. Cứ thẳng trước mà thẳng tiến. Hai người cứ chạy mãi, chạy mãi nhưng chẳng thấy chút tung tích nào của Hải Vân cả. Bỗng hai người thấy một ông lão đang dọn hàng. Hai người rất lạ. Khu chợ này đã nghỉ được một lúc khá lâu rồi mà. Tại sao ông cụ đến bây giờ mới dọn hàng. Hai người tiến lại gần. Thượng Quan Phong hỏi:

-Ông chủ! Ông có thấy một nữ tử nào tầm 16, 17 tuổi vận hồng y chạy qua đây không?

Huyết Tử cũng sốt sắng nhìn ông cụ.

-Có rất nhiều nữ tử như thế đi qua đây. Làm sao giả biết là ai được.- Ông lão nói

-Đa người dò tính cách, điệu bộ có hơi khác lạ một chút ạ.- Huyết Tử bồi thêm. Các nàng là người hiện đại đương nhiên tính tình, phong thái phải khác xa với người cổ xưa rồi.

-Không,...không có đâu. À khoan đã! Ta có thấy một nữ tử như vậy chạy về hướng đằng kia.- Lão chỉ tay về phía con đường mà Huyết Tử cùng Thượng Quan Phong vừa chạy. Vậy là nàng và Hân đã chạy ngược chiều so với Hải Vân rồi.

-Đa tạ- Thượng Quan Phong nói rồi cùng nàng chạy ngược về vị trí cũ.

-Vậy có thể Kiều Tuyết hoặc Thượng Quan Hàn Ki đã đi đúng hướng.- Huyết Tử nói. Cho dù nàng không muốn nói chuyện với hân thì cũng không pải lúc này. Mưa đã ngừng một nặng hạt hơn. Cả hai người đã ướt hể cả. Từ đầu xuống chân. Họ cần nhanh chóng tìm ra Hải Vân.

-Chúng ta đi theo hướng của Ki đệ. Ta linh cảm đó là đường đúng- Thượng Quan Phong cũng nói.

-Thôi được- Huyết Tử trả lời. Nàng không tin linh cảm của hân có đúng hay không nhưng thôi kệ đi.

Cả hai lại cứ chạy, chạy mãi. Bỗng Thượng Quan Phong nhún chân rồi bay lên. Lúc hân lướt qua chỗ Huyết Tử thì ôm theo nàng luôn. Hân vận kình công lao đi.

-Ê.- Huyết Tử bị tóm bắt ngờ thì kêu lên. Nàng lại đỏ mặt. Biết thế này thì nàng đã học kình công rồi. Chỉ tại nàng quá chăm chú vào việc luyện tập Huyền Khí nên đã quên mất chuyện này. Nhưng mà thôi không nghĩ gì nữa. Giơ tay chung vào việc tìm kiếm Hải Vân đã.

Tốc độ kình công của Thượng Quan Phong quả thật kinh hồn. Thoảng cái đã đi được một quãng xa. Nhưng mà tại sao? Tại sao lại là đường cụt? Cả hai khó hiểu. Phía trước mặt hai người là một bụi cây lớn. Hai bên độc toàn tường đá. Thế là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Kiều Tuyết cùng Thượng Quan Khương cùng chạy trong tiếng mưa rả rích. Cả hai người muốn đi nhanh hơn nhưng lại không thể. Cũng giống như Huyết Tử, Kiều Tuyết chưa học kình công nên không thể dùng kình công phóng vèo vèo như bọn hân được.

-Cứ thế này chắc còn lâu chúng ta mới tìm ra nàng ta- Thượng Quan Khương nói.

-Người dừng có nói gì- Kiều Tuyết cau mày.

~....

-Ê? Khương. Kia là...- Kiều Tuyết chỉ tay vào chiếc trâm cài tóc trên tay một ông lão. Đó... đó là...

Thượng Quan Khương nhìn theo hướng tay nàng chỉ, bất ngờ cả hai cùng thốt lên:

-Của nàng ta/Vân Vân.

Cả hai tiến đến gần ông lão, Kiều Tuyết cất giọng trước:

-Ông lão! Cho hỏi cây trâm này...- Nàng lắp lửng, không biết nói ra làm sao. Nhờ nàng cùng Thượng Quan Khương nhớ nhầm tai sao?

-À là ta nhặt được từ một nữ tử- May thay, lão già ấy đã nhanh nhẩu trả lời.

-Giờ nữ tử ấy ở đâu?- Kiều Tuyết sốt sắng.

-À vì ta và nữ tử ấy có chút hiểu lầm nên giờ nữ tử ấy đã chạy về phía kia- Lão già chỉ tay về đường cũ.

-Vậy ở cái ngã ba đó...- Kiều Tuyết lắp lửng.

-Cứ đi thẳng- Lão trả lời.

-Đa tạ.

Kiều Tuyết cùng Thượng Quan Khương chạy ngược lại. Vậy phía Thượng Quan Hàn Ki đã đi là đúng.

~oOo~

Về phía Thượng Quan Phong cùng Huyết Tử:

-Sao lại vậy?- Huyết Tử nhặc nhien.

-Chúng ta xem trong rậm bụi rậm này xem sao- Thượng Quan Phong nói. Lập tức cả hai chui vào bụi rậm và rà soát. Bỗng:

CỘP

Có vẻ Thượng Quan Phong vừa cộc đầu vào đầu đó. Haesn nhìn quanh. Nhưng ở đây đâu có tảng đá nào. Cộc đầu vào nhánh cây nào đó ư? Không. Rõ ràng là không phải. Hân chắc chắn đó không phải là nhánh cây. Vậy nó là cái gì nhỉ?

Hân sờ lại cái chỗ vừa nãy hân cộc đầu vào thì lại chẳng thấy gì nữa. Vậy đây là cái gì đó di động sao? Ki lạ.

Ê? Khoan đã. Hân đang sờ tay vào cái gì đây? Lông ư? Không phải. Làm gì có lông nào mà lại dài như thế này cơ chứ? Chắc chắn không phải là lông. Vậy chẳng nhẽ là tóc? Không đúng. Làm gì có chuyện tự dưng hân nắm phải tóc được.

-Nhị huynh! Tốt nhất là huynh nên bỏ tóc đệ ra đi trước khi đệ cho huynh thấy nhất vào mặt- Bỗng từ đồng tóc ấy phát ra tiếng nói của cin người . Thượng Quan Phong giật mình rụt tay lại. Cái gì! Cái đồng tóc này biết nói ư? Hân đang mơ sao? Ở nhưng sao nó lại gọi hân là nhị huynh nhỉ? Mà giọng nói này,...quen quen.

-A... Kì đệ- Thượng Quan Phong chợt nhớ ra. Phải rồi. Đó là Thượng Quan Hàn Kì. Tuy nhiên không hiểu sao ngay lập tức Thượng Quan Phong bị một cánh tay từ đâu vươn ra bịt chặt lấy miệng, không cho hắn nói.

-Im lặng đi Phong. Nhìn kia- Huyền Từ đưa cánh tay còn lại chỉ về phía bên kia của bụi rậm.

Thượng Quan Phong đưa mắt theo cánh tay nàng chỉ. Đó là một con dốc không cao. Và dưới con dốc là... một căn cứ.

-Đệ đã theo dõi ở đây một lúc rồi. Có vẻ như Hải Vân đã bị bọn chúng đưa đi.- Thượng Quan Hàn Kì nói.

-Tại sao bọn chúng phải làm vậy?- Huyền Từ hỏi. Bọn khốn! Dám bắt Hải Vân của nàng đi ư? Khốn nạn! Khốn nạn! Khốn nạn! Bà mà bắt được bọn chúng bà sẽ phanh thây từng đứa một.

-Là d...- Thượng Quan Hàn Kì định trả lời thì bị một giọng nói cắt ngang:

-Là bọn sơn tặc.- Đó chính là Thượng Quan Khương. Hai người Thượng Quan Khuê và Kiều Tuyết vừa chạy đến nơi.

-Sơn tặc?- Huyền Từ khó hiểu.

-Phải. Hoảng huyênh có kẻ gần đây ở ven Thánh Rừng có một đám sơn tặc đang lộng hành.-Thượng Quan Khương giải thích.

-Vậy sao không cho quân dẹp đi?- Huyền Từ lại hỏi. Rõ ràng ở đây có vấn đề.

-vì chúng có Huyền Khí- Thượng Quan Khương lại nói.

-Ta nghĩ bọn chúng không đơn thuần là sơn tặc đâu- Sau một hồi im lặng nghe, Kiều Tuyết cất tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

-Ý nàng là sao?- Thượng Quan Phong khó hiểu.

-Thứ nhất. Nếu là Sơn Tặc thì cần căn cứ sao?- Kiều Tuyết hỏi vặn ngược lại.

-Thượng thì không nhưng một số vẫn có- Thượng Quan Hàn Kì xoa cằm.

-Vậy chúng đâu cần căn cứ lớn cùng những đội binh lớn như thế kia?- Kiều Tuyết lại hỏi.

Mọi người đều im lặng. Nàng nói rất đúng. Kiều Tuyết lại nói tiếp:

-Sơn Tặc thường hoạt động chỉ trên dưới hai mươi người. Đơn giản vì bọn chúng không muốn gây chú ý. Nếu với đội quân "sơn tặc" nhiều như vậy thì có thể không gây chú ý sao?

-Vậy đây là gì?- Thượng Quan Phong hỏi.

-Người chắc không phải quân xâm lược chứ?- Huyền Từ lên tiếng.

-Chắc chắn không- Thượng Quan Phong trả lời.

-Vậy thì có lẽ đây là quân phản loạn- Huyền Từ nói.

-Phản loạn ư? Nhưng vì cái gì?- Thượng Quan Hàn Kì nheo mắt suy nghĩ. Lập luận của hai nàng rất chặt chẽ, không có kẽ hở. Vậy đây là quân phản loạn thật sao? Nếu vậy thì thật may vì đã phát hiện sớm. May...nhưng mà...Hải Vân. Trước hết phải cứu nàng ta đã. Chết tiệt! Sao hắn lại lo lắng vậy nhỉ? Hắn không biết sao mình lại như vậy nhưng mà có một điều...hắn biết. Đó là nhất định hắn phải cứu nàng ra. Không phải là vì sự phụ nữ. Mà là vì...hắn muốn vậy. Chỉ thế mà thôi.

-Làm sao ta biết là vì cái gì? Ta có phải thánh đầu. Bây giờ các người tính thế nào đây? Hải Vân bị bắt rồi.- Kiều Tuyết không kiềm chế được nữa, hét lớn.

-ê Tuyết Tuyết nói nhỏ thôi- Huyền Từ lên tiếng nhắc nhở. Tuy nhiên đã quá muộn. Bằng chứng là một mũi tên đã nhanh chóng lao tới chỗ bụi rậm nơi mọi người đang núp.

-Tránh ra- Huyền Từ hét lớn. Tất cả đồng loạt nhảy ra khỏi bụi rậm. Mũi tên cắm xuống đất.

-Bị phát hiện rồi- Thượng Quan Khương nói.

-CÓ KẾ LẠ ĐỘT.....- Tên vừa bắn mũi tên ấy hét lớn. Tuy nhiên chưa nói hết, hắn đột nhiên bay người ra phía đằng sau. Vài tic tắc sau đó, một dòng huyết đỏ phun ra từ vị trí ngực trái của hắn. Sắc huyết thấm đầm ngực áo. Vào thời khắc đó, hắn thấy lồng ngực mình bị cái gì đó găm vào, xuyên qua lớp da, lớp thịt hần và dừng lại ở tim. Cái thứ đó ngày một găm sâu vào tim. Và chỉ trong tích tắc, tim hắn đã nát vụn. Hắn tròn tròn mắt kinh ngạc. Sau đó ngã phịch xuống đất, chết chưa kịp nhắm mắt.

Người ra tay là Kiều Tuyết. Tất cả mọi người quay lại nhìn nàng. Nàng giờ đang cầm trên tay một thứ gì đó. Hình dáng nó thuần dài, có thanh tay cầm, màu đen xỉ. À ngoài ra trước mắt trái nàng còn gắn một mảnh thủy tinh trong suốt. Trên đó có hiện số và chữ sáng lên, màu xanh nhạt.

Vừa nhìn, Huyền Từ đã biết chúng là gì. Thứ trên tay nàng cầm là súng bắn tia. Nhưng có vẻ hiện đại hơn rất nhiều. Không cần gắn một bộ phận giảm thanh nào cũng có thể không gây ra tiếng động. Trên mắt nàng là một tấm kính ghi thông tin, chỉ số đo đặc hướng gió, tốc độ gió...để dễ dàng cho việc bắn súng. Chính giữa tấm kính là một dấu cộng nhỏ. Nó dùng để nhắm bắn. Thường thì ở chỗ bọn nó, chúng sẽ gắn liền với súng chứ không thể tháo rời. Vậy là Kiều Tuyết đã phát triển nó đến nhường này ư?

"Mạnh...mạnh quá"- Thượng Quan Hàn Kì là người đầu tiên thoát khỏi trạng thái hóa đá từ cú bắn vừa rồi, sững sờ.

"Già Kim Thuật- Sát Chi Kim"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

"Già Kim Thuật- Sát Chi Kim"- Kiều Tuyết khẽ nói.

"Nàng...quả...mạnh"- Thượng Quan Phong cũng như không tin nổi vào mắt mình. Làm thế nào? Làm thế nào nàng có thể giết hắn ta từ khoảng cách này. Mà khoan đã. Nàng không hề giết hắn ta. Lúc đó tự dung hắn chết do bị đâm ở tim. Nhưng mà ai đâm? Làm gì có ai ở bên cạnh hắn ta lúc đó chứ? Còn cổ máy trên tay nàng là sao? Nàng thuộc giả kim thuật ư?

-Nàng...nàng làm thế nào mà...- Thượng Quan Khương lắp bắp. Hần khác Thượng Quan Phong. Hần chắc chắn là nàng làm. Lúc đó, hắn cảm giác như có cái gì đó xé gió lướt qua hắn. Nhưng hắn không nhìn thấy đó là cái gì và cũng không biết đó là gì.

-Không còn thời gian giải thích nữa đâu. Chạy thôi- Kiều Tuyết hét lên rồi chạy đi. Lập tức mọi người chạy theo nàng. Nàng chạy tiên phong, bắn chết hết tên này đến tên kia mặc kệ ba tên ngáo ngơ bên dưới vẫn xanh mặt khi nghĩ rằng nàng có thể giết một người mà không làm gì.

Đang chạy thì cả năm người phải "phanh" gấp lại. Bọn chúng chắn ngay trước mặt các nàng và bọn hắn. Bọn chúng khá đông và đều biết Huyền Khí. Có lẽ sẽ hơi khó khăn đây.

-Ta sẽ xử lí bọn này- Thượng Quan Khương xưng phong, định thể hiện mình không thua kém gì Kiều Tuyết thì Huyền Từ chen ngang:

-Ta sẽ làm. Ta muốn thử Tuyệt Sát Kiếm- Huyền Từ nói. Lập tức có một luồng sáng bay từ đầu đến tạo thành một thanh kiếm màu đỏ với chuôi đen bên hông nằng. Nàng rút thanh kiếm màu đen lạnh giá hòa lẫn với màu đỏ máu man rồ. Ngao nghê tiến từng bước về phía bọn chúng. Mái tóc đen dài của nàng phấp phới bay trong gió. Cây cối khẽ lay động tạo nên những tiếng xào xạc như báo hiệu trước rằng cánh cửa của quỷ môn quan đã mở và đang dang tay chào đón những kẻ xấu số. Mặt nàng lạnh dần đi. Nàng khẽ nói:

-Tránh

Âm thanh phát ra như tiếng nói của từ thần, uy áp khiến mọi người sợ hãi. Nhưng bọn chúng vẫn cố gắng nói từng chữ mà không biết rằng những từ ngữ ấy cũng chính là những từ cuối cùng của cuộc đời.

-Sao...sao ta lại...Lại phải tránh?

-Sám hối đi- Âm thanh trầm mà lạnh vang lên.

"Vút". Thanh kiếm trên tay nàng vung lên. Ánh nắng hắt vào thanh kiếm sáng choang. Mọi người thấy nàng đang đứng sau bọn hắc y nhân. Thanh kiếm ấy vẫn ở trên không trung. Nhưng lưỡi kiếm sáng bóng như gương kia đã nhuộm vài giọt máu đỏ tươi. Nhìn bọn phản loạn, mỗi người đều có một vết cửa nhỏ trên cổ.

-Mụ...mụ dân bà ngu ngốc. Người tương với chúng này có thể giết được bọn ta sao?- Một tên đối diện các nàng thuộc phe phản loạn cười như nắc nẻ.

Huyền Từ nhếch môi. Lập tức có những chữ cái cổ đại bằng máu của chính bọn phản loạn chạy từ vết thương đó ra rồi lan rộng khắp người. Mỗi lần chúng chạy được một chút cũng là lúc tiếng hét của bọn phản loạn ngày càng thảm thiết hơn. Cuối cùng tất cả đều chết.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

-Từ Từ à cậu mạnh thật- Kiều Tuyệt tiến đến chỗ nàng, cười rồi khen.

Bọn hắc tuy không biểu lộ ra ngoài nhưng trong lòng đang vạn phần cảm phục.

-May quá nàng...- Thượng Quan Phong đang định nói gì đó thì lại bị Thượng Quan Khương cắt ngang:

-Chúng ta chưa xong đâu.

Lập tức, những con vật xinh đẹp có, xấu xí có thoát ra từ tay của những tên đó:

"GRÀOOOOOOOOOOO"

-Cái gì vậy?- Kiều Tuyệt lùi về sau vài bước, hỏi.

-Là các thánh thú- Thượng Quan Khương trả lời,

-Thánh thú...ư?- Huyền Từ nhìn về phía bọn thánh thú. Trông mắt dân to, hiện rõ sự ngạc nhiên. Thứ này...thật quá sức tưởng tượng. Chúng to lớn cực kì. Có vài con rất xinh đẹp, có con cũng rất xấu xí. Nàng có mơ cũng không bao giờ nghĩ thánh thú lại như vậy. Chúng như các linh vật mà con người ở thế giới cũ của nàng từng thiết kế hay vẽ ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37

-Chắc chúng thoát ra bởi kẻ ước giữa con người với thánh thú đã bị phá bỏ.- Thượng Quan Phong nói.

-Không nói nhiều. Chặn chúng thôi. Hai nàng đứng yên đó- Thượng Quan Khương ra lệnh.

-Nhưng ta cũng muốn giúp.- Kiều Tuyệt chán nản nói.

-Thánh thú không giống như huyền khí đâu. Huyền khí của các nàng may ra mới xử lí được một thánh thú- Thượng Quan Hàn Ki mắng.

-Ra đi Long Vân Hoàng- Thượng Quan Khương giờ một tay lên trời, hô to.

Lập tức bầu trời chuyển sang đen kịt. Những đám mây tích điện phủ đầy bầu trời. Những đợt chớp lóe sáng, tiếng sấm rền vang long trời lở đất. Các đám mây tụ lại tại một điểm, tạo thành một vòng xoáy mây tích điện. Và từ vòng xoáy ấy, một con chim lớn với bộ lông xám chui ra. Đầu tiên là đầu, rồi cả thân hình nó. Nó không khác những loài chim bình thường là bao nhưng lại mang một thân hình ngoại cỡ khổng lồ. Thân hình nó có khi còn to hơn cả một ngôi làng lớn. Nó rù lên một tiếng rồi sà xuống chỗ bọn linh thú. Tất cả bọn linh thú hoảng loạn, sợ hãi. Long Vân Hoàng cất tiếng nói:

-Mau quay về rừng - Tiếng nói này chỉ có chủ nhân của nó là Thượng Quan Khương và các thánh thú nghe thấy được.

Bọn thánh thú lập tức quay lưng chạy về rừng. Bọn chúng không muốn ở lại. Trước mặt bọn chúng chính là Long Vân Hoàng và chủ nhân của nó. Long Vân Hoàng là một trong Thập Ngũ đại Thánh Thú mạnh nhất trong truyền thuyết. Bọn chúng không thể nào đầu lại được.

-Sao người không xử lí hết bọn chúng đi Long Vân Hoàng?- Thượng Quan Khương khó chịu hỏi.

-Người quá thật ư a bạo lực- Long Vân Hoàng cười đều rồi biến mất.

Các đám mây tích điện cũng dần dần tan biến trả lại cho bầu trời sắc xanh của nó.

-Đó là thánh thú của người ư Trượng Quan Khương?- Kiều Tuyệt hỏi với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

-Phải. Chúng ta đi thôi. Không còn nhiều thời gian đâu- Thượng Quan Khương ngược lên trời, trời đã hừng sáng. Phải nhanh chân trước khi quân tiếp viện của bọn chúng tới.

Hắn bắt chợt kéo tay Kiều Tuyệt lại gần và bế nàng lên. Hắn sử dụng khinh công bay đi cho nhanh. Kiều Tuyệt sợ hãi bám chặt lấy cổ hắn làm hắn suýt nghẹt thở. Mặt nàng tự nhiên rom róm. Nàng sợ độ cao a.

Biểu cảm trên khuôn mặt nàng khiến hắn cảm thấy tim mình dường như đập rất nhanh. Hắn thật sự muốn đưa tay véo một phát vào má nàng. Hắn muốn giây phút này kéo dài mãi mãi.

Thượng Quan Phong thấy hoàng huynh mình làm vậy thì cũng tiến tới ôm Huyền Từ rồi vận khinh công bay mất. Phía sau chỉ còn Thượng Quan Hàn Ki lê lết vận khinh công bay một mình.

oOo

Bọn họ đã về đến trọ, lúc đi qua quầy của tên quản lí, Thượng Quan Khương cất tiếng nói:

-Mang đồ ăn lên phòng ta, 5 người.

-Dạ- Tên quản lí cúi đầu. Hắn coa hơi ngạc nhiên. Các vị khách quan trông có vẻ quý phái này của hắn đi đâu mà đến giờ này mới về? Đã thế còn trong cái bộ dạng ướt như chuột lột thế kia. Hắn đang mải suy nghĩ thì Kiều Tuyệt quay lại nhắc nhở:

-Tắm một canh giờ nữa hãy mang lên nhé.

-Sao vậy?- Thượng Quan Khương quay lại hỏi.

-Ta muốn đi tắm. Nhìn xem, người ướt hết rồi nè. Các người cũng mau đi tắm đi không cảm đó- Kiều Tuyệt nói.

-Nàng lo cho ta sao?- Thượng Quan Khương vừa trêu chọc vừa nhìn xuống tấm thân ướt sũng của nàng mà nảy giờ hắn không để ý. Đột nhiên hắn quay mặt đi không nhìn nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38

Đột nhiên hắn quay đi không nhìn nàng nữa. Lí do là vì bộ y phục của nàng đang dính chặt vào người nàng do nó quá ướt làm lộ ra thân hình siêu chuẩn với số ba vòng không thể nào chê của nàng. Hắn không nhìn mà nói đúng hơn là không thể nhìn vì sợ mình không đủ máu. Hôn nữa hắn không như hai đệ đệ miễn cảm với gái của mình đâu. Hắn rất ham dục. Hắn sợ hắn không kìm được mắt. Người hắn bắt đầu nóng hết cả lên rồi.

-Vậy chúng ta về phòng thôi. Lát hện ở phòng ta nhé.- Thượng Quan Phong nói. Câu nói của Thượng Quan Phong như giải cứu cho hắn.

(1 canh giờ sau, tại phòng của Thượng Quan Phong)

-Nè Tuyệt! Sao người có thể làm được như vậy?- Cả năm người đang ăn thì Thượng Quan Hàn Ki bỗng hỏi.

-Như vậy là như thế nào?

-Thì làm người ta chết mà không cần làm gì ấy. Quả là lợi hại.

-Hahahaha...- Huyết Từ cùng Kiều Tuyệt đang ăn thì bỗng phụt hết cơm ra, ngồi ôm bụng cười sảng sặc. Bọn hắn nghĩ nàng không cần làm gì kia. Bậc đế vương không ngờ cũng có lúc ngốc như vậy. Nếu không cần làm gì thì nàng đã nhanh chóng sử gọn cả đống thính thú đó rồi.

-Có chuyện gì đáng cười sao?- Thượng Quan Phong ngơ ngác.

-Đó gọi là sủng. Các người chắc cũng biết bản tên phái không? Sủng tương tự như một loại cung tên vậy.- Kiều Tuyệt lau nước mắt nói.

-Nhưng ta đâu thấy mũi tên nào bay ra?- Thượng Quan Khương nghi hoặc.

-Nó không cần tên.- Kiều Tuyệt nói rồi rồi cầm con dao lên.

-Thượng Quan Khương! Thứ đã găm vào tim lão của con này vậy. Tuy nhiên lại sắc hơn rất nhiều.- Kiều Tuyệt giải thích.

-Vậy tại sao ta không nhìn thấy nó được?- Thượng Quan Hàn Ki hỏi.

-Tại tốc độ của nó quá nhanh. Thượng Quan Khương à, người nghĩ ở khoảng cách đó thì mắt bao nhiêu thời gian để mũi tên cắm đích?- Kiều Tuyệt quay sang Thượng Quan Khương hỏi ngược lại.

-Ừm...khoảng hai đến ba giây.- Thượng Quan Khương suy bghĩ một lúc rồi trả lời.

-Vậy thì súng chỉ cần 0.01 giây để tới nơi.- Kiều Tuyệt trả lời.

-Cái gì?- Thượng Quan Hàn Ki, Thượng Quan Khương cùng Thượng Quan Phong tròn mắt ngạc nhiên. Thứ gì có thể nhanh như nó được cơ chứ.

-Đừng ngạc nhiên thế chứ. Tuy vậy nhưng nó cũng có điểm yếu chết người đó.- Kiều Tuyệt cười.

-Là gì?- Thượng Quan Phong hỏi.

-Độ nhắm rất dễ lệch.- Huyết Từ xen vào trả lời.

-Lệch...sao?- Thượng Quan Phong nhủ mảy. Về cơ bản nó cũng tương tự như cung tên thôi mà. Đã thế nó còn nhanh hơn nữa. Làm gì có điểm yếu nào chứ.

-Nếu dùng cung tên, chúng ta sẽ thấy nó rất êm. Tuy nhiên dùng súng thì khác. Để bắn, súng cần một luồng điện chạy qua khiến người cầm súng bị giật. Tùy theo độ giật của súng mà phải canh nơi nhắm. Còn hướng gió nữa. Hướng gió sẽ làm cho viên đạn chệch hướng.-Nàng định nói tiếp thì thấy ba khuôn mặt đang ngơ ra như không hiểu cái gì bèn dừng lại hỏi:

-Nãy giờ cả người hiểu ta đang nói gì chứ?

-Điện là gì vậy Huyết Từ?- Thượng Quan Phong hỏi.

Kiều Tuyệt gạt mình. Phái ha. Nàng quên mất. Thời đại này làm gì có điện đâu. Chẳng trách sao bọn hắn không hiểu nàng đang nói gì. Haizz...đúng là bọn cổ nhân mà. Giờ nàng biết giải thích ra sao đây?

-Thôi...các người không cần biết đâu. Chỉ cần biết nó giống như cung tên nhưng nhanh hơn cung tên là được rồi.- Huyết Từ phẩy tay. Giải thích cho bọn cổ nhân này thì có mà đến sáng mai chưa xong mà cũng không chắc bọn hắn đã hiểu. Dừng là bọn cổ nhân ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Ăn xong, mọi người lại chuẩn bị lên đường đi cứu Huyết Từ. Bổng tới là cơ hội tốt cho các nàng ản mình. Các nàng là sát thủ mà. Các nàng cùng bọn hắn nhanh chóng đến chỗ bụi cây cũ. Canh phòng của bọn lính gác đã nghiêm ngặt hơn rất nhiều. Có lẽ vụ phát hiện vừa rồi như đánh rần động có vậy.

Haizz.....đau đầu rồi đây. Tốt nhất là không nên để bọn chúng phát hiện ra trước khi cứu được Hải Văn a. Nếu không các nàng chắc chắn sẽ có thêm "một chút" khó khăn đấy.

-Giờ chúng ta làm gì đây?- Thượng Quan Khương hỏi.

Các nàng nghe vậy thì như muốn thổ huyết chết luôn đi cho xong. Bộ hắn có phải là con trai không vậy hả? Tại sao cứ hỏi các nàng về kế hoạch thế. Có thể bốn cô nương đây thông minh thật nhưng không có nghĩa việc gì cũng phải hỏi chứ. Bọn hắn được mệnh danh là đệ nhất mĩ nam, văn võ song toàn chắc cũng chỉ là lời đồn mà thôi. Từ giờ cô đánh chết các nàng cũng không tin mấy lời đồn nhảm nhĩ đó nữa. Thất vọng, thất vọng quá a.

Kiều Tuyệt thở dài. Nàng vận huyền khí, tạo ra một tai nghe nhỏ. Nàng đưa cho Huyết Từ.

-Tớ sẽ vào trước. Tớ không thông minh và am hiểu về mấy thứ công nghệ điện tử như Hải Văn nên loại tai này mới chỉ là thử nghiệm thôi. Ai ngờ lại phải dùng tới nó sớm như vậy.- Ngừng một lúc, nàng nói tiếp:

-Nó giống như tai nghe Bluetooth thôi. Chỉ bắt những âm thanh trùng tần số. Khi nào tớ nói thì cậu cùng mọi người hãy tiến vào.

-Như vậy rất nguy hiểm.- Thượng Quan Khương khê nhu mảy.

Kiều Tuyệt khê kéc đầu.

Xong, không để mọi người kịp nói thêm gì nữa, nàng ném một lựu đạn nhỏ do nàng tự chế về phía bên phải. Lựu đạn nhỏ nổ ra. Vụ nổ khiến cho đám lính xúm lại, những bọn lính ở khá xa cũng chạy lại xem có chuyện gì không.

Nàng nhanh chóng tận dụng cơ hội đó, đột nhập vào trong căn cứ của quân địch.

-Cẩn thận.- Huyết Từ bấy giờ mới khê nói.

Bỗng dưng Kiều Tuyệt dẫn khuất a. Nàng đã đột nhập được vào căn cứ của quân địch mà chưa bị phát hiện. Thượng Quan Khương, Thượng Quan Phong, Thượng Quan Hàn Ki cùng Huyết Từ thờ phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, tất cả chỉ mới là bắt đầu.

-Cậu định tìm Hải Văn bằng cách nào?- Huyết Từ hỏi qua ống nghe.

-Bắt đầu một tên rồi bắt chúng khai ra thôi.- Đầu dây bên kia, Kiều Tuyệt cười lạnh. Bọn cậu tặc! Lúc nàng đến mà Hải Văn dù có bị xước một vết nắng cũng cho cả cái căn cứ này và bọn chúng về một chiều thăm quan cõi âm phủ. Đợi đấy!

Bọn hắn có hơi ngạc nhiên về cái thứ sắt gì mà Kiều Tuyết đưa cho Huyết Từ (Tai nghe Bluetooth của người ta lại bảo là thứ sắt gì là sao? T.T) Tuy nhiên bọn hắn hiểu bây giờ bọn hắn đang ở trong tình thế nào. Đây không phải là lúc để hỏi.

-Nhanh gọn mà chính xác. Cần thận không đánh rắn động cỏ. Một số còn có Huyền Khí đấy.- Huyết Từ nhắc nhở.

-Tớ biết.- Nàng vừa dứt lời thì có một tên lao tới phía nàng.

BUP

Nàng nhanh chóng vận Huyền Khí lên tay, một chương đánh bay hắn ra xa.

Tên đấy lún ra đất, tay phải ôm bụng. Nhưng có thể là do đòn nàng tung ra quá nhẹ chăng? Hắn tiếp tục đứng lên lao về phía nàng. Không! Đòn đó không hề nhẹ một chút nào. Hắn đã dùng Chuyển để giảm sức sát thương.

Nàng đã đoán đúng. Từ khi đứng lên, hắn bắt đầu vận Viên để xem còn kẻ địch nào nữa không và xác nhận sức mạnh của kẻ thù.

Kiều Tuyết nàng biết điều đó. Nàng nhanh chóng dùng Ân để giấu đi 80% số khí của mình. Còn lại 20% khí.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

-Hừ...trình độ như người mà đòi đấu với ta sao? Nếu ngoan ngoãn phục vụ ta, ta sẽ cho ngươi một con đường sống.- Tên đó cười khẩy.

Kiều Tuyết chà vò run rẩy. Trong bụng nàng thì cười thầm. Tên ôn dịch này thật hống hách. Thật ra kẻ biết đấu đi huyền khí của mình mới là kẻ mạnh. Những kẻ yếu thì chỉ biết phô trương huyền khí của mình ra mà thôi.

-Tiểu nữ không phải là kẻ địch.- Kiều Tuyết nói bằng giọng ngọt sớt, có phần lo sợ. Đầu dây bên kia, Huyết Từ cùng bọn hắn rợn tóc gáy, nổi cả da gà.

-Vậy nàng là ai?- Tên đó bắt đầu thay đổi giọng điệu. Từ đe dọa thành cung chiêu.

-Tiểu nữ trượt chân ngã xuống một vách đá nhỏ, sau đó cứ đi mãi thì bị lạc vào đây.- Kiều Tuyết nói giọng run run như sắp khóc.

-Nàng đừng sợ. Đến đây rồi thì đi theo ta.- Hắn đến gần Kiều Tuyết, thô bỉ chạm tay vào lưng nàng, kéo nàng đi đầu đó.

Hắn dẫn nàng tới một cánh cửa lớn làm bằng gỗ.

Một tên lính canh nhìn thấy thì chặn hắn ta lại.

Hắn ta thì thầm gì đó với tên lính canh.

(Nguyên văn:

-Vào bẩm báo với thiếu gia là đã có hàng mới. Hàng chất lượng.- Hắn ta nói thầm vào tai tên lính canh.

-Thiếu gia cũng đang tìm ông đấy.- Tên thiếu gia trả lời.)

Hắn quay sang nàng, vuốt mái tóc đen dài mềm mượt của nàng. Hắn nói:

-Nàng đứng ở đây đợi ta.

-Vâng.- Kiều Tuyết gãi thẹn thùng, quay mặt đi chỗ khác.

Tên đó nhếch mép cười. Sau đó nhanh chóng theo tên lính canh mở cửa vào trong căn phòng. Ngoài này còn mình nàng và một tên lính khác nữa.

Nàng chớp chớp mí, quay sang tên lính còn lại.

-Huynh có thể nghe ta nói chuyện này được không?- Nàng gầy tay ý bảo hắn lại gần.

Tên đó nhìn nàng, sắc mặt dần dần chuyển sang đỏ.

Hắn ghé sát tai vào, nàng hỏi:

-Huynh có thể cho ta biết phòng giam giữ các tù nhân ở đâu không?- Nàng nói bằng giọng điệu nịnh nọt.

-Nàng chỉ cần đi hướng này, đến ngã ba thì rẽ phải...- Tên đó nói theo bản năng. Bỗng hắn nhận ra gì đó, giật mình:

-Người là ai?- Hắn chìa mũi giáo vào nàng.

Nàng cười lạnh. Ngu dốt! Rượu mời không uống đi uống rượu phạt à? Nàng vận Huyền Khí lên tay, tạo ra một khẩu súng, chìa về phía hắn.

Trong tích tắc, nàng bóp cò.

Phịch

Tên đó ngã xuống, trên nền đất lạnh tanh.

Nàng cười quý dị. Nhưng bất giác khuôn mặt đó biến mất.

-Haizz...giờ phải xử lí cái xác này đây. Mà nàng đang ở trên địa bàn của quân địch. Biết đâu đâu bây giờ.

Chợt nàng nhớ đến lời sư phụ nói: "Trong các sư huynh đồng môn của con, có một người sử dụng Huyền Khí đặc biệt là ma thuật Dịch Chuyển Không Gian Tức Thời."

-Từ Từ. Cậu hỏi xem trong bọn hắn có ai mang Huyền Khí ma thuật Dịch Chuyển Tức Thời không?- Nàng nói qua tai nghe.

-Để làm gì vậy?- Huyết Từ hỏi.

-Nhanh lên tớ cần gấp.

(Tại chỗ Huyết Từ ở bụi rậm

-Thượng Quan các người có ai mang Huyền Khí ma thuật Dịch Chuyển Tức Thời không?- Nàng quay sang bọn hắn hỏi.

-Ta- Thượng Quan Khương giờ tay.

-Người mau đến chỗ Tuyết Tuyết đi. Nàng ta cần người và cái Huyền Khí của người giúp đấy.- Nàng nói.

-Ta cần một địa điểm chính xác. Không thì miêu tả quang cảnh thôi cũng được.- Hắn nói.

-Tuyết Tuyết! Quang cảnh xung quanh thế nào?- Huyết Từ hỏi)

-Etou...một cánh cửa gỗ lớn cao tám 3 mét. Xung quang là tường bằng đá thô sơ. Sàn làm bằng gỗ lim- Nàng nói.

(Sau khi Huyền Từ nói lại cho Thượng Quan Khương nghe về cái nơi nàng đang đứng, Thượng Quan Khương bắt đầu vận khí của mình. Hắn dùng Huyền Khí đặc trưng. Nếu dùng Viên thì có thể tìm ra vị trí nàng đứng. Tuy nhiên như vậy sẽ bị địch phát hiện. Nhất là những tên mạnh sẽ nhận ra người dùng Viên. Hơn nữa Viên của hắn có bán kính là 10 mét. Liệu có đủ to để tìm được nàng?

-Không Ảnh Thần Chư- Hắn nhắm mắt lại, vận khí lên mắt, lăm lăm

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Tầm 1 phút sau, hắn mở mắt ra.

-Thế nào rồi?- Kiều Tuyết hỏi dồn dập.

-Có tổng cộng bốn nơi như thế trong vòng bán kính 1 km này. Cần có một cái gì đó đặc biệt hơn.- Hắn nói.

-Tuyết Tuyết! Còn gì nữa không?- Huyền Từ hỏi.)

Kiều Tuyết nhìn xung quanh. Chẳng còn gì nữa cả. Nàng quay đầu về phía cánh cửa, nơi mà tên lính đó đã chết.

-Cậu hỏi xem hắn có nhận dạng được con người không?- Nàng nói qua tai nghe.

(-Người có nhận dạng được con người không?- Huyền Từ hỏi hắn.

-Nếu có thể ta đã tìm rằng ta mà không cần hỏi địa điểm rồi. Ta không nhận dạng được bất cứ vật thể sống nào.- Thượng Qua Khương cầu nhàu.

-Tuyết Tuyết! Hắn không nhận diện được vật thể sống.- Huyền Từ nói qua tai nghe. Giọng bắt đầu lo lắng hơn. Nãy giờ đã khá khá thời gian rồi)

Kiều Tuyết nàng khẽ nhếch mép.

-Tên đó đâu phải là vật thể sống. Hắn đã chết rồi.- Nàng nói.

(-Kiều Tuyết nói hắn đã chết rồi- Huyền Từ lại tường thuật lại.

-Nhận diện được rồi. Ta đến đó ngay.- Thượng Quan Khương nói. Tức thì một luồng sáng bao quanh hắn, hắn biến mất.)

-Người đến rồi. Xứ li cái xác này đi. Dịch chuyển đi đâu cũng được tùy người.- Nàng chỉ tay vào cái xác lúc Thượng Quan Khương xuất hiện ở chỗ nàng.

-Được thôi.- Hắn trả lời rồi tiến đến gần cái từ thì, chạm tay vào nó. Hắn nhắm mắt lại, niệm chú.

Cái xác tức thì biến mất. Lúc cái xác biến mất, không hiểu sao trên mặt hắn nở một nụ cười quái gở khác rõ chữ GIAN.

(Tại Tâm Cung Của Hoàng Thượng:

Hoàng Thượng đang ngồi xem chiếu thì bỗng dừng...

RẦM....

Một cái xác người từ trên trời rơi xuống. Tệ hơn là lại rơi ngay tại cái bàn để sổ, chiếu của hắn. Mọi thứ trên bàn từ mực đến giấy, bút đều lênh láng cả.

Nghe thấy động, bọn thuộc hạ của hắn chạy vào thì ngay lập tức bị hắn một cước đá văng cả bọn ra ngoài.

Hắn nhìn cái xác. Các xác được chết rất kì dị. Vết thương rất nhỏ nhưng lại đâm rất sâu, xuyên qua da thịt mà đến tim. Và điều đáng chú ý hơn là mảnh giấy được bay xuống cùng cái xác.

Hắn cầm tờ giấy lên và đọc.

"Hoàng huynh!

Theo ý nguyện của sư phụ, bọn đệ đã dẫn các muội muội đồng môn lên Thánh Rừng để thu phục thánh thú.

Điều bất ngờ là các muội ấy không ai khác chính là Tam đệ muội- Tam Vương Phi và các bằng hữu tốt của nàng ấy.

Huynh nên xem lại cái tường ở hoàng cung đi. Tường gì mà để cho ba nữ nhi chân yếu tay mềm không biết khinh công lên được ra ngoài mà học võ thế?

Hiện tại đệ muội đang bị bọn "thỏ phi" hay "cướp" gì gì đó mà huynh nói bắt đi.

Tuy nhiên nhờ do mà đệ đã nhận ra một điều mà bao lâu nay đệ không nhận ra. Đó là hoàng huynh thật ngu ngốc.

Bọn đệ thông minh đây đã sớm phát hiện ra rằng đó chỉ là nguy trang. Bọn chúng chính là bọn phản quốc. Căn cứ của bọn chúng rất lớn, số quân nhân cũng rất đông.

Hiện tại đệ và Lãnh Kiều Tuyết đang ở trong lòng địch nên cái xác này đành nhờ huynh giữ hộ.

À suýt quên. Nàng ta muốn pha tan cái căn cứ này ra bằng chính tay nàng ấy vì bọn chúng dám dùng cái tay hôi thối bẩn thỉu đó động vào nàng. Vậy nên đệ thông báo trước để huynh phái người đi dọn dẹp đồng hoang tàn tro bụi còn sót lại vào sáng mai. Huynh không được động thủ không nàng ta sẽ giận đệ. Lúc đó đệ sẽ tính sổ với huynh đấy.

Kí Tên

Thượng Quan Khương"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

(Hoàng Thượng cũng chính là hoàng huynh của bọn hắn tay đang cầm bức thư, giật giật khoé mắt. Không biết là hắn nên vui hay nên buồn đây. Đệ đệ hắn sợ một nữ tử. Chuyện này đáng để đi vào những chuyện kì lạ nhất trong lịch sử đây. A...suýt quên. Hắn phải cho tập hợp binh lực để dẹp cái "đồng rúc" mà đệ đệ hắn báo nữa. Nhưng mà tại sao ta? Đệ đệ hắn định làm gì để san bằng cái căn cứ đấy? Mà thôi kệ đi. Hắn tin tưởng vào đệ đệ hắn mà.)

-Người mặc đồ của hắn vào và giả làm lính canh đi.- Kiều Tuyết nói. Lúc nãy nàng đã lột đồ của tên đó ra trước khi Thượng Quan Khương chuyển hắn đi rồi. (Akame: Lột đồ cơ à? ==||)

Thượng Quan Khương nhanh chóng mặc đồ vào ngay lập tức. Đúng lúc đó thì...

Cạch...

Cánh cửa mở ra, tên lúc này bước ra.

-Mĩ nhân...- Vừa bước ra, tên đó đã dờ giọng dẽ già khiến Kiều Tuyết giật bắn người tìm suýt nhảy ra khỏi lồng ngực. Thượng Quan Khương cắn chặt môi, tay nắm thành quyền.

-Nàng đi theo ta.- Tên đó luồn tay qua tóc Kiều Tuyết. Nàng đang hận không thể xé xác hắn ra. Nhưng kiểu gì xác hắn cũng bị xé ra thôi. Thôi thì nằng nhịn, nằng nhịn a. Nhịn một lần. Chỉ lần này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Kiều Tuyết im lặng, đi theo hắn, Thượng Quan Khương ở lại đó. Khi Kiều Tuyết cùng lão dẽ xồm biến thái kia đi mất, hắn nhìn xuống dưới chân thì thấy một cái ống nghe do Kiều Tuyết kẻ lại. Hắn bắt chước Huyết từ lấp vào tai thì nghe thấy tiếng Huyết Từ đang nói.

-Tuyệt Tuyệt! Sao cậu không trả lời. Cậu làm gì mà phải gọi Thượng Quan Khương đến vậy?- Huyết Từ sốt sắng nhưng câu trả lời chỉ là sự im lặng. Thượng Quan Khương thấy thế lên tiếng:

-Kiều Tuyết ổn. Nàng ta đang đi cùng bọn chúng nên không trả lời được. Nàng ta có đưa cho ta một cái tai.

-Người mau giấu đi 90% số khí của mình đi.- Huyết Từ nói.

-Tại sao?

-Với lượng khí khổng lồ như người chắc chắn sẽ bị nghi ngờ. À còn nữa, người tuyệt đối không được gọi thánh thú của mình ra nhớ chưa? Với thánh thú của người dù không bị phát hiện cũng làm sập cả chỗ này.- Huyết Từ bùi bùi.

-Được rồi. Giờ ta phải làm gì đây?- Thượng Quan Khương thở dài. Lần đầu tiên hắn phải nghe lời mấy vị cô nương vô dang tiểu tốt đấy. Có hơi nhọc. Thôi mà kệ đi. Đây là trong tình huống nào rồi?

-Đúng đó và đợi Kiều Tuyết nói đi.- Huyết Từ trả lời làm hắn tức muốn thổ huyết mà chết quá đi. Thế mà cứ làm như mình đứng firm ấy. Hơn nữa hắn không thể để Kiều Tuyết đi một mình với tên kia được. Hoi...hoi lo a.

~oOo~

Về phía Kiều Tuyết:

Hắn dẫn Kiều Tuyết đi len lỏi khắp hành lang. Vừa đi vừa sờ soạng khắp nơi trên người nàng.

(Akame: Hờ...hờ...xin lỗi bạn nào nghiêng về phía Kiều Tuyết a. Có lẽ Thượng Quan Khương không phải người đầu tiên rồi. ==!)

Hắn dẫn nàng đi lòng vòng một hồi thì cuối cùng dừng lại ở một nơi tối tăm ẩm ướt. Kiều Tuyết nằng nhịn ra đó là nhà giam. Nàng chá vờ run lấy bẫy. Tên dẽ già thấy vậy liền nói.

-Xin lỗi nhè Mĩ Nhân. Nhưng đây là lệnh của Thiếu Gia.- Nói rồi hắn ra lệnh cho hai tên lính canh đứng hai bên mở buồng giam, tổng Kiều Tuyết vào bên trong. Cú va chạm vừa rồi làm tai nghe của nàng bung ra, bị văng ra ngoài.

-Cái gì đây?- Tên đó nhìn xuống dưới, thấy chiếc tai nghe liền cầm lên, đưa sát mặt nhìn.

-Trang...trang sức của tiểu nữ.- Nàng nói. Lúc hắn cầm lên nàng giật bắn cả người. May mà thời đại này chưa có thứ như thế. Nàng có thể nói đây là trang sức được mà. Dù sao nó cũng giống trang sức, nữ trang.

-Hừ...-Hắn thả chiếc tai nghe xuống đất rồi dùng chân dẫm nát lên.

Kiều Tuyết nằng đang soi hết cả máu lên đây. Hắn tưởng tạo ra một chiếc tai nghe là dẽ hả? Mất bao nhiêu công sức cùng Huyền Khí của nàng đấy cái đồ phá hoại của công. Xong chuyện rồi nàng sẽ phải bầm vằm hắn ra mới được.

"Rề...rề....". Tai nghe của Thượng Quan Khương cùng Huyết Từ vang lên những âm thanh do nhiều sóng tần số. Có lẽ là do một trong số những tai trực thuộc tần số hồng nên vậy.

-Thượng Quan Khương! Người có nghe thấy gì không?- Huyết Từ hỏi như hét lên.

-Có. Ta nghe thấy cả tiếng rề rề nữa.- Thượng Quan Khương trả lời.

-Vậy thì Tuyệt Tuyệt...- Huyết Từ suy nghĩ.

-Nàng ta làm sao?- Thượng quan Khương mắt bình tĩnh.

-Tuyệt Tuyệt đã mất tín hiệu kết nối với chúng ta rồi.- Huyết Từ nói, đồ mờ hời.

-Tại sao?- Thượng Quan Khương sốt sắng.

-Có lẽ tai nghe của Tuyệt Tuyệt bị hỏng hoặc đã đi quá xa nên không bắt được sóng nữa rồi.- Huyết Từ trả lời.

Thượng Quan Khương có hơi thắc mắc. Sóng là gì? Tại sao ở xa lại không bắt được sóng? Tần số là sao? Tại sao có sóng thì mới có thể nghe Kiều Tuyết nói được. Tuy nhiên hắn biết bây giờ không phải là lúc để hỏi. Có thể Kiều Tuyết đang gặp nguy hiểm.

(Akame: Từ ngày mai đến hết thứ hai ta không thể đăng truyện vì đi chơi vứt máy tính ở nhà. Mong các bạn thông cảm)

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Sau khi bị tên đó tống vào tù, nàng chợt nhận ra một điều. Sao ở trong cái phòng giam này toàn mấy tên to con bặm trợn trông y như du côn đường phố vậy? Haizz...sao hôm nay nàng đen thế không biết nữa. Đã không vào chung phòng giam với Văn Văn rồi thì thôi. Đã thế lại còn phải vào cái phòng giam này. Chung buồng giam với một lũ rác rưởi thật là bực mình quá đi.

Một trong số những tên đó tiến về phía nàng. Không cần nói cũng biết hắn định làm cái gì rồi. Nàng dơ tay lên đếm.

"Xem nào...một...hai...mười hai!". Kiều Tuyết bực mình. Ông trời thật là muốn trêu người nàng mà. Những mười hai tên cơ đấy. Đã thế lại còn toàn là một lũ đồ con. Có cần làm vậy với một nữ tử yếu đuối như nàng không? Thật là không công bằng mà. Ủ thì nàng có huyền khí mạnh. Nhưng mà nàng không thể sử dụng huyền khí ở chỗ như thế này kéo gây nhiễu loạn. Thế nên giờ chỉ còn cách dùng sức. Cơ mà nếu mười hai tên mà cùng xông lên một lúc thì nàng chịu a. Có vũ khí thì mười hai tên này cũng chẳng là gì. Nhưng mà cái hoàn cảnh này thì ai cũng biết rồi đấy. Hic....nàng tèo rồi. Nàng liếc qua tất cả bọn chúng. Có lẽ đây là những tên thô phi hay gì đó ở khu vực này ngăn chặn bọn phản loạn. Mãi suy nghĩ mà nàng đã không để ý cái tên kia đã tiến tới chỗ nàng từ bao giờ.

"Cô nương...". Tên đó dờ cái giọng nam không ra nam nữ chẳng ra nữ ấy ra gọi nàng. Đã thế tay hắn còn sờ nhẹ lên vai nàng. Nàng sờn hết cả da gà da vịt lên. Haizz...nàng có phải là gà hay vịt đâu a. Sao lăm da của bọn chúng thế này. Giờ nàng mới tận mắt chứng kiến một tên mang giới tính thứ ba thực thụ nha. Không cần nói cũng biết cái giới tính của tên này đích thị là có vấn đề nặng.

"Gi?" Nàng cố tỉnh đưa ánh mắt lạnh lẽo chứa đầy sát khí về phía bọn chúng. Nhưng không hiểu sao bọn chúng vẫn cứ dơ người ra. Thật là nàng muốn đâm đầu vào tường mà chết luôn quá. Bọn này...bọn này là ngu hay già ngu đấy? Mũi sát khí nồng nặc như vậy mà còn không phát hiện ra nữ. Đáng thật là ngu quá xá.

"Nàng đã ở đây rồi. Tốt nhất là nên nghe theo lời bọn ta. Bọn ta sẽ để cho nàng sống tốt một chút.". Tên đó dờ cái giọng lưỡng tính cùng cái bộ dáng ẻo là ra với nàng. Nàng khinh. Cái gì mà phải ngoan ngoan? Cái gì mà phải nghe theo lời bọn chúng? Bọn cô nương nằng đầy vốn là một sát thủ đứng đầu giới hắc đạo đấy nhá. Có đùa thì mới có chuyện nàng thua dưới chân bọn nhãi nhép này. A....đó là nếu bọn chúng không xông lên cùng một lúc.

Nàng nhìn cái tên vình hạnh được nàng cho là lưỡng tính kia. Oài...cái đáng ẻo là kia thì có thể đánh nhau được sao? Đã mới phát là lại bài ca hảm đi mất rồi ở lại chứ gì. Nghĩ là làm, nàng dơ chân lên đá cho hắn một cú thật mạnh. Ủi cha...hàm không bay mà răng lại bay rồi kia.

"Mày...mày dám...". Tên đó ôm cái mặt vừa bị nàng cho một phát kia nói. Hắn có vẻ uất ức lắm. Cứ chỉ chi tay vào mặt nàng mà không nói được gì.

"Sao?"- Nàng lạnh lẽo.

"Con...con khốn..."- Hắn đang lắp ba lắp bắp thì có một âm vực trầm ấm chặn họng hắn.

"Tránh ra"- Cái giọng đó nói. Nàng nhàu mày. Có vẻ chủ nhân của cái giọng này còn khá trẻ.

"Đại...đại ca..."- Tên lưỡng tính run bắn bật. Tránh sang một bên.

Nàng ngược mắt nhìn tên được gọi là đại ca ấy.

Trời ơi! Đây mà là đại ca sao?

(Akame: Chương này dài hơn bình thường 40 chữ lộn. Mọi tay quá!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45

Tên nhóc này....là đại ca???

Tên nhóc này mới chỉ chừng 16 tuổi thôi mà. Sao lại có thể làm đại ca được chứ? Mấy tên to con bặm trợn kia chịu nhục để tên nhóc con này làm đại ca của bọn chúng sao?

Nhất định tên nhóc này không hề bình thường. Có khi nó biết dùng Huyền Khí.

Nghĩ vậy nàng vẫn Viên đề đồ xét. Nàng đề Viên của nàng có bán kính là hai mét. Nàng chợt nhận ra nó không hề biết sử dụng Huyền Khí. Thế nhưng thể lực của nó rất tốt, rất mạnh. Ở độ tuổi này thì đáng ngạc nhiên đó. À quên mất. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên hết. Bởi vì nàng cũng vậy mà. Có khi còn mạnh hơn. Cho nên thể này cũng chẳng có gì phải ngạc nhiên cả. Tên này mà đem đi so với nàng thì cũng chẳng là gì cả đâu. Mãi nhắc tới sức mạnh của nó mà quên không nói tới phần ngoại hình. Tên nhóc này rất đẹp trai a. Sau này nhất định là một đại mã nam không thua kém gì cái bọn Thượng Quan kia luôn.

"Người dám đánh người của ta?"- Thăng nhóc đó nói. Ánh mắt cương nghị. Thủ vị nha. Cái ánh mắt đó chứa đầy nhiệt huyết và quyết tâm. Thăng nhóc như một viên ngọc thô vậy. Nếu được đẽo gọt, đánh bóng, nó sẽ trở thành đá quý. Ai da....nó đúng là một nhân tài mà.

"Ồ. Mà này. Nhóc là đại ca sao?"- Nàng hỏi như không có chuyện gì xảy ra. Bọn kia chắc hẳn đang tức sôi máu lên đây. Nàng làm như vậy khác gì khinh thường bọn họ đâu.

"Thì sao?"- Tên nhóc đó hỏi.

"Bây giờ ta đã ở đây rồi nên ta sẽ làm đại ca. Nhóc từ chức đi"- Nàng nói khinh khinh. Nàng đang rất có hứng thú với thằng nhóc này.

"Cái gì?"- Tên nhóc đó quả nóng tính nha. Chưa gì đã xông lên rồi. Tên nhóc đưa tay định đâm nàng một phát thì nàng nhận chóng né sang một bên thật nhẹ nhàng. Nàng đưa tay ra nhanh chóng khóa tay thằng nhóc đó lại và đè nó xuống sàn. Thăng nhóc mất trọn tròn. Bỗng dưng nàng đứng dậy, lời tên nhóc đó lên và đặt vào ghế. Nàng cũng nhận chóng ngồi vào ghế đằng hoàng. Tên nhóc đó định tấn công nàng tiếp thì bị nàng kẹp áo xuống.

"Có người đến. Tay này không phải tay vừa."- Nàng nói nhỏ. Dùng Ấn thu lại hết sạch khí của mình. Tên này đúng không phải tay vừa. Tốt nhất là thu hết khí lại. Hắn ta...rất mạnh. Có lẽ là có thánh thú. Nàng bắt đầu đồ mò hỏi.

Thằng nhóc kia ngạc nhiên. Đến nó còn không nhận ra vậy thì sao nàng nhận ra chứ? Thế nhưng thằng nhóc vẫn ngồi im theo lời nàng.

Cách....

Cánh cửa phòng giam được mở ra. Một bàn chân khế bước vào. Hắn khế thì thảm vô tên canh cửa gì đó rồi đi ra. Do chỗ hắn đứng là góc tối nên nàng không nhìn thấy mặt hắn.

Sau khi hắn vừa đi ra, tên nhóc ngồi bên cạnh nàng đã quỳ xuống và nói:

"Ti ti hãy nhận ta làm đồ đệ"- nó nói. Nàng giật giạt khòe mắt. Nó nói gì a? Muốn nàng làm sư phụ á?

"Ta không nhận đồ đệ."- Nàng nói bằng giọng dứt khoát. Nàng không thích a.

Nàng vừa dứt lời thì tên nhóc đó mặt buồn rười rượi đi về chỗ ngồi. Nhìn cái mặt tội nghiệp kia mà nàng thấy hơi áy náy a.

"Nhưng ta có thu nạp đồ đệ đấy"- Nàng nói.

Tên nhóc đó mừng rỡ chạy tới ôm chầm lấy nàng.

"Ti ti đúng là nhất"

"Nào nào bỏ ra. Ta bẹp đi bây giờ"- Nàng nói. Búng đầu tên nhóc đồ đệ mới cái tách.

"Tuyệt Tuyệt?"- Đúng lúc đó ở sau lưng nàng có một giọng nói vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 46

Nàng quay đầu lại. Ôn chúa! Đó là Vân Vân của nàng

"Tuyệt Tuyệt. Sao cậu lại ở đây?" Hải Vân lo lắng.

"Tớ vào để tìm cậu đấy." Kiều Tuyệt nói.

Hải Vân cầm tay Kiều Tuyệt. Và rồi nàng sức nhận ra một điều.

"Tuyệt Tuyệt. Huyền Khí của cậu..." Hải Vân ngỡ ngàng. Sao Tuyệt Tuyệt lại có ít huyền khí đến thế được.

"Không sao. Chỉ là từ dùng Ấn thôi. Ở đây đến linh quền cũng sử dụng được một ít huyền khí. Rõ là bực mình." Kiều Tuyệt cầu nhau.

"Ti ti. Huyền khí là gì vậy á?" Con người từ này vẫn đứng im lặng vì bị cơn lên tiếng thắc mắc. Huyền khí là cái gì? Sao cậu chưa từng nghe qua vậy? Có phải là thứ sức mạnh mà bọn chúng đã dùng để bắt cậu vào đây không? Có thể lắm chứ.

"Phù..." Hải Vân thở phào nhẹ nhõm. Cô cứ tưởng Kiều Tuyệt gặp nguy hiểm nên sợ khí còn lại mới ít thế này.

"Nếu để muốn học thì sau khi thoát ra khỏi đây, ta sẽ dạy đệ." Kiều Tuyệt quay sang cậu nháy mắt. "À mà cậu có thể phục hồi lại số khí ban đầu của tớ không Vân Vân? Bây giờ làm tai nghe cũng mất kha khá khí rồi." Cô quay sang Hải Vân nói.

Hải Vân chìa tay ra ý bảo Kiều Tuyệt mau đưa tay cho nàng. Kiều Tuyệt hiểu ý nên đặt tay vào.

Hải Vân nhắm mắt, hít một hơi thật sâu. Sau đó nàng mở mắt. Mọi người đều thấy rõ trong mắt nàng một sự tập trung đáng nể. Con người của nàng từ màu đen kịt đã chuyển thành màu vàng tươi óng ả.

"Trị thuật- Triệu Hải Hoa" Hải Vân lăm bằm. Cô thuộc dạng trị thuật. Cô không thiên về tấn công mà là chữa trị. Vì vậy cô mới không thể tự mình thoát ra khỏi đây.

Kiều Tuyết bỗng thấy một luồng khí ấm áp bao trùm toàn cơ thể. Nàng nhắm mắt hưởng thụ cảm giác ấy. Sức mạnh của Hải Vân thật kì diệu. Nó chứa đựng đầy ắp sự ấm áp.

Phía bên cạnh, cậu nhóc đại ca lúc nãy ngạc nhiên. Vì cậu đứng gần nàng nên cũng có được ảnh hưởng chút ít từ Huyền chiêu Triệu Hải Hoa của Hải Vân. Cậu bỗng thấy khỏe khoắn lạ thường.

"Nè. Đệ bao tên gì?" Kiều Tuyết mở mắt, hỏi cậu.

"Đệ là Triệu Dương Thiên" Thăng nhóc giật mình thoát khỏi cõi mộng do Hải Vân gây ra, trả lời.

" Bao tuổi?" Kiều Tuyết hỏi.

"15" Thiên trả lời. Nàng ậm ừ. Nàng đoán thật sự rất chuẩn đi. Thăng nhóc này mới chỉ 15 tuổi.

"Lý do vào đây?" Kiều Tuyết hỏi như cảnh sát hỏi cung tù nhân, phạm nhân vậy. Nó dồn Thiên vào thế bị động.

"Đệ bị bọn chúng ép làm việc cho bọn chúng. Nếu không sẽ bị giết. Bọn chúng còn hứa sẽ ban cho một sức mạnh tuyệt vời nếu đồng ý. Thế nhưng đệ đã từ chối. Đệ ghét cái kiểu ép buộc của bọn chúng. Hơn nữa đệ biết đây là bọn phản quốc. Đệ không muốn là một phần tử trong số đó." Triệu Dương Thiên kể lại cho Kiều Tuyết nghe. Ánh mắt cậu toát lên vẻ nghiêm nghị.

Kiều Tuyết mờ to mắt. Có hai thông tin đáng để nàng chú ý đây. Thứ nhất, cái thứ sức mạnh tuyệt vời mà bọn chúng nói là gì? Dựa vào những thông tin có được thì có lẽ đó là Huyền Khí. Nhưng mà....huyền khí đầu phải là thứ ngày một ngày hai có thể học được. "Ban" cho một sức mạnh tuyệt vời ý ở đây là cho phải không? Huyền Khí có thể cho sao? Không thể nào. Cái gì cũng phải có cái giá của nó. Cả các nàng đây có được huyền khí cũng là một điều khó khăn rồi. Vậy cái thứ sức mạnh tuyệt vời đó là gì?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Cả các nàng đây có được huyền khí cũng là một điều khó khăn rồi. Vậy cái thứ sức mạnh tuyệt vời ở đây là gì? Không đùa chứ. Ở đây có quá nhiều uẩn khúc. Nàng nghi cái tổ chức này cũng không hề bình thường đâu.

Thứ hai, Dương Thiên- đệ đệ kết nghĩa của nàng có vẻ biết nhiều về nơi này đây. Hỏi thử cậu ta xem.

"Xong rồi đó Tuyết Tuyết" Đúng lúc đó Hải Vân thông báo là Huyền Khí của Kiều Tuyết đã được phục hồi. Lúc đó nàng mới rời khỏi mấy cái suy nghĩ hỗn độn mà trở về thực tại.

"Cảm ơn" Nàng cười nhẹ sau đó lại trở về khuôn mặt nghiêm nghị. Nàng quay sang đệ đệ Triệu Dương Thiên của mình.

"Đệ còn biết những gì liên quan tới nơi này nữa không?" Nàng hỏi.

"Đệ biết chủ nhân nơi này là ai. Hồi trước đệ có nghe lén được bọn chúng nói chuyện" Dương Thiên nói.

"Đệ nói ta nghe coi" Nàng giục.

"Là đương kim thừa tướng của Quan Quốc và con trai ông ta" Dương Thiên nói.

Đùng...doàng...

Câu nói của Dương Thiên như sét đánh ngang tai hai nàng nhà ta. Không ngờ triều đình Quan Quốc lại chứa chấp bọn phản loạn. À mà phản loạn thì đa số xuất phát từ bọn Tham Quan mà. Haiz... vậy mà nàng cứ tưởng cái Quan Quốc này yên bình lắm cơ. Nếu không phải vì Hải Vân bị bọn chúng bắt đi thì có khi bọn chúng đánh úp vào triều đình lúc nào không biết. Lúc đó Quan Quốc chỉ có nước bại trận dưới tay bọn phản loạn. Mà lúc đó các nàng cũng khổ a. Mất đi cuộc sống sung túc. Đã thế vì Hải Vân là vương phi nên có khi cũng sẽ bị xử trảm. Ừ thì các nàng mạnh thật đấy. Nhưng nó có nghĩa là các nàng có thể địch lại bọn phản loạn đông đảo tay cầm gáo, tay cầm guom lại còn dùng Huyền Khí như thế này sao? Mà hình như lính của Quan Quốc còn không biết dùng Huyền khí.

"Tớ không ngờ cái bọn Thượng Quan kia quản nước kém thế đấy Vân Vân" Kiều Tuyết quay sang Hải Vân nói kháy.

"Tớ cũng chưa từng nghĩ vậy" Hải Vân cũng nói. Âm điệu đầy ngạc nhiên.

"Tớ không ngờ cả Phu Quân của cậu cũng vậy đấy" Kiều Tuyết lém lỉnh. Nàng cố gắng nhấn mạnh hai chữ Phu Quân.

Kiều Tuyết giật mình.

"Phu Quân của tí ấy là người trong triều đình há Tuyết tí?" Dương Thiên hỏi.

"Không những vậy mà còn là Tam Vương Gia của Quan Quốc này cơ" Kiều Tuyết vỗ ngực đầy tự hào.

"Ồ.... vậy chẳng phải tí ấy là..." Dương Thiên ồ lên ngạc nhiên. Có mơ cậu cũng không ngờ được.

"Chính thất phu nhân- Tam Vương Phi của Quan Quốc" Kiều Tuyết nói. Khuôn mặt tự hào vẫn giữ nguyên.

"Nhưng...nhưng mà tớ đâu có thích hẳn ta." Hải Vân cúi mặt xuống, ngượng ngùng nói.

"Vân Vân à....cậu biết khi cậu bị bắt hẳn ta đã lo cho cậu đến thế nào không? Trời thì mưa to vậy mà hẳn ta bắt chấp tất cả đấy." Kiều Tuyết bằng giọng điệu ngây thơ vô số tội kể lại khiến Hải Vân ngượng chín cả mặt.

"À mà Tuyết tí này....tí định làm thế nào để thoát khỏi đây. Chứ đệ thấy việc này là bất khả thi đấy" Dương Thiên nhún vai nói. Tức thì bị Kiều Tuyết cốc đầu một cái rõ đau.

"Đệ...." Định giáo huấn tên nhóc đó một bài thì đột nhiên cửa phòng giam bập mở. Một tên lính bước vào. Kiều Tuyết cùng mọi người ngồi im lặng về vị trí nghe ngóng tình hình.

Bất chợt hẳn mở cửa phòng giam bên cạnh phòng của Kiều Tuyết. Tức phòng giam của Hải Vân. Hẳn tiến về phía Hải Vân, kéo nàng dậy và ra khỏi phòng.

"Đi theo ta"

"Á..."

(Akame: Dạ...theo yêu cầu của các bạn độc giả "biến thái" thì sắp có chuyện vui xảy ra a. Ta đã tham khảo ý kiến từ một số nàng. Tuy nhiên sau khi xem ý kiến từ nàng Thảo Ruby thì ta đang uống nước cũng sặc hết cả a. Nàng không những biến thái mà tâm địa cũng không kém phần thâm hiểm nữa. Ta nói thế không phải là chê đâu nha. Khen đó. Hó hó hó....Nàng thật sự muốn bé Mây của chúng ta như vậy sao?)

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Sau khi Hải Vân bị lôi ra ngoài thì không khí trong phòng giam bỗng thay đổi hẳn. Mọi thứ tự nhiên im lặng đến đáng sợ. Ngay cả tiếng thở nhẹ của từng người cũng có thể nghe thấy được.

"Tuyệt....Tuyệt tí à....tí ấy...." Sau khi thấy sát khí nồng nặc toát ra từ người Kiều Tuyết, Dương Thiên run run nói.

"Im đi!" Tự dưng Kiều Tuyết gắt lên không rõ lý do. Giận cá chém thớt đây mà.

"D...ạ" Tim của Dương Thiên như muốn rớt ra khỏi lồng ngực luôn vậy. Sát khí này....khủng khiếp quá.

"Thiên Thiên! Chúng ta sẽ san bằng nơi này thành bình địa" Ánh mắt đầy sát khí của Kiều Tuyết quét một lượt xung quanh. Nàng đứng dậy. Khí thế thấp phần cao ngạo.

"Nhưng làm thế nào ạ?" Dương Thiên hỏi.

Rầm...

Cái cửa sắt bỗng bay ra trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người có mặt ở đây. Dương nhiên là cả cậu nhóc mười lăm tuổi Dương Thiên nữa.

"Triệu Dương Thiên" Kiều Tuyết đi ra trước, gọi.

"D...ạ" Dương Thiên đi theo sau. Cậu vẫn còn kính hãi bởi đòn vừa rồi.

"Xử lí hết chỗ này đi" Kiều Tuyết hất cằm về phía bọn lính trước mặt. Sau khi nghe tiếng nổ đinh tai nhức óc vừa rồi, không ít tên đã kéo tới đây.

Kiều Tuyết tập chung khí vào tay, tạo ra hai thanh đao lớn. Một màu xanh, một màu đỏ, nàng ném chúng về phía cậu.

"Làm thế nào mà tí..." Dương Thiên ngỡ ngàng. Tuyết tí...tí ấy vừa biến ra hai thanh đao. Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

"Nhanh lên đi" Kiều Tuyết giục. Trong lúc đó, nàng lại biến ra một chiếc tai nghe. Lần này thì bắt được sóng rồi.

"Từ Từ. Nghe thấy tớ nói gì không?" Nàng hỏi qua ống nghe.

"Tuyết Tuyết/ Kiều Tuyết" Hai giọng âm vang lên cùng một lúc qua tai nghe. Chúng đều mang ngữ khí vui mừng. Đó là Thượng Quan Khương cùng Huyết Từ.

"Tuyết Tuyết. May quá cậu không sao" Huyết Từ giọng mừng rỡ.

"Cậu hãy bảo tất cả mọi người vào đi. Không nề nang gì nữa. Chúng ta sẽ san bằng nơi này." Giọng Kiều Tuyết âm mũi sát khí làm mọi người lạnh sống lưng.

"Được"

~o0o~

Ầm...

Uỳnh.....

"Tí tí... đây mới là đường ra ngoài cơ mà" Dương Thiên chỉ về hướng lối ra nhắc nàng khi thấy nàng chạy qua.

"Chúng ta sẽ đi cứu Văn Văn" Kiều Tuyết vừa chạy vừa nói.

"Ti điên à? Ra khỏi đây đã khó lắm rồi đó. Tí không mau là bọn chúng lại kéo đến đây giờ." Dương Thiên hét. Cậu không muốn dẫn thân vào nguy hiểm nữa đâu. Cậu muốn ra khỏi đây a.

"Nếu đệ muốn thì cứ đi đi" Kiều Tuyết nói. Dù có thế nào đi chăng nữa nàng vẫn phải cứu Văn Văn ra. Nếu nàng thoát mà Văn Văn không thoát thì đối với nàng có thoát cũng nhưh không thôi.

"Hừ..." Dương Thiên đến nước này thì đành mặc kệ nàng thôi. Tuy là cậu có hơi bực nhưng kệ đi. Cậu muốn ra khỏi đây.

Đi được một đoạn, cậu đã không thấy tiếng của Kiều Tuyết đâu nữa rồi. Cậu quay đầu lại, bóng dáng Kiều Tuyết đã biến mất.

"Tí tí ngốc" Cậu lăm bầm, chân vẫn theo hướng cửa thẳng tiến.

Đi một đoạn cậu bỗng dừng dừng lại. Cậu quay đầu và chạy về cái hướng mà Kiều Tuyết vừa đi. Vừa đi cậu vừa lo lắng, vừa ngạc nhiên. Cậu đang làm cái quái gì vậy?

~o0o~

Lại nói về nhóm của Huyết Từ, Thượng Quan Phong và Thượng Quan Hàn Kì. Họ đã xông vào lòng địch. Đi đầu là Huyết Từ. Nàng cầm thanh kiếm của mình, đi đến đâu dẹp đường đến đấy. Một số tên dù chỉ bị kiếm sượt qua thôi cũng lăn ra chết cùng luôn. Tuy đây là lần thứ hai bọn hắn thấy thanh kiếm này nhưng vẫn không khỏi run lên hãi hùng.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Thượng Quan Hàn Kì hần đang sốt sắng vô cùng. Không hiểu sao nữa. Hần đang lo cho Hải Văn. Không biết nàng có làm sao không nữa. Tim hần đập thình thịch. Đầu hần chứa đầy hình ảnh của nàng. Những nụ cười đáng yêu, hồn nhiên, ngây thơ. Có lẽ hần đã thích nàng rồi.

"Này Huyết Từ. Nàng biết vì sao Kiều Tuyết lại bảo cả bọn xông vào đi không?" Thượng Quan Phong vừa chạy vừa hỏi.

"Kiều Tuyết đã mất kiểm soát." Huyết Từ trả lời.

"Mất kiểm soát?" Thượng Quan Phong khó hiểu.

Huyết Từ quay đầu lại liếc nhìn Thượng Quan Hàn Kì một cái rồi thờ dài nói:

"Chắc Văn Văn gặp chuyện"

Đúng lúc đó, cả ba chạy đến một cái ngã ba lớn. Không biết phải đi lần nào, tất cả lần lượt chia nhau ra.

~o0o~

Về phía Hải Văn, nàng bị bọn chúng đưa đến một căn phòng lớn, sang trọng.

Ở trên chiếc ghế sofa trong phòng có một người con trai 'khá' tuấn nữ ngồi chễm chệ. Theo phán đoán của nàng, tên này có thể nắm giữ chữ vụ cao ở đây. Vậy tại sao hần lại báo nàng...à không...cho người mang nàng đến đây gặp hần? Thân phận vương phi của nàng lộ rồi sao? Làm sao như vậy được. Số ngày nàng ở trong cung chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Hôn nữa nàng lại không bao giờ ra ngoài. Làm sao gặp hần được chứ. Hần là người của hoàng thất theo lời của Dương Thiên nói. Có thể hần nhìn thấy nàng ở trong buổi hôn lễ. Nhưng mà nàng có đeo khăn trùm đầu mà.

Tên đó nở nụ cười ma mị, tiến gần về phía nàng.

"Đúng là mỹ nhân"

Nàng lùi dần, lùi dần về phía sau. Chết tiệt!!!! Sao nàng lại lăm vào hoàn cảnh này cơ chứ? Huyền khí của nàng vồng là thuộc Trị Thuật. Nếu có tấn công hay phòng thủ cũng chỉ dùng khí thường. Như vậy cũng chỉ là hạng xoàng thôi. Không những thế tên này cũng biết Huyền Khí.

Nàng không thể dùng Huyền Khí bừa bãi được. Phải đợi thời cơ.

Tên đó tiến sát về phía nàng hơn nữa, hần đưa tay trái lên nâng cằm nàng. Hần liếm môi.

Nàng nhanh chóng vận Huyền Khí lên tay phải. Hần đang chú ý tới khuôn mặt nàng mà không chú ý các chỗ khác. Nàng chỉ có một cơ hội.

ẦM.....

Nàng tung Huyền Khí, nhắm vào ngực hắn. Thế nhưng ngay lập tức đòn đó bị hắn chặn lại. Sao hắn biết được nàng tấn công? Các đòn tấn công của nàng rất là bất ngờ cơ mà.

Hắn là cao thủ....

Nàng trợn tròn mắt, vận khí lên tay trái, tấn công thêm lần nữa. Và cũng như lần trước, đòn tấn công của nàng lại bị chặn.

"Người..."

"Mỉn nhn! Đừng coi thường ta. Kể ra nàng cũng mạnh đấy. Thế nhưng nhầm nhò gì khi dùng Trị Thuật cơ chứ?" Hắn nói.

Kính ngạc.....đó là những gì khuôn mặt nàng biểu hiện lúc này.

"Đừng có kính ngạc đến thế chứ?" Hình như nàng cực kì dễ đoán thì phải. Bằng chứng là hắn đã biết nàng đang nghĩ gì rồi nè.

"Sao...sao người biết ta dùng Trị Thuật?" Hải Văn hỏi. Nàng đang cảnh giác cực độ. Hừ...nếu có Kiều Tuyết hay Huyết Từ ở đây thì tên này banh xác từ lâu rồi. Nhưng đó là nếu. Còn trong hoàn cảnh này thì...chính nàng mới là người có nguy cơ banh xác cao.

"Với lực sát thương nhẹ như vậy chỉ có Trị Thuật có được. Hơn nữa người dùng Trị Thuật thường có tính cách khá là dễ đoán. Giả kim thuật thì mạnh mẽ, đa nghi. Ta thuộc giả kim thuật." Hắn nói.

Kính ngạc lần 2.....

Nàng há hốc mồm ngạc nhiên. Hắn hiểu biết giữ vậy. Bây giờ nàng mới biết mấy chuyện này đó nha.

"Nào....mĩ nhân....nàng có vui lòng phục vụ cho ta đêm nay?" Hắn cười cười.

"Người....nàng lùi sát về phía cánh cửa, sử dụng các chiêu võ bình thường tấn công hắn. Nàng là đang rối trí quá nên IQ bay hết. Hắn có Huyền Khí thì mấy cái này đâu là gì.

Bốp....

Hắn đập nhẹ một phát vào sau gáy nàng.

Một lần nữa, nàng lại chìm vào hư vô.

P.s: Thông báo khẩn cấp cho anh Thượng Quan Hàn Kì. Nương tử đang nguy kịch a. Chương này ta lại viết dài rồi. Hơn những 60 chữ. Bực mình quá đi!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Lời đầu tiên xin cảm ơn tất cả các bạn đã ủng hộ cho truyện của mình những tuần vừa qua. Thế nhưng ta phải xin lỗi các nàng đôi điều. Theo dự tính thì cảnh hot mà nhiều bạn mong đợi sẽ ở trong chương 50 này. Thế nhưng vì ta muốn miêu tả sơ qua về các cái cuộc chiến trên hành trình tìm Hải Văn của năm người còn lại nên ta quyết định lùi lại 2 đến 3 chương. Cụ thể thì ta chưa báo trước được. Mong các bạn lượng thứ. Chuyện thứ hai là ngày mai (21/7/2015), ta sẽ bắt đầu phải đi học. Thế nên không biết sẽ đăng được nhiều cho các nàng không nữa. Ta thật lòng xin lỗi.

~oOo~

Lại nói về Kiều Tuyết, khi nàng vừa chạy vào thì bị một toán lính chặn lại. Thiết tình mà....nàng đâu có thời gian chơi co với bọn này. Hừ.....

Nàng vận Huyền Khí tạo ra một quả bom khói. Thực ra nàng muốn giết quách lũ này đ cho rồi. Thật là chỉ tỏ làm vướng chân. Thế nhưng tạo ra bom thật sẽ tổn khá khá Huyền Khí. Hơn nữa nếu nàng không điều chỉnh đúng lượng Huyền Khí nhét vào trong đó thì có khả năng chỗ này sẽ sập. Nàng không liều đến mức đó. Nàng vẫn còn quý cái mạng mình lắm.

Khí bom khói tan cũng là lúc nàng đã mất dạng. Thế nhưng lúc bom khói tan cũng là lúc Dương Thiên của chúng ta xuất hiện trước mặt bọn chúng. Kết quả là cậu đã phải cật lực chiến đấu với bọn chúng. Hiazz.....có mấy lần cậu suýt chết nha. Nhưng kết quả là cậu vẫn thắng.

Kiều Tuyết đang chạy thì bị một à "yêu nữ" chất phấn trang điểm cá một tá chặn lại. À ta nói

"Người quá là không biết lượng sức. Có lẽ người nên dừng ở đây được rồi đấy" À ta nói.

Nàng gật gật khòe mắt. Ngửa tai thật đấy. Cái con nhỏ này là đang khiêu khích nàng sao?

"Tránh ra!!!!" Nàng nói bằng âm vực lạnh như băng. Nàng đang vội.

"Hừ..." À ta hừ nhẹ.

"Hiệu Thuyền! Ta triệu hồi ngươi" À ta nói. Lập tức một con hươu có bộ lông màu nâu vàng óng mượt hiện ra. Lúc đầu thoát nhìn nó có vẻ rất hiền. Thế nhưng ngay lập tức đôi mắt màu nâu của nó chuyển thành đỏ. Nó gầm gừ. Ai da....nhìn thật là mắt mĩ quan mà. Nhưng bắt quả nàng thích. Nàng thích cái vẻ khát máu của nó. Nàng thích cái bộ sừng nhọn hoắt như dao của nó. Nàng thích...cái bộ mặt khát máu ấy hướng về nàng. Nó như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

"Giết à đi?" À ta chỉ tay về phía nàng.

Nàng mỉm cười. Aha.....nước sông không phạm nước giếng. Nhưng nếu người đã phạm ta, ta sẽ trả lại người gấp mười, gấp trăm lần.

Con hươu ấy như một con thú dữ xông về phía nàng. Nàng vận khí vào tay, chuẩn bị tấn công nó.

Thế nhưng nó đã nhanh nhẹn né được, nó phi nhanh đi khiến nàng không thể nhìn rõ được nó, chỉ nhìn thấy những cái bóng vàng vụt qua.

Bụp....

"Á..." Đang bình thường bỗng dưng nàng bị một cái gì đó đập vào lưng. Nàng nhanh chóng quay đầu lại, vung tay định đánh nó thì nó lại né. Tốc độ của nó nhanh thật. Quá là bực mình mà. May là lúc này nó chỉ đập nàng bằng chân chứ nó mà đâm cái sừng vào lưng thì chắc nàng toi rồi a.

Thánh thú quá là lợi hại.

Nhưng nó lại khiến nàng nóng máu. Bộ con hươu này không chịu ngồi yên à? Cứ chạy qua chạy lại đến bực hết cả mình, chóng hết cả mặt.

Nàng vận khí lên tay tạo súng. Một khẩu AK40 đã được tạo ra. Nàng ngắm bắn. Nhưng mà nó cứ chạy với cái tốc độ này thì làm sao có thể bắn trúng được đây?

Bụp....

Nàng lại bị nó đá phải. Diên mắt..... Nó lại ra sau lưng nàng từ hồi nào vậy?

Nàng nhắm mắt, cảm nhận hướng đi chuyển của nó. Đây rồi. Nàng đã thấy được. Nàng cảm nhận được Huyền Khí toát ra từ nó. Thế nhưng nàng cũng không thể sử dụng được Giả Kim Thuật để bắn nó. Nó vẫn quá nhanh.

Khoan đã....lần trước.....khi Huyết Từ giết bọn phản tặc, bọn thánh thú đã được giải phóng. Lúc đó bọn thánh thú khá là dễ đối phó. Như vậy có nghĩa là chỉ cần giết con á kia thôi phải không? Như vậy thì dễ rồi.

Nghĩ là làm, nàng phi thân lên phía trước. Thế nhưng nàng đã quên mất con hươu ấy. Nó luôn ở sát bên nàng, nó luôn phải bảo vệ chủ nhân nó. Và thế là nàng đã mất cảnh giác. Con hươu khôn khiếp ấy đã chuẩn bị ra đòn quyết định. Nàng nhìn thấy sau lưng mình, một đạo ánh sáng bóng loé lên. Cái sừng sắc nhọn của nó đã ở ngay sát

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51

Không kịp rồi!!!!!!

Nàng nhắm chặt mắt, chờ đợi một kết cục cho mình. Có mơ nàng vẫn không thể ngờ rằng một người từng đứng trên đỉnh cao của vinh quang, của quyền lực như nàng lại có ngày lâm vào hoàn cảnh này. Thật nực cười, thật trớ trêu.

Bỗng....

Keng....

Rầm....

Bịch.....

Hí.....

Một chuỗi âm thanh vang lên thu hút sự chú ý của nàng. Nàng mở mắt. Thử đập vào mắt nàng đầu tiên là ánh mắt tràn đầy lo lắng của Triệu Dương Thiên. Triệu Dương Thiên....sao cậu ta lại ở đây? Không phải đã ra ngoài rồi sao?

"Tuyệt ti...may mà đệ đến kịp" Nhóc đó nở cười nhẹ nhõm.

"Đệ...à...mà nó đâu?" Giờ Kiều Tuyệt mới chợt nhớ ra con hươu. Nó đâu rồi?

"Kia" Dương Thiên thần nhiên chỉ tay về bên phải, nơi một con hươu nằm lăn lóc. Chắc là lúc nãy nó mải tập trung vào nàng mà không phòng thủ thành ra bị thương nặng. Phía bụng của nó có một vết chém dài còn rỉ máu. Phải nhân lúc này mà mau mau kết liễu chủ nhân của nó đi thôi. Thánh thú là bất tử. Nó mà hồi phục lại thì chết.

Nàng vận khí lên tay, tạo ra một khẩu súng nhắm vào á kìa.

Á đưa kiếm của mình ra vào tư thế phòng thủ, phòng Tuyệt lao lên bất ngờ. Cơ mà á đã nhầm. Tốc độ phòng thủ của á với tốc độ âm thanh thì chỉ như đứng im mà thôi.

"Vĩnh biệt" Cô nấp máy.

Viên đạn từ nòng súng của cô bay ra, xé gió cắm thẳng vào giữa trán á kìa. Máu từ đó cứ lần lượt theo nhau mà tuôn ra xối xả.

Cô quay sang Dương Thiên còn đang kinh ngạc, nói:

"Đi thôi"

Bóng cả hai người khuất dần về phía hành lang để lại cái xác của một người con gái trẻ trung mắt kính ngạc và thân thể một con hươu đang bê bê máu với vết thương chí mạng.

~o0o~

Nói về Thượng Quan Hàn Ki, sau khi tách nhóm ra thì hắn đã bị chặn lại bởi một tên nam nhân đồ con. Đó là Mạnh.

"Cút ra" Thượng Quan Hàn Ki lạnh lùng. Ánh mắt thấp phần khinh bỉ.

"Người đang ra lệnh cho ta đấy à? Chán sống rồi sao?" Tên đó nói.

Sát khí từ Thượng Quan Hàn Ki bắt đầu nổi lên khiến hắn có chút sợ hãi. Không kéo dài thời gian, Thượng Quan Hàn Ki nắm chặt bàn tay bên phải lại, hô:

"Diệt Sư Vương, người ra giải quyết đồng này đi"

Hắn vừa dứt lời thì trên tay hắn hiện lên một án kí kì quái hình bươm bướm. Án kí lơ lửng một phút. Ngay lập tức, một con sư tử to tổ chẳng xuất hiện bên cạnh hắn. Con sư tử mang bộ lông màu vàng óng mượt cùng chiếc bờm như được chải chuốt kĩ càng toát lên một vẻ uy nghi hùng dũng.

Tên bất cóc Hải Văn há hốc mồm, lắp bắp:

"Th...th...thánh thú huyền thoại"

Thực ra hắn định ở lại chiến đấu, cơ mà sau khi nhìn thấy Diệt Sư Vương- một trong những thánh thú huyền thoại thì dsax chạy mất xác. Thấy thể Hàn Ki cũng mặc kệ, hắn quay sang con sư tử ấy và nói:

"Đánh hơi mùi Hải Văn cho ta"

Con sư tử hay còn gọi là Diệt Sư Vương như muốn ngẩng ngửa ra. Nếu là đánh hơi thì gọi Hắc Cầu ra còn được. Nó đâu có gói mấy vụ này. Nhưng mà nhìn khuôn mặt xám xịt nhướm đặc sát khí của chủ nhân nó lúc này, nó đành im lặng không dám hó hế gì thêm. Chỉ im lặng đánh hơi hết sức có thể.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Lại nói về Hải Văn, khi nàng mất đi ý thức, nàng có cảm giác mình đang bị ép uống một thứ nước gì đó mà đối với nàng phải gọi là khủng khiếp vô cùng. Nàng cũng không biết nó là độc được hay gì nữa nhưng mà sau khi uống được một lúc, nàng cảm thấy thân thể mình nóng bừng, một cảm giác khó chịu ập đến. Nàng búng tỉnh, nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường lớn trong một căn phòng xa lạ. Khi đã tỉnh hẳn, nàng bình tĩnh nhớ lại mọi thứ. Chết rồi! Đây là phòng của tên trùm. Nàng phải mau chóng ra khỏi đây. Huyền khí của hắn rất mạnh. Nàng không thể ứng phó được. Nàng ngo quanh, không coa hẳn trong đây. Hôn nửa sau cánh cửa kia còn có tiếng nước chảy nhẹ nhè nữa (Tiếng nước từ bồn tắm chảy ra ngoài nhé các bạn, thời này chưa có vòi hoa sen). Nàng phải tranh thủ thời gian mà chuẩn bị thôi. Nghĩ là làm, nàng định bật người dậy thì..

"Á.." Nàng khẽ bật thành tiếng kêu nhẹ. Nàng nhận ra hai tay mình đang bị trói chặt cột lại với một chiếc cột ở đầu giường. Chân cũng bị trói. Chết rồi làm sao đây? Đây thừng chặt quá. Và một lần nữa cảm giác nóng ran ập ập, nàng cảm tưởng như có hàng chục con kiến đang bò quanh cơ thể mình. Ngửa ngáy khó chịu cực kì.

Cảm giác này là...chết tiệt!!! Xuân được.

Cạch.....

Nàng đang quần quai vật lộn với cái cảm giác khó chịu do xuân được gây ra thì cửa phòng tắm bật mở. Cái tên nam nhân đáng ghét mà theo như nàng nghĩ là trùm ở đây.

Tên nam nhân đó trên người quần áo nhất một chiếc khăn tắm để lộ thân hình khá chuẩn cùng với bộ ngực rắn chắc.

Hắn cười mà mị sau đó sà lên giường, thì thào vào tai nàng.

"Mì nhân"

Nàng cũng biết hắn muốn làm gì và nàng đang trong hoàn cảnh nào.

Hắn thổi khí vào tai nàng khiến nàng cảm thấy buồn buồn. Hắn cẩn nhẹ vào tai nàng rồi liếm láp. Đầu lưỡi ướt át của hắn như một con rắn nhò. Nó từ từ trườn từ tai nàng xuống cổ. Nàng rên nhẹ. Bỗng lưỡi hắn chạm phải bộ y phục mà nàng đang mặc. Hắn khó chịu, không chần chờ mà xé rách cả bộ y phục. Bộ y phục của nàng bị bàn tay hung bạo của hắn xé thành từng mảnh nhỏ để lộ ra bên trong một chiếc yếm màu đỏ xinh xắn. Nàng đập chân, gậy dựa chống cự. Hắn lại lần lên đôi môi của nàng, cẩn nhẹ nò rồi nhanh chóng dùng lưỡi mình quấn lấy lưỡi nàng. Chiếc lưỡi của hắn hung bạo, điên cuồng quấn lấy lưỡi của nàng, luồn vào mọi ngõ ngách trong đó.

Thần thể nàng khẽ run lên, trong màn đêm yên tĩnh, dần dần, nàng giống như bị hắn thôi miên, hoặc là ăn phải mễ dược, quên mất phản kháng, quên mất phải đẩy hắn ra, lý trí trong đầu nàng hoàn toàn trôi dạt tận phương nào.

Nàng kim lỏng không được nhắm đôi mắt lại, hàng mi cong vút khẽ run rẩy, thân thể nóng bỏng mà thơm ngát. Từ lúc đôi môi hân dôi xuống, nàng đã quên hết thầy đạo đức luân lý, quên mất thân phận của hai người, quên hết thấy những người liên quan, lẳng lạng ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tùy ý để hân cần nuốt hương thơm thuộc về riêng nàng...

Hơi thở mỗi lúc một gấp gáp, nương theo mùi hương trên thân thể nàng, hơi thở của hân càng lúc càng nóng bỏng, nóng đến mức có thể đem nàng hoà tan vào đó. Thân hình mềm mại trong ngực hân lại không hề có chút phản kháng khiến toàn thân hân bắt đầu khó tự chủ, đôi môi tà mị nóng rực ép lên đôi môi mềm mại của nàng lại từ từ dôi xuống.

Nàng chỉ cảm thấy đầu óc căng trương, lý trí cũng theo cảm giác nóng rất kia mà trở nên mơ hồ. Một nụ hôn nóng bỏng nữa lại đặt lên phần cổ của nàng, khiến trong nháy mắt, các tế bào trong cơ thể dường như đều mở ra, sẵn sàng nghênh đón hơi thở đang xâm nhập kia. Mà thân thể nàng lúc này, một chút cũng không thể cử động, cũng không muốn động, chỉ muốn hoà tan vào hơi thở nóng rực đó.

Nụ hôn dần ồng nóng rực áp xuống đầu vai tròn mịn, da thịt của nàng có chút như bị phỏng.

Sự run rẩy nhỏ bé của nàng như đánh vào chỗ sâu thẳm nhất trong đáy lòng hân, ánh mắt thâm thúy nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng của nàng, đôi môi anh đào hé mở, hơi thở thơm ngát khiến yết hầu hân bắt giắc lên xuống.

Hân bắt đầu chăm chú nhìn vào bộ ngực búng sữa của nàng. Chúng căng tròn. Hân đưa tay đến, định sờ vào thì bỗng...

RẦM...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 53

Cửa phòng bỗng nhiên bị dạt tung, văng ra một góc. Bên ngoài, ánh mắt phần nộ của Thượng Quan Hàn Kì chiếu thẳng vào một nam nhân và một nữ nhân lả lổ đang nằm trên giường.

Khi nhìn thấy Hải Văn đang trong tình trạng không một mảnh vải, hàng mi rậm bỗng nhu lại. Đôi mắt hân sắc lạnh tưởng chừng như muốn nuốt gọn những con người trước mặt. Lửa hận trong lòng hân bỗng chốc bốc lên ngàn ngút. Hiếm khi thấy hân tức giận như vậy.

"Người..." Hân nghiêng răng ken két.

Tên đầu sỏ đứng lên, khoác tạm lên người một bộ y phục mỏng rồi kéo chân đạp lên người Hải Văn che đi thân ảnh lả lổ của nàng. Hải Văn mê man vẫn không biết gì.

"Dương Thuyền! Thái nàng ấy ra" Thượng Quan Hàn Kì quát lớn, ra lệnh.

"Tam vương gia, không phải người mới có Vương Phi rồi sao? Đây cũng chỉ là một cô gái nô lệ của thần. Đầu cần người quan tâm chứ" Cái tên đầu sỏ tên Dương Thiệu đó nói, khoe miệng nở nụ cười quái dị.

Thượng Quan Hàn Kì thấy rằng đối co với hân cũng vô ích, đành nói:

"Ta-Tam Vương Gia của Quan Quốc tuyên bố người là một kẻ tội đồ phản quốc. Vì thế, tuyên án...từ hình..." Con người đen lầy của hân lại ánh lên tia sát khí. Dám đụng vào Hải Văn ư? Vậy phải coi chừng hân.

"Tam Vương Gia, người nên nhớ, Huyền Khí của chúng ta ngang nhau, chúng ta đều là hai trong số những người có thánh thú Huyền Thoại đấy. Người nghĩ có thể thắng ta? Không có cửa đâu." Đến câu cuối, tên Dương Thuyền bay về phía hân. Hân nhanh nhẩu nhảy lên né tránh.

"Huyền Từ Vũ" Cái tên Dương Thuyền vừa hô thì bỗng từ đâu, một đạo ánh sáng lóe lên xung quanh hân tạo thành những chiếc lông vũ. Chúng hướng thẳng về phía Thượng Quan Hàn Kì. Những chiếc lông vũ tuyệt đẹp màu trắng muốt trông vậy nhưng lại sắc như dao, có khi còn hơn cả dao ấy chứ.

Uỳnh...uỳnh...uỳnh...uỳnh...

Những tiếng nổ lớn liên tục vang lên. Đó là âm thanh của những chiếc lông vũ khi chúng bay thẳng về phía hân. Tưởng chừng như hân đã chết dưới những chiếc lông vũ sắc bén. Nhưng không. Hân đã tránh được. Đưa tay lên trán quệt đi mồ hôi, hân thở hồng hộc. Dương Thuyền cũng khá là mạnh. Thánh thú của hân cũng là một trong những thánh thú Huyền Thoại chứng tỏ hân đầu phải loại vừa. Dương Thuyền, kẻ được mệnh danh là Thiên Thần Sát.

Thượng Quan Hàn Kì nhìn xuống đất, mặt đất giờ đã bị nát vụn thành từng mảnh nhỏ. Những tiếng động lớn vừa rồi đã khiến Hải Văn thức giấc nhưng nàng vẫn chưa thể cử động mạnh do xuân được gãy ra. Nàng chỉ biết đóng tai nghe ngóng tình hình trận đấu.

"Tam Vương Gia, người quá yếu quá đấy. Quả thật không giống như lời đồn. Đuổi sức rồi chẳng? Hay là không có động lực nào để chiến đấu nhỉ? Chép...xem nào..." Tên Dương Thuyền liếc nhìn xung quanh, bỗng dừng lại ở chỗ Hải Văn nàng đang nằm bất động, sau đó nở nụ cười ranh ma.

"Phải rồi" Hân chớp mắt, tay trái lơ lửng hướng thẳng về phía nàng.

"Vũ Lông" Hân dứt lời thì lại một lần nữa những chiếc lông vũ hiện lên. Nhưng lần này, chúng hướng về phía nàng.

"Người muốn làm gì?" Thượng Quan Hàn Kì tròn mắt phần nộ.

Những chiếc lông vũ rời vị trí, bay thẳng về phía nàng.

"Không được!!!" Thượng Quan Hàn Kì hét.

Thế nhưng những chiếc lông vũ khi đến gần nàng bỗng dừng lại, kết thành một chiếc lồng bao xung quanh nàng.

"Đến đây nào Tam Vương Gia. Nếu như không thể đánh bại ta, nàng ta sẽ là của ta"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

"Tam Vương Gia, nếu người không thể đánh bại ta, nàng ta sẽ là của ta"

Thượng Quan Hàn Kì nghiêng răng ken két. Cái tên câu này. Hân vừa triệu hồi thánh thú để tìm Hải Văn xong, thời gian giữ thánh thú cũng gần 1 tiếng. Hân đã sử dụng không ít lượng ma pháp vào đó. Giờ sức vẫn còn nhưng số khí chưa chắc đã bằng tên Dương Thuyền. Có lẽ tên đó biết vậy nên mới khiêu khích.

"Huyền Chi Khài" Cuối cùng thì hân đành phải tung ra Huyền Khí đặc chủng của mình. Những sợi chi phép từ từ hiện ra. Những sợi chi tưởng chừng mỏng tanh nhưng lại sắc hơn cả dao.

Dương Thiệu nở nụ cười nhếch mép nhẹ ần chứa đầy nguy hiểm. Trận chiến thực sự bây giờ mới chính thức bắt đầu.

~~~~~

RẦM...

RẦM...

UỠNH...

Thượng Quan Hàn Kì bay người ra khỏi đám bụi khói, đám Rầm vào tường. Hân ôm bụng. Tại đó có một vết thương đã rỉ không ít máu.

Từ phía khối, một bóng người bước ra, người đó ngừng cao đầu, ánh mắt đầy thách thức hướng về phía Thượng Quan Hàn Kì.

"Chết tiệt!" Thượng Quan Hàn Kì rủa thầm. Tốc độ của tên đó đã nhanh hơn, kinh nghiệm thực chiến đã cao hơn. Hắn đã không còn là tên công tử Dương Thiệu hồi xưa nữa. Trong trí nhớ của Thượng Quan Hàn Kì, Dương Thiệu hồi xưa là ột đứa trẻ đáng yêu, suốt ngày lêu đẹo đi theo hắn đòi học võ. Tại sao...? Hắn vẫn không hiểu. Thượng Quan Hàn Kì hắn vẫn không thể nào hiểu. Tại sao một Dương Thiệu như thế lại có ý đồ phản quốc cơ chứ?

Thần thể Thượng Quan Hàn Kì cứng đờ. Hắn không còn có thể di chuyển được nữa rồi. Trên đầu của những chiếc lông vũ rõ ràng là có độc.

"Kết thúc rồi, Tam Vương Gia..." Dương Thiệu nói, mặt hắn sắc lạnh, xung quanh hắn lập tức xuất hiện cả trăm chiếc lông vũ sắc bén. Rồi...chúng kết tụ lại thành một thanh kiếm trắng muốt, đầu thanh kiếm sắc bén, sáng choang. Thậm chí còn có thể soi gương được.

Hắn dợ kiếm lên, Thượng Quan Hàn Kì trừng mắt.

"Vi lý do gì người lại muốn phản bội ta?" Đẳng nào chà chết. Hắn cũng muốn biết lý do cái con người, cậu bé dễ thương ngày xưa giờ đây lại phản bội mình là gì?

Bỗng thanh kiếm trên tay hắn khựng lại. Động tác cũng theo đó mà chậm dần. Mặt hắn đen lại.

Và cuối cùng, một chuyện không thể ngờ tới đã xảy ra, Dương Thiệu hắn ngược mắt lên, và khóc. Những giọt lệ trong suốt chảy trên gò má người đàn ông này.

"Người..." Thượng Quan Hàn Kì ngạc nhiên. Trong tình cảnh này thực sự hắn không biết phải phản ứng ra sao. Tại sao hắn ta lại khóc? Đã xảy ra chuyện gì chẳng?

"Kì ca, ta đúng không thể sướng tay với huynh được" Hắn cười nhẹ. Theo đó, thanh kiếm cùng chiếc lông cũng biến mất.

Hải Văn sợ hãi chạy đến bên Thượng Quan Hàn Kì, đỡ hắn dậy.

Dương Thiệu nhìn thấy vậy thì chỉ thở hắt ra mang theo bao nhiêu gánh nặng cuốn trôi hết ra ngoài. Hắn thật sự rất mệt mỏi. Một mệt lắm rồi. Hắn đã làm tất cả cho "thứ đó" chỉ để đổi lấy sinh mạng mẫu thân mình. "Thứ đó" là không thể bị đánh bại. Vì vậy, hắn đành ngậm đắng nuốt cay phục vụ. Một điều cũng không thể nào ngờ được rằng, hắn lại dần dần chìm vào "thứ đó" mà quên hết đi cái sự thật đang hiện hữu. Hắn...đúng là vô dụng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thượng Quan Hàn Kì bình tĩnh hỏi.

"Ca ca, cảm ơn vì đã đánh thức ta" Hắn mỉm cười.

"Đánh thức?" Thượng Quan Hàn Kì nhàu mày khó hiểu.

"Ca cùng mọi người mau chạy đi. Nếu không, bóng t....." Đang định cảnh báo điều gì đó, thì bỗng dưng từ đâu, một bàn tay đen sì chui ra, đâm xuyên qua tim hắn. Chỉ thấy bàn tay mà không thấy người.

"Dương Thiệu" Thượng Quan Hàn Kì hét.

"Xin lỗi" Sau câu nói đó, hắn ngã gục trên nền đất lạnh tanh.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

"Xin lỗi" Sau câu nói đó, hắn ngã gục trên nền đất lạnh tanh.

Cả Thượng Quan Hàn Kì cùng Hải Văn đều tròn trợn mắt khi thấy cảnh tượng đó. Bỗng từ đâu, có tiếng nói kì quái vọng bên tai bọn họ.

"Yếu đuối quá! Yếu đuối quá! Đáng chết!!! Đáng chết!!!"

"Ài?" Thượng Quan Hàn Kì quay đầu tìm chủ nhân của giọng nói đó. Thế nhưng cả dãy hành lang trống vắng này cũng chỉ có mỗi hắn cùng Hải Văn. Còn ai vào đây nữa chứ. Còn Hải Văn lại không thể là chủ nhân của giọng nói này rồi. Hắn càng không.

Bỗng cái bóng của Dương Thiệu nhô lên khỏi mặt đất, ôm trọn lấy hắn. Sau đó, không hiểu vì sao, Dương Thiệu đã chết lại đứng dậy được. Đôi mắt hắn không có tròng, chỉ là một màu đen vô tận. Bộ trang phục hắn đang mặc cũng chuyển thành màu đen tuyền kì quái. Và nếu ai để ý sẽ thấy, trên mặt hắn giờ đây đang xuất hiện những vết sẫm kì quái màu đen. Chúng như những kí hiệu. Thế nhưng chẳng ai hiểu được những kí tự ấy là gì. Hắn im lặng khề triệu tập những chiếc lông vũ lại. Những chiếc lông vũ trắng muốt giờ đã không còn nữa. Thay vào đó, giờ đây, nó nhuộm một sắc đen.

Thượng Quan Hàn Kì cùng Hải Văn lại không biết điều đó. Họ đang quay lưng lại với nó. Họ không hề biết cái xác chết của Dương Thiệu đã "sống dậy" và đang chuẩn bị tấn công họ.

Bỗng dưng lại cảm thấy mùi sát khí sau lưng mình nồng nặc, theo bản năng, cả hai người quay lại. Và thứ đập vào mắt họ đầu tiên là gì? Không phải là tên Dương Thiệu kì vừa chết giờ sống lại với một cây đen trên người mà là những chiếc lông vũ đen tuyền đang bay về phía họ. Chúng bay đến với tốc độ chóng mặt. Kiểu này thì khó mà tránh được.

Thượng Quan Hàn Kì quay sang, ôm lấy Hải Văn vào trong lòng và quay lưng mình về phía những chiếc lông vũ đen tăm độc đó.

Chưa kịp định thần, Hải Văn nâng đã nghe thấy những âm thanh khô khốc đáng sợ lần lượt vang lên.

Phập...

Phập...

Phập...

Cảnh tượng đang diễn ra kì quái sức tưởng tượng đối với nàng. Thượng Quan Hàn Kì, hắn đang ôm nàng, lưng hắn thấm đẫm màu đỏ kinh hoàng. Máu bắn ra nhiều đến nỗi phản nữa khuôn mặt xinh đẹp của nàng đã bị máu hắn bắn vào, nhuộm đỏ.

Hắn nhắm mắt, chịu đựng cơn đau đang ập đến. Đau! Đau quá! Thế nhưng ít ra hắn vẫn bảo vệ được nàng. Hắn cũng không hiểu nổi cả chính mình nữa. Lúc đó, nếu như nàng là người hứng chịu những chiếc lông vũ tăm độc đó, hắn.... Mới nghĩ thôi mà hắn đã thấy tim mình như bị bóp nghẹt lại rồi.

Hắn khụy xuống đất. Độc trên những chiếc lông vũ dường như đang dần dần lan tới tim hắn. Hắn đau. Nhưng tại sao vẫn cười?

"Nè...người không được chết...nè nè..." Hải Văn gần dựa nước mắt. Đây không phải là lần đầu tiên nàng khóc.Nhưng mà...lần này thì khác lắm. Nó như bóp nghẹt trái tim nàng lại. Quặn đau!

"Ngốc! Làm sao ta chết được chứ...khụ khụ!" Hắn cười khiến Hải Văn an tâm hơn. Nhưng ngay sau đó sự an tâm đó lại bị tắt ngấm bởi những cơn ho máu sặc sụa của hắn. Hải Văn xanh mặt. Hắn thổ huyết nhiều như vậy, không phải là bị thương nặng lắm chứ? À phải rồi. Đây không phải là lúc để nghĩ. Nàng có trí thuật mà. Nàng có thể chữa trị cho hắn.

Nàng đưa tay chạm vào lồng ngực hắn, nhắm mắt, cố gắng vận khí. Thế nhưng làm sao thể này? Tại sao nàng không thể vận khí. Nàng thấy khí của mình vẫn được lưu thông bình thường trên cơ thể. Nhưng nàng tại sao lại không thể dùng khí vào trí thuật để chữa trị vết thương cho hắn?

"Người không thể dùng được trí thuật lên người hắn đâu. Nếu không bất lợi sẽ đến với ta mất"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

"Người không thể dùng trệ thuật lên người hần đầu. Nếu không rắc rồi sẽ đến với ta mất"

Hải Vân quay lại. Ra là cái tên Dương Thiều vừa này. Không phải hần thần thiết với Thượng Quan Hân Kì lắm sao? Còn gọi bằng huynh nữa. Tại sao đã thay đổi rồi?

"Người..." Nàng gặng dừ. Nàng khinh cái loại huynh đệ bán rẻ nhau thế này.

"Vân nhi!" Bỗng tay áo nàng bị Thượng Quan Hân Kì giựt giựt.

"Người đừng có nói nữa kéo độc lên đến tim đấy" Hải Vân hoảng hốt. Nàng không để ý rằng đến cách gọi của hần đối với nàng đã thay đổi.

"Nàng mau chạy trước đi. Loại huynh khí này...sát khí này....đó không phải là Dương Thiều." Giọng Thượng Quan Hân Kì khàn khàn.

Hải Vân giờ đây có khá là nhiều thắc mắc. Một cái đầu thông minh như nàng vẫn không lý giải nổi. Những chuyện này...rất cuộc là sao?

"Đừng có nói nữa. Nếu trốn, ta sẽ mang người theo" Giọng Hải Vân cương quyết. Nàng không phải là loại bỏ mặc bạn. Hơn nữa, giờ đây, có gì đó trong nàng đang thôi thúc nàng cứu hần.

"Đ...đừng...vô ích thôi..." Hần lại thổ huyết. Hần sắp chết rồi sao? Thì ra là cái cảm giác này. Cái cảm giác đau đớn khi nhận ra được rằng mình sắp chết.

Đúng lúc đó có tiếng bước chân gấp gáp từ phía hành lang. Hải Vân giật mình. Không phải quân tiếp viện của chúng đến rồi đấy chứ? Không xong rồi. Trong tình trạng này thì nàng 100% sẽ thua.

"Hai người không....sao....chứ?" Giờ thì nàng có thể trút đi một phần gánh nặng được rồi. Đó là nhóm bạn của nàng.

Kiều Tuyệt định hỏi gì đó nhưng bất chợt những câu từ lại tắc nghẽn ở cổ họng khi nhìn thấy Thượng Quan Hân Kì cùng Hải Vân đang ở trong bộ dạng bẽ bết máu. Hải Vân thì có vẻ không sao. Nhưng Thượng Quan Hân Kì bị cả hàng chục chiếc lông vũ găm vào lưng thế kia...thì khó lòng qua khỏi. Nhưng mà Hải Vân có trệ thuật mà.

"Vân Vân! Sao không dùng trệ thuật lên hần đi?" Kiêu Tuyệt nghiêm nghị.

"Tớ...tớ...có lẽ không đủ mạnh" Hải Vân nức nở.

"Được rồi. Từ từ! Cậu giúp Vân Vân cầm máu cho hần đi" Kiêu Tuyệt phản phó. Rồi không để mọi người kịp nói thêm gì, nàng phóng về phía tên Dương Thiều đen kìa. Khẩu súng của nàng lập tức biến thành một thanh kiếm lớn nhưng mảnh khảnh, nhắm kẻ địch mà chém

Về phần Dương Thiều, không hiểu vì sao từ khi bọn Kiêu Tuyệt đi vào, hần bắt giác đơ người. Vậy nên khi Kiêu Tuyệt lao tới, hần đã không kịp phản ứng nên đã bị thương ở vai. Vết thương đủ sâu để hần không thể áp đảo được nàng.

Thế nhưng nàng đã làm. Vết thương ngay lập tức bị bao phủ bởi một vòng tròn màu đen xì. Kiêu Tuyệt chăm chú nhìn vào vết thương. Từ cái vòng tròn màu đen đó, khói tỏa ra nghi ngút. Vài phút sau, vòng tròn đen ấy mờ dần, mờ dần rồi tan biến. Vết thương đã lành lại. Thậm chí còn không hề có một vết sẹo hay trầy xước nhỏ. Hần tiến về phía Kiêu Tuyệt, tay vẫn cầm thanh kiếm. Bờ vai nhỏ bé của nàng khẽ run lên từng đợt. Hần là cái thứ gì vậy? Một vết thương sâu như thế...hần có thể lành chỉ trong vài phút ngắn ngủi sao? Thượng Quan Khương cùng Thượng Quan Phong rút kiếm, hai bên hai người đứng chắn trước mặt nàng, phòng thủ tuyệt đối. Thế nhưng hần bỗng vụt kiếm xuống. Và trước ánh mắt kinh ngạc của tất thảy mọi người, hần quỳ xuống bằng một chân. Một tay đặt lên ngực, một tay chấp sau lưng. Hần kính cẩn:

"Lãnh Tuyệt công chúa! Thần mừng vì người còn sống"

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tâm Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

~~~~~

Chương 57

Hần kính cẩn:

"Lãnh Tuyệt công chúa. Thần mừng vì người còn sống."

"Lãnh...Lãnh Tuyệt" Kiêu Tuyệt giật mình, run run. Lãnh...Tuyệt...sao? Nàng có quen tên này sao? Lãnh Tuyệt...sao cái tên ấy quen thế nhỉ? Lãnh Tuyệt...Lãnh Tuyệt...Lãnh Tuyệt....cái tên đó liên tục bao phủ lấy đầu nàng khiến nàng đau nhức.

"Người....nói ta là....Lãnh Tuyệt...công chúa???" Kiêu Tuyệt áp ứng. Sao hần lại gọi nàng là Lãnh Tuyệt? Tại sao hần lại nói nàng là công chúa?

"Kiều...Tuyệt. Nàng là công chúa?" Thượng Quan Khương quay đầu lại. Nét mặt hần bỗng trở nên ki kì hơn bao giờ hết. Có chút bị thương, có chút nề phục...và....có chút xót xa...

"Người nhầm người rồi. Kiêu Tuyệt không phải là công chúa. Cô ấy là bạn thân của ta, là của ta. Không phải là công chúa của các ngươi" Hải Vân khóc. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Chính nàng cũng không hiểu. Công chúa ư? Lãnh Tuyệt ư? Nụ cười. Cho dù có Lãnh Tuyệt công chúa thật đi chăng nữa thì cũng không thể là Kiêu Tuyệt được. Các nàng là từ một thế giới khác đến cơ mà.

"Kết liễu hần đi Tuyệt Tuyệt." Giọng Huyết Từ lạnh lại, nặng nề như ra lệnh. Cho dù Tuyệt Tuyệt không phải là Lãnh Tuyệt công chúa mà hần nhắc đến đi chăng nữa thì kiểu gì cũng sẽ có không ít rắc rối đây. Tốt nhất là nên kết liễu hần ngay.

Trong phút chốc, lưỡi kiếm sắc bén đã kề cổ Dương Thiều. Mất hần gần rộng, mờ to. Đây...là sự thật sao? Được gặp lại Lãnh Tuyệt là tốt. Nhưng mà...tại sao lại gặp trong hoàn cảnh này? Nàng đang kẻ lưỡi kiếm sắc bén vào cổ hần.

"Muội...muội..." Hần nhíu khẽ, hai hàng nước mắt chực rơi. Lãnh Tuyệt là muội muội của hần, mọi người đều tưởng nàng đã chết từ lâu rồi. Vậy mà giờ đây....

"Ta không phải muội muội của ngươi" Kiêu Tuyệt nghiêng răng, phát ra những lời lẽ phủ phàng không kém phần cay độc.

Nghe thấy câu nói đó, Dương Thiều bỗng chốc cười lạnh. Người hần tỏa ra sát khí khủng khiếp.

Từ trên đầu hần, một cột khói bỗng chốc bay lên. Cột khói đen xì. Nó tụ lại một điểm bên cạnh Dương Thiều, biến thành một chàng trai tuấn tú vận đồ đen. Dương Thiều bỗng ngã vật xuống, ngừng thở.

"Dương đệ..." Thượng Quan Hân Kì bất chấp mình đang bị thương mà hét lớn.

"Hần chết rồi. Ta chỉ tận dụng thân xác của hần để trá hình thôi. Ai ngờ lại gặp muội muội ở đây" Tên nam nhân đó cười khẩy.

"Xin từ giới thiệu...ta là Lãnh Hạc Vũ- là sư huynh của muội muội Lãnh Tuyệt kia" hần chỉ tay vào Kiêu Tuyệt. Tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng.

"Ta không phải muội muội ngươi" Kiêu Tuyệt lên tiếng phản đối.

"Không lẽ muội không nhớ ta sao? Không nhớ tới UY PHONG sao?" Hần nói bằng giọng xót xa, cổ tình nhấn mạnh hai chữ UY PHONG.

Hải Vân, Huyết Từ cùng Kiêu Tuyệt giật thót tim. Hải Vân hai mắt đăm lẹ, quay sang:

"Tuyệt...Tuyệt...cậu..." Bỗng có hòng nàng nghẹn lại vì khuôn mặt trắng bệch không còn sức sống của Kiêu Tuyệt. Đến người trầm tĩnh như Huyết Từ cũng phải nháu mày. Uy Phong? Sao hần ta lại ở đây?

"Vây muội nhớ Uy Phong?" Hần thấy biểu hiện của nàng lúc này thò bỗng dưng vui vẻ ra mặt.

Nàng bỗng dưng khóc. Không phải là khóc òa lên, cũng không phải khóc nức. Mà chỉ là khóc trong im lặng. Hai hàng nước mắt của nàng lặng lẽ rơi, chảy dài, ướt đầm gò má. Rồi nàng khụy xuống, hai mắt nhắm nghiền, ngất đi.

Trong cơn mê mẩn, nàng vẫn còn nghe tiếng gọi:

"Kiêu Tuyệt!!"

"Tuyệt Tuyệt!!"

Những âm thanh gọi tên nàng.

Thế nhưng...nàng không thể đáp lại được nữa rồi. Nàng không còn chút sức lực nào cả.

Đúng lúc đó, tại một nơi tối tăm lạnh lẽo, một chú quạ với bộ lông đen xì đến đậu bên vai một nam nhân tuấn tú. Chú quạ cất tiếng nói:

"Kể hoạch có vẻ đã thành công. Ngoài ra chúng ta còn tìm thấy...công chúa"

Chương 58

Mí mắt nặng trĩu khẽ mở, mọi thứ dường như mờ mờ ảo ảo.

Quang cảnh trước mắt Kiều Tuyết tối đen rồi dường như ở sâu trong đó có chút ánh sáng gì đó le lói, dần dần chiếu rọi xuống con mắt nàng.

Ồ...nàng đã ngủ bao lâu rồi? Đến nàng cũng không biết nữa...chỉ là...những kỉ ức rất mờ hồ...

Người nàng sao nặng vậy? Đầu nàng sao đau vậy? Giờ đây, chính nàng cũng không muốn nghĩ nhiều...

Nàng mệt...

-Kiều Tuyết là do kiệt sức với lại tinh thần xuống dốc nên ngất thôi. Người không cần lo lắng như thế đầu đại vương gia.- Phía ngoài cửa vắng vắng tiếng nói của Hải Vân. Giọng nàng ta thực sự rất vang nha. Cộng thêm với cả âm lượng cực đại đó, dù Kiều Tuyết ở trong phòng cũng nghe được.

-Ta biết.- Giọng nam trầm ấm khẽ vang lên. Giọng này nghe quen quen. À phải rồi. Là Thượng Quan Khurong. Cơ mà Hải Vân vừa nói gì? Hắn lo lắng cho nàng á?

XOẠCH...

Cách cửa mở ra, hai người bước vào...

"Kiều Tuyết"- Hải Vân thấy nàng đã tỉnh, vội vui sướng chạy ngay đến bên nàng, đỡ nàng dậy.

Thượng Quan Khurong vẫn đứng ở đó, im lặng nhìn nàng. Một sự im lặng đến đáng sợ.

-Cậu tỉnh rồi à?

Kiều Tuyết chợt mỉm cười, một nụ cười nhẹ...

-Tớ tỉnh rồi...không cần lo lắng gì nữa đâu

-Thật là...cậu làm tớ lo muốn chết.- Hải Vân thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm.- Để tớ ra gọi mọi người vào- Nói rồi nàng nhanh chóng chạy về phía cửa, bỏ mặc Thượng Quan Khurong cùng Kiều Tuyết ở lại trong phòng.

Không gian bỗng im ắng lạ thường. Thậm chí ta còn có thể nghe thấy ở ngoài kia, vài chiếc lá đang khẽ rung động xào xạc, một thứ âm thanh êm tai. Cả căn phòng lại nhuộm một cảm giác căng thẳng. Thấy thế, Thượng Quan Khurong bèn lên tiếng trước, phá bỏ đi cái không khí quái quỷ mà vốn chẳng ai ưa thích này:

-Cô khỏe rồi phải không?

Kiều Tuyết cũng đáp trả:

-Phải! Tớ đã khỏe

Bình thường, cứ nhìn thấy mặt nhau là chiến tranh lại nổ ra, tự dưng hôm nay lại khác lạ như thế. Cả hai trầm tĩnh lạ thường. Rốt cuộc thì là làm sao vậy?

-Cô...lúc đó là làm sao vậy?

-....

Kiều Tuyết trước câu hỏi của Thượng Quan Khurong liền im lặng. Là nàng không muốn trả lời. Nàng chẳng muốn nghĩ tới những gì đã diễn ra nữa. Thật là nhục nhã. Ngất đi chỉ vì sự nhớ mong vô oà, ngất đi chỉ vì một thằng đàn ông. Kiều Tuyết nằng bao năm oanh tạc trong giới Hắc Đạo, chẳng lẽ còn không biết được bộ mặt thật của bọn đàn ông? Đối với nàng, chúng chỉ là lũ lợn đực xấu xa mà thôi. Thế mà nàng lại vì một con lợn đực mà khóc. Quà thật rất nhục nhã.

-Uy Phong...là ai vậy?- Thấy nàng không trả lời gì, Thượng Quan Khurong lại tiếp tục hỏi. Vừa rồi Thượng Quan Phong cũng có kẻ với hắn. Lần đầu tiên gặp mặt Huyết Tử, một cô gái lãnh đạm như thế mà cũng phải mất kiểm soát khi nghe đến cái tên Uy Phong. Còn Hải Vân, khi nghe đến cái tên ấy, trong đôi mắt cũng thấp phẫn lo lắng hướng về Kiều Tuyết. Còn Kiều Tuyết, nàng ta thì khỏi nói rồi đi. Vừa nghe đến đã khóc, vừa nghe đến đã ngất. Cự nhiên Uy Phong là một nhân vật hết sức đặc biệt đối với ba cô gái này.

-...- Kiều Tuyết lại tiếp tục im lặng. Thượng Quan Khurong thấy vậy cũng không hỏi nữa. Hắn nghĩ có lẽ trong lòng nàng cũng có nỗi khổ tâm riêng.

Hắn đưa những bước chân đến bên bàn trà, tự rót cho mình một chén, rồi tao nhã đưa lên miệng khẽ nhấp.

Trong căn phòng tĩnh lặng ấy, một đôi nam nữ, mỗi người ngoảnh đi một nơi, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng mà chẳng ai đoán được. Có lẽ chỉ có họ mới hiểu.

-Tuyệt Tuyệt.-Đúng lúc đó, một âm thanh từ phía ngoài cửa vang lên xé toạc không gian tĩnh lặng. Một nữ tử toàn thân vận lam y thanh tú bước vào, đến bên nàng.

Chương 59

-Tử Tử!!! Cậu đâu cần nói to như vậy chứ...hai cậu đó...tớ mới ngất đi có một chút thôi mà âm lượng của cả hai đã tăng lên đột ngột đến bất ngờ. Cậu bây giờ mà nhìn ra khỏi cửa sẽ thấy hàng loạt chủ chim đáng thương đã chết vì nổ màng nhĩ rồi đó- Kiều Tuyết reu chọc, lấy tay bịt hai tai mình lại.

-Hừ...tớ còn chưa nói gì đến vụ cậu ngất làm tay đây ăn không ngon ngủ không yên xong, bây giờ còn dám cư nhiên nói như vậy? - Huyết Tử bực mình. Nàng ta vừa mất bao đêm thao thức để trông nom Kiều Tuyết. Giờ đây nàng đã chính thức trở thành họ hàng với gấu trúc. Chính xác thì hai妹 đã thâm quặng. Thế mà cư nhiên vừa tỉnh lại đã bị con tiểu yêu kia đem ra phê phán.

-Được rồi được rồi...Kiều Tuyết tỉnh lại là tốt rồi...hai người đứng lại qua tiếng lại nữa.- Từ đằng sau, Thượng Quan Phong bước đến, phì cười. Hóa ra Huyết Tử cũng có lúc trẻ con như vậy. Thật là đáng yêu quá.

Nghe Thượng Quan Phong nói vậy, Huyết Tử và Kiều Tuyết cũng thôi đầu khẩu nữa. Cả hai ngoan ngoãn im lặng nghe theo lời Thượng Quan Phong. Dù sao hắn cũng là Vương Gia của một nước. Các nàng mà kháng lệnh kiểu gì cũng chết vì tội khi quân. (Biết sợ từ bao giờ thế -_-)

Như nhận ra điều gì đó, cánh tay Kiều Tuyết bắt gặp đưa lên đếnm

-Một...hai...ba...bốn...ơ vậy còn một người nữa. Thượng Quan Hàn Ki đâu???- Kiều Tuyết thắc mắc. Căn phòng một lần nữa lại im lặng. Nàng bỗng nhớ lại chuyện đêm hôm ấy. Lúc đó vì lấy thân mình che cho Hải Vân mà hắn bị thương nặng. Hàng vạn chiếc lông vũ sắc như dao ấy găm vào lưng hắn. Đã thế những mũi tên ấy lại còn tẩm độc chết. Thượng Quan Hàn Ki chưa chắc đã qua khỏi nhanh như nàng. Mà có khi hắn chết rồi cũng nên.

Nàng liếc mắt về phía Hải Vân. Hôm đó vì Hải Vân, Thượng Quan Hàn Ki mới bị như vậy. Lẽ nào nàng không biết rằng trong lòng Hải Vân đang cảm thấy áy náy vô cùng. Chối vờ như bao năm như thế. Về mặt ấy không lý nào nàng lại không nhận ra.

-Kiều Tuyết, Thượng Quan Hàn Ki vì trúng độc mạnh nên giờ vẫn nằm liệt giường, chưa tỉnh dậy. Hải Vân có sử dụng Huyền Khí của mình để trị thương. Thế nhưng chẳng hiểu sao độc tố không những không giảm mà sức lay lạn ngày càng lớn. Chúng đã lan ra khắp cơ thể Thượng Quan Hàn Ki rồi. Hiện tại Thượng Quan Khurong đã điemhuyết để độc tố không lan truyền tới tim. Nhưng cứ đã này sẽ chẳng có tác dụng.- Huyết Tử hít một hơi thật sâu, thu hết can đảm rồi nói.

Kiều Tuyết khuôn mặt đăm chiêu. Nếu Hải Vân cũng không làm gì được thì xem như hết cứu rồi. Nhưng mà dù gì cũng là Tam Vương Gia của triều đình Quan Quốc lớn mạnh. Giờ mà chết thì triều đình sẽ lục đục cho xem. Như vậy việc các nàng muốn cùng nhau sống yên ổn trong hoàng cung là điều không thể rồi. Hơn nữa Hải Vân là Tam Vương Phi. Đồng nghĩa với việc là vợ của hắn ta. Mang danh chồng mất, Hải Vân sẽ phải chịu nhiều tội nhục trong cái xã hội này.

Hon nữa...KHÔNG!!! Không phải chịu nhiều tù nhục mà sẽ là chết luôn chứ không chừng. Nếu nàng nhớ không nhầm thì ở các xã hội phong kiến cũ nếu có chồng là người của triều đình thì khi chồng chết, các phu nhân cũng bị chôn sống theo. Vậy có nghĩa là nếu Thượng Quan Hàn Kì chết, Hải Văn cũng phải bị chôn sống theo sao?

Kiều Tuyết trừng mắt. Nếu có ngày đó, cho dù có phải ngược thiên, ngược cả ông trời nàng cũng nhất định sẽ đem cả thiên hạ này thiêu thành tro. Chẳng cần quan tâm cái Quan quốc khi mốc gì nữa.

-Kiều Tuyết, cậu có muốn đi xem bệnh không?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

-Cậu có muốn đi xem bệnh không?- Huyết Từ hỏi Kiều Tuyết. Kiều Tuyết giật mình tỉnh giấc khỏi mơ suy nghĩ hỗn độn trong đầu. Quay sang trả lời:

-Ừ...ừm...

Cạch...

Cửa phòng bệnh bật mở, Kiều Tuyết bước vào, điều đầu tiên đập vào mắt nàng là thân thể Thượng Quan Hàn Kì lạnh ngắt như xác chết, khuôn mặt tái xanh nằm trên giường. Ở giữa còn có một vùng màu đen lan rộng. Nàng thì có vẻ không bận tâm lắm về hắn. Nhưng mà Hải Văn thì khác. Mà cái làm nàng bận tâm là cảm xúc của Hải Văn lúc này kia.

Nàng liếc mắt về phía Hải Văn. Nàng ta đang cắn môi, mắt long lanh ngấn nước dường như muốn khóc. Thế nhưng mà vì có người ở đây, nàng ta đã kìm nén. Nàng ta không muốn để mọi người thấy được bộ mặt yếu đuối của nàng ta.

Kiều Tuyết đến bên Thượng Quan Hàn Kì, nàng đặt người xuống cái ghế cạnh giường bệnh, tay cầm lấy tay Thượng Quan Hàn Kì bắt mạch.

Thịch...

Thịch...

Bỗng có một luồng điện như xẹt qua đầu óc nàng. Mạch đập này...

Nàng đưa tay lên, nói long thốt lừng hẳn ra.

-Này...cô đang làm cái gì thế Kiều Tuyết?- Thượng Quan Khương thấy vậy thì không khỏi ngạc nhiên, hỏi..

....-Nàng im lặng, tiếp tục vạch áo hắn ra.

Và gì đây? Những dấu vết đen đang loang lổ trên người hắn, bao trùm một nửa ngực và bên dưới đã lan đến tận bắp chân hắn rồi.

Kiều Tuyết sờ sờ, người nàng bỗng ngẩn ra, mắt hóa đen tuyền.

"Chàng ta hết cứu rồi"

"Lãnh Tuyết, con mau đem nước trong lồng của Phượng Hoàng Đen đến cho hoàng tử đi"

"Chàng ta hết cứu rồi"

"Muội không nghe thấy gì hả? Mau lên"

"Đây là bệnh gì vậy sư phụ?"

"Đây không phải bệnh...mà là một lời nguyền đến chết cũng không thể hóa giải"

"Vậy là chàng thật sự hết cứu ư?"

"Cũng không phải là không có cách. Nhưng mà..."

-Kiều Tuyết!!! Kiều Tuyết!!!- Thấy Kiều Tuyết ngồi thẫn thờ, Huyết Từ đi đến, lay lay người nàng.

-Lời nguyền đến chết cũng không thể hóa giải...- Kiều Tuyết, nàng ta vẫn chìm trong trạng thái mơ hồ, không để ý tới Huyết Từ. Nàng chỉ liên tục những từ còn sót lại trong tâm trí. Mấy chữ Lời Nguyền Đến Chết Cũng Không Thể Hóa Giải như ăn sâu vào tâm trí nàng rồi.

-Kiều Tuyết!!!- Huyết Từ hét vào tai nàng, mong cô bạn đang hồn vất ngang thân cây tỉnh lại.

-A...đây...- Nhờ tiếng hét của cô bạn, cuối cùng nàng cũng quay trở về thực tại.

-Cậu đang làm gì vậy?- Huyết Từ hỏi. Sao lại vạch áo hắn ra? Sao lại cứ lăm lăm cái gì vậy?

-Tớ...a...không có gì...-Nàng chối ngay. Rốt cuộc vừa rồi là cái gì vậy chứ? Sao tự dưng nó lại có trong tâm trí nàng như vậy? Mà nếu không có căn cứ thì cũng không nên nói ra. Nhưng mà sao lại không hỏi thử một số cái liên quan nhỉ?

Nàng quay đầu về phía Thượng Quan Khương hỏi:

-Thượng Quan Khương này, ở đây có loài nào gọi là loài Phượng Hoàng Đen không?

-Cũng không phải là không có. Loài Phượng Hoàng Đen sinh sống ở phía Nam lục địa này. Nó cũng là Thánh Thú. Là thánh thú mạnh nhất trong các thánh thú. Là đế vương của các loài thánh thú. Đến giờ vẫn chưa ai thu phục được. Nghe nói nó vô cùng nguy hiểm. Một cái vẩy cánh cũng có thể san bằng cả một ngôi làng.- Thượng Quan Khương kể lại. Ngừng một lúc, hắn nói tiếp:- Nghe nói đến cả sư phụ chúng ta cũng chưa một lần dám diện kiến loài thánh thú này. Hồi thờ chúng tanh nồng ám mùi chết chóc, bộ lông đen mượt toàn độc sắc hơn cả dao, với biệt tài thay đổi thiên nhiên địa hình, không một loài nào cũng như không một ai không chế được nó. Để chế Quan Quốc của chúng ta ngày nay đã từng bị loài Phượng Hoàng Đen đó tấn công một lần. Nghe các tiên hoàng truyền tai nhau rằng...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

...Nghiề các Thiên Hoàng truyền nhau rằng, vào cái đêm mà loài chim ấy tấn công Quan Quốc, cả bầu trời bỗng nổi mây đen kịt, những tờ giấy đen rơi là tà từ trên trời xuống như những tờ giấy báo tử, mặt trăng bỗng chuyển thành màu đỏ máu kì dị, gió mạnh thổi đến. Khi con Phượng hoàng đen đó đến, tất cả thánh thú đều như lên cơn điên loạn mà tàn sát lẫn nhau. Chính vì vậy mà giờ đây thánh thú là một loài cực hiếm. Kiều Tuyết, cô có biết không? Chỉ trong vòng một đêm, loài Phượng Hoàng Đen đó đã san bằng một nửa quan quốc, bao nhiêu người dân vô tội bị chết....-Thượng Quan Khương ánh mắt trầm ngâm hướng về quá khứ. Còn nhớ khi ca ca hắn, nói cách khác là hoàng thượng hiện nay lên ngôi, tiên hoàng đã gọi bọn hắn đến và kể cho nghe câu chuyện này. Câu chuyện này đã diễn ra vào hơn một ngàn năm trước. Đối với nhiều người, có khi bây giờ đó chỉ là một truyền thuyết cũng nên.

Đang trong mạch kể cảm xúc đột nhiên Thượng Quan Khương bị một âm thanh nỉ từ chen vào. Đứng là giang sơn sẽ đổi, bản tính khó rời, có đánh chết Kiều Tuyết đi chăng nữa thì cũng chẳng ai chắc chắn nàng sẽ từ bỏ được thói quen này cả.

Thượng Quan Khương một lần nữa lại nuốt con giận xuống. Hẩn nhện! Hẩn nhện a!

-Dừng Dừng!!! Ta không cần biết về mấy vấn đề đó. Người nào dài dòng quá đi Thượng Quan Khương à...cái ta cần biết là uy lực của nó lớn thứ mấy trong các loài thánh thú? Ngoài sức mạnh thay đổi địa hình nó còn có sức mạnh gì không? Đặc tính đối cánh của nó ra sao? Lông nó như thế nào? Đã từng có ai tiếp cận được nó chưa? Tại sao loài Phượng Hoàng Đen đó lại không rời khỏi phía Nam lục địa này? Các người đã lần nào thách đấu với nó chưa?...- Kiều Tuyết tuân ra một tràng

các câu hỏi làm Thượng Quan Khương cùng mấy người khác choáng váng. Có nói Thượng Quan Khương dài dòng? Giờ thì chẳng biết là ai đây.

-Cô hỏi thế để làm gì?- Thượng Quan Khương nhủ mĩ. Hắn rất muốn hỏi câu hỏi này từ rất rất nhiều phút trước rồi. Đáng tiếc Kiều Tuyết chẳng hề cho hắn thời gian. Hắn tin Kiều Tuyết không rảnh rồi tới mức tự dưng đề cập đến loài Phượng Hoàng Đen.

-Ta nghĩ lòng của Phượng Hoàng Đen có thể kháng lại loại độc trong người tam vương gia. - Kiều Tuyết thẳng thắn đề cập. Không nói cũng chẳng có ích lợi gì cho nàng. Chi bằng cứ nói ra để cả nhóm cùng nhau giải quyết.

-Sao có nghĩ vậy?- Mĩ tâm Thượng Quan Khương nhủ lại chật hơn. Nàng không biết gì về loài Phượng Hoàng Đen này đến mức phải đi hỏi hắn. Vậy mà nàng dám khẳng định lòng của nó có thể chữa trị cho Thượng Quan Hàn Ki? Quả thật hồ đồ.

-Không tin thì thôi...-Kiều Tuyết thực sự chẳng còn hơi sức đâu mà giải thích. Chi là nàng lĩnh cảm vậy. Mà thử cùng đấu một gi? Nếu không phải lòng Phượng Hoàng Đen có thể khống chế loại độc này thì Thượng Quan Hàn Ki sẽ chết. Mà kiểu gì cũng chết, Kiều Tuyết không ngại tiền hán đi sớm hơn rồi nhanh chóng ôm Hải Văn bỏ trốn đầu.

Thấy Kiều Tuyết bất mãn cùng không khí căng thẳng, Thượng Quan Phong thật sự chỉ muốn giết người. Giết người vừa dễ hà giận cho đệ đệ hắn, vừa dễ hà giận cho chính hắn. Thế nhưng Huyết Từ đang ở đây. Hắn phải giữ bình tĩnh a. Huyết Từ dù sao cũng là phận nữ nhi. Nhất định là không thích máu me rồi. Mãi suy nghĩ đến việc Huyết Từ là nữ nhi mà Thượng Quan Phong hoàn toàn quên khuấy mất cảnh năng ta trực tiếp ra tay giết người tàn nhẫn như thế nào vào đêm mấy hôm trước.

-Hay chúng ta gửi thư hỏi sư phụ?- Nơi góc phòng, một âm thanh không trầm không bổng lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

-Hay chúng ta gửi thư hỏi sư phụ?- Nơi góc phòng, một giọng nói không trầm không bổng vang lên. Ý kiến hay nha...

-Được đấy.- Hải Văn busch tay cái tách, khuôn mặt buồn rầu vừa rồi lập tức ánh lên sức sống.

-Thượng Quan Khương, người giúp bọn ta việc này được không?- Kiều Tuyết quay sang hỏi Thượng Quan Khương. Gì chứ có lười mấy việc này lắm a. Dù sao hắn cũng là vương gia, suốt ngày phải phê duyệt các loại chiếu thư. Chẳng lẽ tới một lá thư cũng không thể viết nổi?

Thượng Quan Khương lườm Kiều Tuyết một cái rồi dựa vào tường, đôi mắt lìm đim khắp hồ. Miệng hắn lẩm bẩm

-Không - Phải!!! Rất thiêng mà cũng rất phù khiến cho Kiều Tuyết nhà ta phải xi khối nghi ngút. Nàng đậm mạnh chân.

-Việc sách vở là do nam nhân phụ trách. Nữ nhân đâu có đủ tư cách đụng đến.- Kiều Tuyết mĩa mại, lập tức lòi cái đạo lý cổ hủ của người xưa ra để cãi lại người xưa. Cho dù trong lòng nàng có không cam tâm. Nhưng trước mắt cứ nói cho xong chuyện đã.

-Vậy nữ nhân làm gì? Lo chuyện giường chiếu cho nam nhân sao? Vậy mời Lãnh cô nương tối nay vào phòng làm ấm giường cho ta nhé.- Thượng Quan Khương nhếch mép nở nụ cười ác quỷ. Kiều Tuyết giật giật khóe mắt. Tên này...sắc lang...

-Ai bảo nữ nhân lo việc giường chiếu cho nam nhân. Mà hơn nữa ta với người đâu có thành thân đâu. Sao ta lại phải trèo lên giường người chứ...- Kiều Tuyết mặt đỏ au, tức giận. Nàng chỉ hận không thể cho hắn ăn một cái dếp vào mặt ngay lập tức. Nàng đã hạ quyết tâm phải thắng hắn rồi a.

Trong lúc cặp đôi oan gia kia còn đang cãi nhau, Huyết Từ, Hải Văn cùng Thượng Quan Phong đã nhanh chóng lui ra ngoài để tránh thương vong không cần thiết.

Khi cánh cửa vừa đóng lại, Thượng Quan Phong đã lên tiếng ngay:

-Ta chưa thấy Khương huynh như vậy bao giờ...

Huyết Từ cũng thờ dãi:

-Ta cũng chưa thấy Kiều Tuyết như vậy bao giờ. Chỉ là...- "Chỉ là từ khi Uy Phong cùng Kiều Tuyết chia tay" Đương nhiên cái về sau đó, Huyết Từ không nói ra. Chuyện này càng ít người biết thì càng tốt.

-Chỉ là?- Thượng Quan Phong thấy nàng ngập ngừng thì quay sang hỏi.

-Không có gì. Ta đi viết thư gửi cho lão sư phụ.- Nói rồi nàng rào bước về phía phòng nàng, Hải Văn cũng đi theo.

"Kính gửi Sư Phụ!

Sư Phụ, chúng con theo lời sư phụ đã lập tức lên đường tới Thánh Rừng để đi thu phục thánh thú. Thế nhưng chúng con còn gặp một chút trở ngại. Đa số thì chúng con đều giải quyết được. Chỉ là còn một việc muốn hỏi ý kiến sư phụ. Tam đồ đệ của sư phụ- Thượng Quan Hàn Ki vừa giao chiến với một tên là thủ lĩnh của quân phản động nên đã bị thương. Hiện tại tuy đã phong tỏa được các mạch chủ để độc tố không lan đến tim nhưng con nghĩ đó chỉ là biện pháp tạm thời. Hiện tại hắn ta đang hôn mê chưa tỉnh lại. Loại độc này là bọn con chưa từng thấy qua. Từ khi bị trúng độc, các vết đen bắt đầu lan từ bụng ra tứ chi. Vết đen lan rất nhanh. Lan đến đâu thì các dấu hiệu như thổ huyết...lại càng tăng. Có lẽ là báo hiệu cho việc từ thân sắp đem hán đi.

Sư phụ, Trị thuật của Lâm Hải Văn không có tác dụng, không thể làm gì được. Bọn con giờ không biết làm sao nên muốn hỏi ý kiến sư phụ.

Thần!

Hắn Huyết Từ."

Sau khi Huyết Từ viết xong, Thượng Quan Khương lập tức thi hành pháp thuật thời không để lá thư nhanh chóng đến tay lão sư phụ.

Một ngày sau, lập tức có tín hiệu hồi âm từ phía Hiên Viên Ngoại.

"Đi về phía Đông khoảng 500 dặm sẽ có một cánh rừng nhỏ. Xuyên qua cánh rừng sẽ có một chiếc cổng. Hãy vượt qua chiếc cổng để tìm người giải đáp.

Tuyệt đối không để cho Thượng Quan Hàn Ki cử động mạnh. Trái lại sẽ chết."

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 63

~|Lời tác giả:

-Thực ra câu chuyện này mình viết là chưa kếp thúc. Thế nhưng nếu bạn nào đọc truyện đọc trên sân truyện hoặc một số trang web khác thì sẽ thấy bị chậm khá nhiều so với ở trên wattpad. Nếu bạn nào muốn đọc truyện nhanh nhất thì tại sao không dành ra 2 phút để đăng kí wattpad, Follow và đọc truyện của mình tại wattpad nhì? Đường link truyện mình sẽ ghi ngay dưới đây.

Link trang truyện của Akame Hell: <http://my.w.tt/UiNb/jCbXXFFpvs>

Các bạn cũng đừng quên VOTE và để lại lời nhận xét cho truyện nhé, Mình cảm ơn.

~Akame~

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời vừa mới hé mắt, chiếu xuống những tia nắng đầu tiên của ngày hè oi bức, những căn phòng trọ của Thượng Quan, Hàn Huyết Từ, Lãnh Kiều Tuyết cùng Lâm Hải Văn đã sáng đèn, mọi người đang chuẩn bị hành lý cho chuyến đi xa. Đồng thời cũng là muốn xốc lại tinh thần để sẵn sàng tiếp nhận những biến cố mới chưa thể lường trước.

"Xem nào...súng, đạn...humm...mình có nên mang theo cả vũ khí phạm vi gần không nhỉ? Lỡ đâu cần dùng đến." Kiều Tuyết tự lẩm nhẩm một mình, tay kiểm tra lại những món đồ mình định mang. Khỏi phải nói. Ngoài vũ khí ra thì chẳng còn gì khác.

"Cạch" Cửa cửa phòng Kiều Tuyết mở ra, mấy người họ Thượng Quan bước vào cùng với Huyết Từ và Hải Vân. Tất nhiên là ngoại trừ Thượng Quan Hàn Ki vẫn đang hôn mê ra.

"Kiều Tuyết, chúng ta đi mau thôi" Thượng Quan Khương lên tiếng nhắc nhở con rùa Kiều Tuyết vẫn mãi chưa ra.

"Ừ" Kiều Tuyết dầm dậm trả lời.

Công việc chính xác là được phân công bố trí như thế này. Hải Vân vì dùng được trị thuật nên sẽ ở lại để chăm sóc cho Thượng Quan Hàn Ki. Cho dù trị thuật của nàng có không phát huy tác dụng trên người Thượng Quan Hàn Ki nhưng biết đâu ki tích lại xảy ra. Có còn hơn không.

Thượng Quan Khương, Thượng Quan Phong, Huyết Từ cùng Kiều Tuyết sẽ đi đến nơi mà sự phụ chi để gặp một người nào đó. Chặng đường xa có biết bao nhiêu là hiểm nguy. Đi nhiều người vẫn là điều nên làm

-Khởi hành!- Thượng Quan Khương hô, cầm roi thúc mạnh vào con ngựa mà mình cùng Kiều Tuyết ngồi. Con ngựa hí lên một tiếng rồi phóng vút về đằng trước. Hần điều khiển con ngựa bằng dây cương. Đằng sau, Thượng Quan Phong cũng theo sát. Mặt Huyết Từ không biểu lộ cảm xúc gì mấy nhưng còn Kiều Tuyết. Nhìn nằng ta không ra cái thể loại cảm xúc gì. Lúc đầu là biến sắc xanh lét rồi lại trắng, đỏ... Nói chung là đủ các loại sắc màu.

~~~Xin lỗi vì đã chen ngang nhưng mình có đôi lời

Vì lý do nếu mình đăng mục này lên đầu truyện thì sẽ có một số trang cắt đi của mình. Vì thế một lần nữa mình s xe nhắc lại ở đây. Sau mục này, truyện sẽ tiếp tục như bình thường nhé.

~~~[Lời tác giả:

-Thực ra câu chuyện này mình viết là chưa kếp thúc. Thế nhưng nếu bạn nào đọc truyện đọc trên sân truyện hoặc một số trang web khác thì sẽ thấy bị chậm khá nhiều so với ở trên wattpad. Nếu bạn nào muốn đọc truyện nhanh nhất thì tại sao không dành ra 2 phút để đăng kí wattpad, Follow và đọc truyện của mình tại wattpad nhỉ? Đường link truyện mình sẽ ghi ngay dưới đây.

Link trang truyện của Akame Hell: <http://my.w.tt/UiNb/jCbXXFFpvs>

Các bạn cũng đừng quên VOTE và để lại lời nhận xét cho truyện nhé, Mình cảm ơn.

~Akame~

Nhìn bộ dạng của Kiều Tuyết lúc này, Thượng Quan Khương không nhịn nổi mà phì cười, hỏi:

-Sao vậy?

-Không có gì...-Kiều Tuyết trả lời. Chẳng lẽ lại nói nếu ngựa cứ di chuyển với tốc độ này thì nằng sẽ bị say ngựa. Đùng đưa. Nàng còn chưa bao giờ có cảm giác say xe như vậy.

-Ồ. Có bám chặt vào. Khoảng hơn 3 ngày đường là chúng ta sẽ tới thôi.-Thượng Quan Khương cũng đành mặc kệ Kiều Tuyết. Hần biết nằng không có ý định nói ra mà hần cũng chả có ý định giúp đỡ nằng. Lúc trước cũng vậy và bây giờ cũng vậy. Hần đối xử tồi với nằng chẳng qua nằng là sư muội đồng môn của hần. Sau chuyến đi này thì đường ai người nấy đi. Hần cũng đã suy nghĩ kĩ. Cứ dính dáng với nằng thì vô cùng nguy hại.

Đoàn bốn người hai ngựa đi không ngừng nghỉ. Khi trời đã chấp chọạng tối thì cũng là lúc họ xuống ngựa, dừng chân bên một thị trấn nhỏ.

Thị trấn khá vắng vẻ khiến họ tìm mãi mới tìm được một nhà trọ tốt tốt. Tuy là chẳng thể so sánh với những nhà trọ khác nhưng mà có còn hơn không.

-Ông chủ, cho chúng tôi đặt bốn phòng trọ.- Thượng Quan Khương không ngần ngại đặt cả một sấp tiền lên bàn.

-Khách quan, hôm nay nhà trọ chúng tôi chỉ còn đúng một phòng thôi. Nếu khách quan không chê thì có thể lấy phòng.- ông chủ trọ cười xòa có lỗi. Nhìn y phục và số hành trang họ đem theo thì chắc hẳn họ là người giàu có. Không nên đắc tội nhà.

-Giờ sao? - Kiều Tuyết đứng bên cạnh, hỏi.

-Thuê đi. Giờ cũng chẳng còn nhà trọ nào nữa.- Huyết Từ nói có mà như không.

Thượng Quan Khương miễn cưỡng thuê căn phòng trọ duy nhất còn lại. Có mấy người này trong phòng, xem ra đêm nay sẽ là một đêm khá dài đây.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64

Lại một ngày mới đến, Thượng Quan Khương đã dậy từ rất sớm, gọi đồ ăn sáng và đi khảo sát xung quanh nơi này. Tuy ở lại đây không lâu nhưng hần cũng phải kiểm tra. Lý do là vì hần chưa từng có nghe nói đến một vùng đất như sa mạc ở phía Đông kinh thành như vậy. Thị trấn gì mà vắng tanh vắng ngắt, chỉ thấp thoáng có vài mái nhà. Đã thế lại còn cát bay mù mịt, y hệt một thị trấn bỏ hoang. Xem ra có gì đó không ổn ở đây.

Thượng Quan Khương dắt kiểm bên hông, vắn mái tóc hạt dẻ lên cao cố định bằng sợi sợi dây, mặc bộ y phục gọn nhẹ nhất mà mình mang theo đi xung quanh thị trấn.

Tới một ngã rẽ, Thượng Quan Khương bắt gặp một toán lính đi tuần. Đi tuần sao?

Bọn lính đi tới đâu, người dân hai bên dẹp ra tới đó nhường đường. Không khí có vẻ như rất nặng nề. Có điều gì đó đang xảy ra trong cái thị trấn hoang tàn này thì phải.

Bất chợt, một cánh tay đặt lên vai hần. Do không để ý nên hần giật bắn mình. Người này...bước chân không hề gây ra tiếng động lớn. Là cao thủ phương nào? Theo phản xạ, hần rút thanh kiểm bên hông ra, kẻ cổ người đằng sau, ánh mắt sắc lạnh cũng ánh nhìn như dao găm chìa thẳng vào người đó. Hần quay đầu...ách...gì đây? Kiều Tuyết sao?

-Bỏ thanh kiểm xuống đi.-Kiều Tuyết nói bằng giọng tỉnh bơ nhưng thực chất khuôn mặt đang tái đi dần. Chẹp...cứ tưởng tượng thử coi. Chỉ cần nghĩ có một thanh kiểm sáng loáng sắc lạnh đang kề vào cổ mình là thấy sớn gai ốc rồi.

Thượng Quan Khương liếc nhìn Kiều Tuyết một lượt rồi hạ thanh kiểm xuống, không nói không rằng.

Kiều Tuyết thờ phào một hơi, nói:

-Ầy da, đáng sợ à nha.

-Sao có biết ta đang ở đây?- Thượng Quan Khương đem thắc mắc của mình trực tiếp nói ra không ngần ngại.

-Quan trọng hơn, Thượng Quan sư huynh, trong lúc chúng ta bị tấn công, ngoại đã đi đâu vậy hả?- Nàng nói bằng giọng giễu cợt.

-Tấn công?-Thượng Quan Khương nhủ mảy. Nàng đang nói về vấn đề gì vậy? Tấn công sao?

-Vừa xong, một đám hắc y nhân. Huyền khí của ta tuy là thuộc giả kim thuật nhưng ta chỉ tấn công tầm xa. Bị đột kích bất ngờ quá là bất tiện.- Kiều Tuyết cầu nhàu, dơ vết xước đỏ ửng trên tay lên thời thôi, ánh mắt bất lực thấy rõ.

-Rồi sao? Cô sống sót mà ra đây có nghĩa là qua rồi?- Thượng Quan Khương lạnh lùng. Cái thể thống gì đây? Vì cô nương này tại sao lại đi tìm hần để kể lể mấy vụ này? Không phải cô ta rất ghét hần sao?

-Xì...nói gì thì nói, chúng khá đông. Mà ngoại nhất thiết phải nói như thế không? Ta chỉ là bị sai đi tìm ngoại về thôi mà.

-À?

-Thượng Quan Phong.

-Làm gì?

-Làm gì là làm gì? Nào ngoại ngưng hoạt động rồi à? Tất nhiên là gọi ngoại về xử lý rồi. Thế ngoại nghĩ gọi ngoại về để làm gì? Ngu ngốc!- Kiều Tuyết bực bội. Mà cũng đúng! Ai mà không bực cho nỗi khi hần nói chuyện tỉnh bơ như thế chứ.

-Ồm Vê.- Thượng Quan Khương lạnh lùng quay người về phía nhà trọ nơi mình ở, rảo từng bước chân. Ở phía sau, Kiều Tuyết bốc khói nghi ngút. Hần...hần không coi nằng ra gì chắc?

Nén giận, nén giận nào, dù sao hấn cũng là người của hoàng tộc, là vương...

-Ừ!...Bỗng nhiên Kiều Tuyết đâm vào cái gì đó, cắt đứt mạch suy nghĩ. Nàng ngẩng đầu lên, tấm lưng to lớn của ai kia hiện rõ trước mặt, lù lù trước mắt.

-Tên đích kích kia! Người!... Đang định bụng chửi cho hấn một trận thì bỗng nhiên nàng nhìn thấy cái khung cảnh trước mắt hấn, lý do mà hấn dừng lại.

Khung cảnh đó, quá là...dâm dăng. Kiều Tuyết đỏ mặt. Trước mắt nàng và Thượng Quan Khương là ba người, một người đàn ông lực lưỡng nhấc một người con gái lên, banh hai chân cô ta dăng ra. Người còn lại cũng là một người đàn ông, hấn ta đang dâm dâm thủ thật cái đặc trưng của một người con trai vào chỗ kín của người còn gái. Cô gái khuôn mặt dằm mỏ hôi kêu xin, van nài bọn chúng ngừng lại nhưng giờng như điều đó chỉ là bọn chúng thấy hăng hơn. Cái...cái này ở hiện đại gọi là threesome phải không nh? Nhưng dù sao...cũng là không thể chấp nhận được. Con hèm này vắng, ít người qua lại nhưng mà dù sao cũng đang ở ngoài đường. Bọn này nứng đến nỗi không chịu được đến lúc về tới nhà nên phải làm luôn ở đây hơ? Mà lại là còn...lâm với một cô gái yếu đuối không sức chống cự thể kia chứ. Kiều Tuyết sôi máu, cái sự khó chịu về gã vương gia Thượng Quan Khương kia thì không thể làm gì được rồi. Chỉ bằng nhẫn nhịn trút hết lên đầu bọn này.

Không cần dùng huyền khí, Kiều Tuyết hùng hô tay không đi về phía bọn chúng, khuôn mặt dăng dăng sát khí hừa hện sẽ đánh bọn chúng một trận như từ.

Tiến sát gần hơn, có vẻ bọn kia đã nhận ra hai người ở đây, nàng mới cất giọng:

-Bọn khốn! Ta...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

~~~~~ Giới Thiệu~~~~~

Nếu các bạn đề ý sẽ thấy mục: "Dành tặng chương truyện" trên wattpad. Nó cho phép người viết truyện gửi tặng một chương tới cho ai đó. Vậy tại sao các bạn không thử là người được Akame tặng những chương truyện của mình nh?

Rất dễ dàng thôi. Từ giờ, Akame sẽ đăng một câu hỏi nhỏ về dự đoán truyện cuối mỗi chương truyện. Đảm bảo rất dễ thôi. Các bạn sẽ phải Vote cho chương truyện đó và 5 chương truyện cũ đã đăng. Nếu các bạn đã Vote hết rồi thì khi trả lời câu hỏi ở phần coment chương truyện, các bạn hãy đánh thêm như sau: "(Xong)" Còn nếu bạn nào chưa vote hết thì vẫn phải vote thêm 5 chương nữa nh. Akame sẽ kiểm tra tiến trình trong thông báo. Thế nhưng chú ý những bạn Vote hết rất được ưu tiên à nha *nháy mắt*

Akame sẽ chỉ áp dụng trò chơi này trên wattpad, các trang khác không được tính.

Những người Vote hết các chương truyện rất được ưu tiên.

Trò chơi bắt đầu tính từ CHƯƠNG 65 của HUYẾT SẮC TAM ĐẠI VƯƠNG PHI

Truyện cập nhật nhanh nhất trên wattpad.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

~~~~~

-Bọn khốn! Ta...-Chưa kịp nói hết câu, một âm thanh lạnh lùng đã cắt ngang.

-Đặt cô gái xuống và rút đi! Vâng, vâng, âm thanh này phát ra từ cái người mà từ nãy đến giờ vẫn đơ như bức tượng, không ai khác ngoài Thượng Quan Khương.

Tên to con rút cái đặc trưng của mình ra khỏi cô gái. Bị làm phiền khi cao hứng, hấn trở nên rất bức mình. Quay sang Kiều Tuyết và Thượng Quan Khương, hấn nói:

-Bọn chó! Tao sẽ xử...-Chưa kịp nói hết câu, đầu hấn đã lìa ra khỏi cổ, ngay đằng sau nơi mà hấn ngã xuống, bóng dáng Thượng Quan Khương ung dung từ tại đóng cây quạt của mình lại. Trên đầu cây quạt là một miếng sắt nhỏ và nhọn, vẫn còn dính máu tươi.

"Nhanh quá!" Đó là ý nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu Kiều Tuyết lúc này. Tốc độ ấy, nàng còn không thể nhìn ra, hấn đã làm cách nào vậy? Tốc độ quá kinh khủng. Khoan, hình như huyền khí của hấn là...không gian...mà nh?

Tên to con còn lại thấy đồng bọn mình chết không kịp ngáp như thế nên dậm ra rất sợ hãi. Hấn thà cô gái xuống, để mặc cô ngã sống soái, quay chân chạy mất.

Tất nhiên, dù hấn có chạy cũng chẳng thể nào thoát nổi lưới hái từ thần. Kiều Tuyết vận nội công bay lên trên cao, đáp xuống ngay giữa đầu hấn. Hấn đương nhiên là ngã xuống, và đương nhiên cái tư thế ngã của hấn cũng làm người ta cảm thấy lo sợ. Kiều Tuyết đang đề một chân lên đầu hấn, dùng lực giẫm thật mạnh xuống.

Đừng trách Kiều Tuyết rằng đã man mà có trách thì phải trách tại sao tên Thượng Quan kia lại đánh hết phần của nàng. Chỉ còn đứng một tên đề xà hấn, nàng đương nhiên mạnh tay hơn.

Thượng Quan Khương tiến đến gần cô gái, đưa tay đỡ cô gái dậy, trang phục cô ta giờ xộc xệch, mồ hôi nhễ nhại. Thượng Quan Khương trở mặt. Cô gái này...quả không tệ....

Cô gái nhanh tay chỉnh đốn y phục, nhìn Thượng Quan Khương bằng ánh mắt biết ơn. Giữa khung cảnh anh hùng cứu mỹ nhân lằng lằng ấy, Kiều Tuyết giờng như chỉ muốn ới. Gì chứ cái khung cảnh này...Uy Phong.

~~~~~Truyện được cập nhật nhanh nhất trên wattpad

Link: <https://www.wattpad.com/user/Akamehellsan>~~~~~

Nàng lại đột nhiên nhớ đến Uy Phong. Nói gì thì nói, Thượng Quan Khương khá giống Uy Phong.

Đang lúc trầm mặc thì..."CẠCH" Một mảnh gỗ rơi ra từ y phục của người đàn ông đang bị nàng dậm lên đầu. Nàng cúi xuống, nhặt lên. Cái này là...lệnh bài.

Thượng Quan Khương cũng cô gái vừa bị hiếp dâm kia đang nồng nàn hương vị tình chàng ý thiếp thì bỗng có một giọng nói phũ phàng chen ngang:

-Này, Thượng Quan kia, người nhìn cái này xem.- Kiều Tuyết dơ ra tấm lệnh bài. Thượng Quan Khương nhìn. Tấm lệnh bài này là của công tử con của quan tri huyện. Vậy cái tên nàng vừa giết, hấn là...

Thượng Quan Khương gật gật đầu, xem như đã hiểu ý. Tưởng rằng hấn sẽ đến cái phủ tri huyện làm một trận nào rồi đem tất cả tổng vào nhà giam như trong các loại tiểu thuyết thì ai ngờ, hấn lại quay sang cô gái kia, dịu dàng hỏi thăm:

-Nhà nàng ở đâu? Ta sẽ đưa nàng về.- Thượng Quan Khương vừa nói xong, cô gái kia lền nữa lại đỏ mặt. Gì chứ đó mặt là chuyện đương nhiên. Được vị ân nhân vừa cứu mình, đã thế còn là một bậc anh tuấn lộng lẫy đẹp rạng ngời hơi thắm, ai mà lại không thích có chứ.

Nhưng mà chẳng hiểu sao, khung cảnh lằng lằng ấy lọt vào mắt Kiều Tuyết thì nàng ta lại cảm thấy khó chịu vô cùng. Cái tên Thượng Quan Khương kia biến thành Thượng Quan Hấn Kì hỏi nào vậy? Bây giờ nàng mới biết hấn thích gái à nha. Cứ tưởng hấn là loại trong sáng không vương chút bụi nào chứ. Ai ngờ...chep....mà cái sở thích của hấn lại cũng rất lạ kì à nha. Xứ nữ thì không thích, lại đi thích phụ nữ đã mất đi lần đầu. Triều đình có một người như vậy làm đại vương gia thì thật hồ thẹn nha.

-Thiếp...thiếp không có nhà.- Cô gái tỏ vẻ đáng thương.

Một lần nữa lại chẳng hiểu sao cái sự đáng thương kia lọt vào mắt Kiều Tuyết thì nàng lại thấy cô ta thật giả tạo. Nàng không tin cô ta không có nhà. Đợi đấy, nàng sẽ vạch trần bộ mặt giả dối của cô ta.

~~~~~CHUYÊN MỤC HỎI ĐÁP~~~~~

Câu hỏi: Trong chương này, cô gái bị hiếp được Thượng Quan Khương và Kiều Tuyết cứu đã nói rằng mình không có nhà. Theo các bạn đó là sai hay đúng?

Nhanh tay trả lời nào. Chỉ lấy một bạn thôi nha

~~~~~GIẢI THƯỞNG SẼ ĐƯỢC TRAO VÀO CHAP NÀO CÓ CÂU TRẢ LỜI~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

~~~Câu trả lời và giải thưởng của chương 65 sẽ có tại chương 74~~~

"Tĩnh" Trong chiếc túi bên thắt lưng Kiều Tuyết, một tiếng Tĩnh vang lên rõ to. Ấy ấy, có lẽ Thượng Quan Phong cùng Huyết Từ lại sốt ruột rồi! Cũng tại tên Thượng Quan Khương. Bà nó, làm trễ thời gian quá.

"Gi?"Kiều Tuyết lấy ra trong túi một ống nghe như cái ống nghe lần trước hỏi ở trong địa bàn của phiên quân phân loạn, áp lên tai.

"..."

"Rồi! Tớ sẽ về ngay!" Sau khi nghe Huyết Từ nói gì đó ở đầu dây bên kia, khuôn mặt Kiều Tuyết bỗng trở nên nghiêm trọng hơn. Nàng quay về phía Thượng Quan Khương, giục:

-Thượng Quan Khương, về nhanh thôi. Có chuyện rồi!- Nếu Thượng Quan Khương kia còn tiếp tục lè mề nưa, nàng sẽ bỏ hẳn ở đây mà về luôn. Cho dù Thượng Quan Phong và Huyết Từ có hỏi thì cũng đầu phải lỗi của nàng mà ha. Tại tên Thượng Quan Khương ấy chứ.

-Ồm-Thượng Quan Khương gật đầu, kéo tay cô gái bên cạnh đi sau Kiều Tuyết. Hắn tạm thời muốn giữ cô gái này ở bên cạnh mình...

Không gian im ắng một hồi. Bỗng, Thượng Quan Khương lên tiếng hỏi Kiều Tuyết:

-Rất cuộc thì có chuyện gì?

Kiều Tuyết dừng chân, định nói cho Thượng Quan Khương biết những gì Huyết Từ vừa nói với mình thì sực nhớ ra ở đây vẫn còn một người ngoài. Kiều Tuyết đánh mắt về phía cô gái, tò ý không định nói.

Hiểu ý, Thượng Quan Khương gật đầu. Ý hắn là "Cứ nói đi. Không sao đâu"

Kiều Tuyết hơi giọng gào. Gì chứ? Thượng Quan Khương tin tưởng cô ta đến mức đó sao? Thượng Quan Khương bị cô ta cho ngửi phải cái bùa mê thuốc lú gì rồi à? Cái bản tính cảnh giác của hắn biến đi đâu mất rồi?

-Thị trấn này rất kì lạ.-Không phải không muốn nói. Nhưng mà nàng cũng là không muốn nói bây giờ. Kiều gì Thượng Quan Khương cũng biết. Việc gì phải nói ở đây và phải nói trước mặt cô gái này. Nàng không tin cô ta.

-C...cô nương...-Bỗng cô gái đang tay trong tay với Thượng Quan Khương kia lên tiếng gọi Kiều Tuyết lại. Kiều Tuyết nhủ mi. Lại gì nữa đây?

-N...nếu cô nương có việc gì cần nói với đại hiệp đây thì cứ coi như tôi là không khí là được rồi. T...tôi không muốn làm hai người khó xử.- Cô gái nói bằng giọng mềm nhũn đầy yếu đuối. Cái giọng điệu này, cái bộ dáng này, nếu Hải Văn mà ở đây thì chắc chắn cũng sẽ bị cô ta "quyến rũ" mất thôi.

-Chẳng có gì để nói. Cô cũng không cần phải lo việc đó. Việc bọn ta, bọn ta tự liệu được.- Ý tứ trong lời nói của Kiều Tuyết phải chăng quá rõ ràng rồi đi. Kể cả kẻ ngốc cũng nhận ra Kiều Tuyết đang nhấn mạnh rằng cô ta chỉ là người ngoài. Tốt nhất đừng nên can thiệp quá sâu.

-Kiều Tuyết!-Thượng Quan Khương gần giọng, nhắc nhở Kiều Tuyết nên biết giữ phép tắc.

-Ồ ồ, Thượng Quan Khương~ người đang lo lắng cho tình nhân của mình đó hả.-Kiều Tuyết tỉnh khi ương ngạnh nên dù có bị cảnh báo bao nhiêu lần vẫn không sợ. Nàng giờ giọng đùa cợt.

Cô gái bên cạnh Thượng Quan Khương nghe thấy vậy thì vội và bỏ tay Thượng Quan Khương ra. Thượng Quan Khương nhìn cô gái khó hiểu. Cô mới lên tiếng giải thích:

-Nếu...nếu ta thân mật với đại hiệp đây thì sẽ làm vị cô nương kia ghen mắt.- Có lẽ cô gái này hiểu nhầm thành Kiều Tuyết và Thượng Quan Khương là vợ chồng đang giận nhau nên mới có chút lo lắng như vậy. Bất quá câu nói đó đối với Kiều Tuyết thì như đổ thêm dầu vào lửa. Nàng yêu cái tên chết chảm Thượng Quan Khương hồi nào mà ghen với cô ta cơ chứ. Nàng ghét hắn còn chưa đủ kia.

-Người...-đang định nói gì đó thì bỗng từ trên cao, một giọng nói quen thuộc vọng xuống.

-Tránh!-Nhìn lên trên. A...là Huyết Từ, nàng ta đang làm gì ở đây? Mà khoan đã, tại sao nàng ta lại...

Chưa kịp định thần những gì đang diễn ra, Huyết Từ đã chuẩn bị dùng một chân đạp thẳng vào đầu Thượng Quan Khương định để lấy đà phi lên đằng trước. Nhưng vì có vô công cao cường nên Thượng Quan Khương lại nhanh chóng né tránh nên thành ra cái kế hoạch lấy Thượng Quan Khương thành đòn bẩy trở nên bất khả thi. Nàng đành đáp chân xuống đất.

Khi đã đứng thẳng lên, đột nhiên nàng nhanh chóng vận huyền khí, tạo ra sát kiếm phi thẳng về phía Kiều Tuyết.

-Kiều Tuyết!- Thượng Quan Khương tròn mắt, lên tiếng cảnh báo Kiều Tuyết. Kiều Tuyết chưa kịp định thần đã thấy Huyết Từ đang cầm kiếm lao về phía mình với vận tốc cao.

KENG...

~~~CHUYÊN MỤC HỎI ĐÁP~~~

Câu hỏi: Chắc các bạn đang rất thắc mắc tại sao nam chính Thượng Quan Khương của chúng ta lại bảo vệ người ngoài mà mắng nữ chính Kiều Tuyết như vậy. Akame sẽ để các bạn đoán nhé. Hãy tìm lý do xem nào!

Các bạn đừng quên VOTE chương 66 này và VOTE thêm 5 chương bất kì mình chưa VOTE nữa nhé. Akame sẽ kiểm tra tiến trình trong thống báo.

Cảm ơn các bạn đã đón đọc. Chương 67 sẽ được cập nhật khi số câu trả lời là TRÊN 3 NGƯỜI

~~~~~""""~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

~~~~KẾT QUẢ CÂU HỎI CỦA CHƯƠNG 66 SẼ CÓ TẠI CHƯƠNG 68~~~

KENG...

Ầm thanh kim loại va chạm với nhau.

Huyết Từ, trên tay là sát kiếm đang đỡ lấy một thanh kiếm màu bạc trắng xoá đang kẻ cô Kiều Tuyết. Thanh kiếm bạc ấy bay lơ lửng, không hề có người điều khiển.

-Tránh ra!- Huyết Từ nhắc nhở Kiều Tuyết. Kiều Tuyết bấy giờ mới hoảng hồn, vội vàng tránh sang một bên.

Huyết Từ không chần chờ vội cây kiếm của mình lên cao. Bị bay lên trên không, cây kiếm ấy tách thành hai thanh kiếm. Một là thanh kiếm màu đen lạnh giá, hai là thanh kiếm màu đỏ đầy kiêu sa. Cả hai đều thu về tay trái và tay phải của nàng.

Thanh kiếm bạc trắng kia không chần chờ, xé gió lao về phía Huyết Từ.

Cứ thế, Huyết Từ và thanh kiếm bạc đầu đá nhau không ngừng. Tiếng vũ khí va chạm với nhau đinh tai nhức óc.

Cô gái đứng bên cạnh Thượng Quan Khương khẽ run rẩy, nép mình vào hắn.

Kiều Tuyết rõ ràng là nhìn thấy nhưng mà là không thèm để tâm. Cái nàng quan tâm đang là Huyết Từ và thanh kiếm bạc kia. Thời gian đầu ra để tâm hai cái con người này diễn trò tình ái cơ chứ. Thượng Quan Khương cũng thật là...đáng lẽ hắn phải biết mình đang trong tình trạng nào chứ.

Kiều Tuyết vận huyền khí tạo ra một khẩu súng ống ngắn, nhanh chóng chĩa về phía cây kiếm bạc. Nàng sẽ hỗ trợ cho Kiều Tuyết.

Tốc độ này khá là nhanh, nặng nề nhắm cần thận một chút. Lỡ may vào Huyết Từ thì...

Pằng...

Viên đạn từ nòng súng của Kiều Tuyết bay ra ngoài, xé gió, lao vun vút về phía thanh kiếm kia, tốc độ khủng bố vô cùng.

Keng...

Tiếng viên đạn va chạm với thanh kiếm vang lên. Thế nhưng mà giương như là vô tác dụng. Thanh kiếm kia chẳng hề hấn gì, chỉ bị lệch hướng bay đôi chút rồi trở lại như cũ. Nó xoay một vòng trên không trung rồi tiếp tục tấn công. Thế nhưng lần này, mục tiêu lại là...KIEU TUYẾT.

Nhận ra thanh kiếm bạc kia đang lao về phía mình, Kiều Tuyết vội vàng giơ súng bóp cò lên tục. Những viên đạn không ngừng bay về phía thanh kiếm bạc kia, bước chân nàng lùi dần. Thế nhưng tất cả những viên đạn của nàng cũng chỉ đủ để thanh kiếm trượt khỏi đường đi của mình một chút, hoàn toàn không thu được kết quả gì. Nó vẫn tiếp tục hướng về phía Kiều Tuyết. Khi đầu thanh kiếm sắp chạm đến nàng, Huyết Từ không khỏi giật mình. Nàng chợt nhớ ra, Kiều Tuyết chưa có vũ khí cận chiến. Nghĩ vậy, không thể để phí thêm một phút giây nào nữa, nàng phi về phía cô bạn thân với tốc độ nhanh nhất có thể. Nhưng làm sao bắt kịp được thanh kiếm bạc kia?

Trần Kiều Tuyết chảy xuống một giọt mồ hôi. Tiêu rồi!

Thịch...

Thịch...

Khi cái chết đã cận kề, nàng ta bỗng biến mất.

Phịch...

Thượng Quan Khương quay trở về vị trí cũ của mình, trên tay đang bế Kiều Tuyết hiện giờ vẫn đang nhắm tịt mắt. Hấn thả nàng rơi tự do từ trên tay mình xuống dưới đất, không nói gì.

Hấn vừa cứu nàng.

Thanh kiếm bạc bỗng dừng lại, không chút động tĩnh.

"Bốp...bốp..."

Bỗng, tiếng vỗ tay giòn rã từ đâu vọng đến. Trên nóc căn nhà kia, một bóng người đang đứng một cách...không bình thường cho lắm.

Hấn có mái tóc dài màu trắng cột đuôi, mặc một bộ vest phương tây sang trọng. Xung quanh hắn, những luồng khói đen bay ra không ngớt. Nhưng đó không phải là thứ khiến hắn trở nên đặc biệt là...hắn thuộc cái giống gì vậy? Tại sao người hắn cứ ươn ươn ọ ọ thế kia? Hắn làm Kiều Tuyết nặng nề tưởng tới mấy tên gay thời hiện đại rồi đấy. Không! Còn hơn cả gay. Hấn là thụ hả?

-Bạc kiếm này là của ngươi?- Huyết Từ lạnh giọng, ánh mắt không hề lung lay nhìn xoáy sâu vào cái tên mà Kiều Tuyết cho là bê đê kia.

-Rất thông minh!- Hấn nhếch mép, nhìn xung quanh một lượt. Huyền khí của họ quả không tầm thường. Không! Phải nói là quá đỉnh. Nhưng mà rất tiếc, gặp phải hắn, tất cả chỉ còn là đỉnh gì.

-Ngươi muốn gì?- Thượng Quan Khương lên tiếng. Đó chính là thắc mắc của hắn. Mới đến thị trấn này một ngày mà đã gặp không ít rắc rối rồi. Rốt cuộc chuyện quái gì đang diễn ra?

-Ngươi...-Hắn giơ tay, chỉ về phía Thượng Quan Khương- Không Thuật? Thuộc Biệt Thuật sao? Hiếm có đấy. Còn ngươi...-Hắn lại tiếp tục giơ tay chỉ về phía Kiều Tuyết- Giã kim thuật.- Cuối cùng, hắn quay về phía Huyết Từ- Huyền Thuật? Chà...thứ vị đây.

-Cái gì...-Kiều Tuyết cắn răng, khuôn mặt bất ngờ thấy rõ. Hấn...hắn dùng viên sao? Tại sao nàng lại không thể cảm thấy? Hấn...sao hắn biết rõ nàng tới vậy được?

-Long Vân Hoàng!- Hết cách, Thượng Quan Khương đành phải tìm đến thánh thú. Tên này rất mạnh, không thể xem thường được. Tuy vậy, đối với thánh thú của Thượng Quan Khương thì hắn ta cũng chỉ là hạng tép riu. Long Vân Hoàng là một trong thập ngũ đại thánh thú, là một trong mười lăm thánh thú mạnh nhất. Không thể có chuyện thua được.

Một lần nữa, bầu trời lại chuyển màu đen kịt. Một cơn chim xám to lớn chui ra từ những đám mây tích điện. Tuy không phải lần đầu nhìn thấy cảnh tượng này thế nhưng Kiều Tuyết và Huyết Từ không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

-Tch! Long Vân Hoàng? Chết tiệt!- Cái tên trên nóc nhà tặc lưỡi, khuôn mặt khó coi đến cực điểm. Hấn bắt đầu cẩn thận hơn, thu hồi bạc kiếm, vận huyền khí tạo ra một quả cầu nhỏ trên tay:

-Biệt thuật! Phải tỏ chí anh!- Hấn hạ tay xuống đất, gân cốt bắt đầu nổi lên. Từ mặt đất, hàng trăm tấn đá bay lên không trung, mục tiêu là Long Vân Hoàng.

-Mạnh...mạnh quá...-Kiều Tuyết không kìm được mà thốt lên lời cảm thán. Nếu nàng nhớ không nhầm thì Thượng Quan Khương đã từng nói rằng với thực lực của nàng và Huyết Từ thì chỉ đủ xử lý một con. Vậy mà tên này...hắn dám chấp cả một trong ngũ đại thánh thú: Long Vân Hoàng. Hấn là cái thể loại gì vậy?

-Nhanh xử lý hắn đi Long Vân Hoàng.- Thượng Quan Khương nhủ thầm. Hấn không thích như thế này. Chỉ bằng giải quyết cho nhanh gọn.

Long Vân Hoàng vừa nghe xong, lập tức không chần chừ mà lao về phía tên kia với tốc độ kinh hoàng, mặc kệ những tấn đá vẫn đang liên tục nhắm mình mà bay.

Tên kia không kịp phản ứng đã thấy Long Vân Hoàng ngày càng gần. Không còn cách nào khác, hắn hô:

-Diệt Linh!- Tức thì một cơn gió có bộ lông nâu óng mượt từ đâu hiện ra, đứng chắn ngay trước mặt hắn.

Đúng lúc đó, Long Vân Hoàng bay tới. Móng vuốt sắc nhọn giờ ra, kết liễu Diệt Linh chỉ trong tích tắc.

~~~CHUYÊN MỤC HỎI ĐÁP~~~

Câu hỏi: Đọc đến đây chắc hẳn rất nhiều bạn thắc mắc kẻ đang tấn công nhóm Huyết Từ tại sao lại mạnh như vậy phải không nào. Vậy thì tại sao lại không để trí tưởng tượng của mình bay xa, bay cao nhỉ? Akame sẽ chọn một bạn có đáp án đúng nhất hoặc gần đúng nhé.

Chương 67 sẽ được up khi có trên 4 câu trả lời.

Đừng quên VOTE chương 67 này và 5 chương khác chưa vote nhé.

Chúc các bạn may mắn!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68

~~~ĐÁP ÁN CÂU HỎI CHƯƠNG 66 SẼ CÓ TẠI CUỐI CHƯƠNG NÀY~~~

"GRAOOOO..." Con thú kia điên cuồng gào lên một tiếng rồi nhanh chóng thành một luồng khói sáng rồi biến mất. Trông nó có vẻ bị thương không hề nhẹ.

-Hấn...hắn lấy thánh thú ra làm bìa chắn sao?- Thượng Quan Khương nắm chặt bàn tay. Thật hổ thẹn. Hấn còn không thèm coi Thánh Thú của mình ra cái thể loại trò trống gì.

Từ trên nóc nhà, hắn mỉm cười, nhún chân một cái, cả người hắn biến mất vào hư không: "Hẹn ngày tái ngộ"

Mọi người đều hiểu hắn tạm thời rút lui vì gặp phải Long Vân Hoàng. Nếu không, chắc chắn Thượng Quan Khương cùng các nàng đang bị hắn đùa giỡn rồi.

Huyết Từ thở hắt ra một hơi, nói:

-Về thôi!

-Thượng Quan Phong đầu. Tớ nhớ hẳn ta đi cùng cậu mà.- Kiều Tuyết chạy theo Huệýt Từ, hỏi.

Nếu để ý kĩ, Thượng Quan Khương đang nắm tay cô gái đi đằng sau thoáng nhủ mảy. Kiều Tuyết quan tâm tới đệ đệ hẳn từ lúc nào vậy? Sao hẳn không biết.

Về tới trọ, Huệýt Từ đã đi pha trà. Nàng muốn pha một chút trà cho tỉnh táo lại đã. Hôm nay thật sự có quá nhiều chuyện xảy ra rồi.

Nàng đi vào trong buồng, được một lúc bỗng nói vọng ra:

-Tuyết Tuyết, Thượng Quan Khương, hai người đi mua chút trà cho tớ.

-Sao lại phải đi cùng hẳn ta cơ chứ?- Huệýt Từ vừa dứt lời, Kiều Tuyết đã lên tiếng phản bác. Ai chứ tên này thì không bao giờ.

-Tuyết Tuyết, cậu không có kĩ năng Huyền Khí cận chiến. Nếu tiếp tục gặp người như bạn này thì phải làm sao? - Huệýt Từ nhẹ giọng giải thích. Nàng làm thế là vì lo cho Kiều Tuyết thôi mà.

-Vậy đi nhanh thôi còn về.- Thượng Quan Khương nói xong liền cầm tay cô gái kia kéo ra ngoài, còn tốt bụng để lại một câu khiến Kiều Tuyết sôi máu: -Nhanh đi! Lề mề!

-Người...

Thế nhưng vừa bước chân ra khỏi cửa, Huệýt Từ một lần nữa lại lên tiếng, nói như ra lệnh.

-Để cô gái kia đi đi. Đi nhanh còn về. Dẫn đi theo sẽ làm chậm tiến trình.

-Nhưng...-Thượng Quan Khương định nói gì đó, một lần nữa Huệýt Từ lại không nhanh không chậm lên tiếng cắt ngang lời hẳn nói:

-Ta không ăn thịt cô ta.

Thượng Quan Khương cứng họng. Thôi cũng được. Dù sao Huệýt Từ cũng cùng phe.

-Đi nhanh thôi.-Thượng Quan Khương thấy Kiều Tuyết cứ chần chừ chưa muốn đi cùng với hẳn, hẳn liền nắm tay Kiều Tuyết đi ra. Nói nắm tay là không đúng lắm vì thực chất là hẳn đang lôi xềnh xệch Kiều Tuyết thì đúng hơn.

-Bỏ tay ta ra mau.- Đi được một đoạn, Kiều Tuyết tức thì đứng lại, gạt tay mình ra khỏi tay Thượng Quan Khương, bực dọc quát.

-Lãnh cô nương, có bực cái gì chứ?- Thượng Quan Khương cũng chịu hết nổi, lên tiếng mắng lại Kiều Tuyết. Tại nàng, tại nàng đó chứ. Sao hẳn biết nàng bực vì gì được? Mà hẳn có làm gì sai đâu.

-Lại còn không bực. Đây, Thượng Quan Khương, người đứng tường ngoài là Vương Gia mà lên tiếng bắt nạt người khác được nhé. Người đứng tường ngoài là Vương Gia mà có thể tam thê tứ thiếp nhé. Cả đời này ta ghét nhất là chuyện đó. Còn nữa, người...- Kiều Tuyết không chịu kém cạnh, xô một tràng dài mà không để ý mình đang ở giữa đường. Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán về hai chữ "Vương Gia" kia. Không để nàng kịp nói xong, một lần nữa Thượng Quan Khương nắm tay nàng, kéo đi một cách thô bạo.

-Này này người làm cái gì thế?- Đi vào một góc tối nhỏ, Thượng Quan Khương dừng lại. Kiều Tuyết nhanh chóng gạt tay mình ra khỏi hẳn.

-Cò nói cái gì thì nên để ý tới xung quanh đi. Còn nữa, ta tam thê tứ thiếp hồi nào mà để cô ghét? Ta cùng lắm chỉ mới có một sủng phi bên ngoài. Như thế nào lại là tam thê tứ thiếp?- Thượng Quan Khương tức giận.

-Thế cô ta đó, người quan tâm tới cô ta thế còn gì nữa. Không phải là người đi đến đâu gặp nữ tử nào cũng thế đấy chứ?- Kiều Tuyết không kém cạnh cái lại.

-Cô ghen sao?- Thượng Quan Khương nhếch môi, ánh nhìn xoáy sâu vào Kiều Tuyết.

-Thêm vào!- Kiều Tuyết khinh bỉ trả lời. Có cho vàng nàng cũng không yêu cái loại như hẳn.

-Ta thấy cô ta có gì đó khác lạ.- Thượng Quan Khương dẫn trở nên bình tĩnh hơn. Hẳn dựa lưng vào tường, giải thích cho Kiều Tuyết về hành động của mình.

-Cô ta chỉ là cô gái bình thường.- Tuy giọng điệu đã nguôi ngoai đi phần nào nhưng Kiều Tuyết nàng vẫn không chịu kém cạnh. Nàng liên tục phản bác ý kiến của Thượng Quan Khương.

-Chạm vào cô ta sẽ thấy. Trong cơ thể cô ta có một loại khí gì đó khác lạ. Không mạnh mẽ cuộn cuộn như huyền khí, lại càng không lạnh lẽo man rợ như yêu khí. Nó êm đềm và phẳng lặng. Hơn nữa lại rất dễ dàng nhận ra. Chỉ cần chạm vào cô ta là có cảm giác rồi.- Thượng Quan Khương không thêm cãi nhau với Kiều Tuyết nữa. Hẳn nhìn lên trên bầu trời. Có lẽ phải nán lại đây một hai ngày nữa. Đáng lẽ sáng nay phải lên đường khởi hành rồi nhưng mà không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hy vọng sẽ về kịp trước khi đệ đệ hẳn xảy ra chuyện gì.

Đang trầm tư suy nghĩ, bất chợt có một giọng nói vang lên. Không phải của Kiều Tuyết mà càng không phải của Thượng Quan Khương:

-Hai vị có muốn xem bói không?

~~~CHUYÊN MỤC CÂU HỎI CHƯƠNG 68~~~

Câu hỏi: Ngắn gọn thôi 3. Các bạn nghĩ Huệýt Từ bảo Thượng Quan Khương để cô gái ở lại là có chủ ý hay không?

Nhớ VOTE cho chương 68 và 5 chương bất kì nữa nhé. Bạn nào đã VOTE hết thì đăng sau câu trả lời hãy ghi chữ: (XONG).

Chương 69 sẽ được up khi có từ 5 câu trả lời trở lên.

Chúc các bạn may mắn

~~~CHUYÊN MỤC ĐÁP ÁN CÂU HỎI CHƯƠNG 66~~~

-Chúc mừng bạn Akira_Swanr đã trả lời đúng câu hỏi và làm theo đúng thể lệ mà Akame đã đặt ra.

-Hai bạn akitaluna và @luanhdoshot. Mình rất vui vì hai bạn không chỉ VOTE cho 6 Chương mà còn VOTE all truyện. Thế nhưng hai bạn không ai trả lời đúng cả (((mình rất lấy làm tiếc. Hai bạn cố gắng hơn trong lần tới nha.

Cuối cùng là Musawinx11. Nàng trả lời đúng một nửa. Thế nhưng rất tiếc nàng không tuân theo đúng luật của trò chơi. Nàng chỉ VOTE chương 66 ==||. Mà nếu nàng đã VOTE hết từ lâu rồi thì nàng phải thêm chữ: (XONG) sau câu trả lời ==||.

Lần sau nàng để ý hơn nha.

~Chương 69 sẽ được đăng khi có đủ 4 câu trả lời

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

-Hai vị có muốn xem bói không?

Có người!

Thượng Quan Khương cùng Kiều Tuyết nhất thời kinh động. Có người ở đây mà họ không nhận ra sao?

Hai người nhất thời theo bản năng lùi về phía sau mấy bước, nhìn về phía thân ảnh nhỏ bé vừa phát ra tiếng nói kia.

Đó chỉ là một bà lão. Không hơn không kém.

-Hai vị có muốn xem bói không?- Bà lão khuôn mặt không biến đổi, kiên trì cất giọng một lần nữa.

-Xin lỗi chúng ta đang...-Thượng Quan Khương là không muốn rước thêm phiền toái, lịch sự từ chối rồi định quay lưng rời đi. Thế nhưng mà sự đòi hỏi đoán trước. Kiều Tuyết đối với con người kia lại bỗng dưng có hứng thú, bèn nhận lời.

-Kiều Tuyết! Huệýt Từ có dặn chúng ta nên đi nhanh về sớm.- Thượng Quan Khương không vừa lòng mà cất tiếng nhắc nhở. Cô gái này trước mặt hẳn dù có huyền khí mạnh cỡ nào thì phải chăng vẫn là quá hồ đồ đi.

Kiều Tuyết xoay gót đi theo bà lão kia, lại đứng lúc nghe thấy tiếng nhắc nhở của Thượng Quan Khurong, trả lời:

-Một lúc thôi. Thích thì người cứ đi trước.- Kiều Tuyết nâng hiểu ý hẳn là gì. Cơ mà nàng khác hẳn khác. Hẳn không thích không có nghĩa nàng cũng như vậy.

Thượng Quan Khurong trầm tư. Sự phụ hẳn đã giao phó người này cho hẳn. Hẳn không thể bỏ mặc. Hướng chi nàng lại không có huyền khí cận chiến.

Không chần chờ, Thượng Quan Khurong nâng gót đi theo.

Bà lão dẫn bọn họ vào trong một túp lều nhỏ. Phát tay ra hiệu hai người tới bên một cái bàn, bà lão đi vào trong lấy ra một quả cầu thủy tinh to cỡ tầm bàn tay.

-Tay!- Cần thận đặt quả cầu lên bàn, bà nói.

Kiều Tuyết đưa cả hai tay mình ra, cơ hồ như không hiểu ý bà lão là muốn tay nào.

Bà lão kia túm lấy cánh tay phải của Kiều Tuyết ghi xuống bàn, không biết từ đâu lòi ra một con dao bén nhọn, cứa một đường trên ngón cái nàng.

Mọi thứ diễn ra nhanh tới nỗi không ai kịp phản ứng. Khi đã nhận ra, Thượng Quan Khurong nhanh chóng rút kiếm bên hông, kể cả bà lão.

Bà lão kia vẫn dậm mực không nói gì, đem máu từ ngón tay Kiều Tuyết nhỏ lên trên quả cầu.

-Đồ kiếm xuống. Bà ta chỉ đang bôi thôi.-Kiều Tuyết lên tiếng nhắc nhở Thượng Quan Khurong lui xuống, hẳn cũng hạ kiếm nhưng không tra vào bao. Cơ hồ vẫn không tin tưởng.

Quả cầu kia bỗng hiện lên chỉ duy nhất một chữ: TỬ.

Bà lão kia nhất thời roi vào trầm mặc, mi tâm nhu lại.

-Có chuyện gì sao?- Kiều Tuyết sốt ruột, lên tiếng hỏi.

-Vị công tử đây, phần người có thể ra ngoài một lúc!- Bà lão quay về phía Thượng Quan Khurong, đề nghị.

Câu nói vừa vang lên cơ hồ không hiệu lực. Thượng Quan Khurong không hề có nửa điểm ý định nghe theo.

-Ra ngoài đi Thượng Quan Khurong - Kiều Tuyết nói.

Thượng Quan Khurong chần chờ. Hẳn vẫn là chưa muốn ra. Nhưng rồi nghĩ gì đó, hẳn lại xoay lưng bước ra ngoài, để lại câu nói: "Nhớ cẩn thận"

-ừm

Thượng Quan Khurong vừa ra khỏi, bà lão đã chậm rãi mở miệng:

-Hồng nhan họa quốc.

Lời nói không nhanh không chậm. Chỉ bốn chữ nhưng ý tứ lại vô cùng rõ ràng.

Nàng là họa.

Kiều Tuyết khẽ cười khẩy. Quả khứ nàng là họa, tương lai nàng cũng là họa. Thế giới cũ nàng là họa, giờ xuyên đến đây thì vẫn là họa.

-Lãnh Tuyết công chúa, người là vẫn không nhận ra ta?- Bà lão âm điệu sắc bén hướng về phía Kiều Tuyết. Đáy mắt hiện tia sát khí.

-Lãnh Tuyết công chúa?- Lãnh Kiều Tuyết nhu mày, theo đà lùi về phía sau, nàng cảm nhận sát khí.

-Nộp mạng người ra đây.- Bà lão nói tức thì đưa tay phải hất bàn lên, chiếc bàn bay lên cao, hướng phía Kiều Tuyết phi đến.

Kiều Tuyết dù không có kĩ năng cận chiến nhưng đầu sao cũng là sát thủ ở hiện đại, há lại có thể chết vì một cái bàn.

Nàng không chậm trễ né tránh. Nhưng mà cái bàn kia có vẻ như bị quý ám, không đáp đất mà hướng về phía nàng bay tới.

Đương nhiên nàng sẽ không để cái bàn đáp trúng mình rồi, nàng lại tránh đi, cái bàn lại đuổi theo.

Khi cái bàn chạy sát nút nàng, bà lão kia từ đây bay tới, hướng mũi dao sắc nhọn vào nàng.

Đường cùng rồi. Thà để cái bàn phi vào còn hơn là chết.

Kiều Tuyết nhắm tịt mắt, chuẩn bị đón nhận một cú đập đau điếng thì...

RẦM...

Một âm thanh lớn vang lên. Mờ mắt ra, nàng chỉ thấy bàn gỗ vỡ nát, phía trước nàng, một bóng lưng to lớn đứng đó.

Thượng Quan Khurong một tay vịn chường đánh tan cái bàn, tay còn lại chìa mũi kiếm vào phía cổ bà lão kia.

-Không sao chứ?

~~~Xin lỗi vì hơn tuần mới cập nhật nha. Akame cuối cùng cũng thi xong rồi. PHẦN HỒI ĐÁP:

-Bà lão kia phỏng đoán là ai?

Chương 70 cập nhật khi có từ 4 câu trả lời~~~

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

-Không sao chứ?- Kiều Tuyết bây giờ mới dám ngừng mặt lên nhìn những gì vừa diễn ra. Tuy rằng là sát thủ nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là con người, vẫn là một đứa ham sống sợ chết mà thôi.

-Không sao...-Nàng đứng dậy, phui phui quần áo. Không có huyền khí cận chiến quả bất tiện đi. Sau chuyện đi này nhất định phải luyện cận chiến thôi.

Thượng Quan Khurong đưa mắt về phía bà lão- hiện giờ vẫn đang cố kè kiếm. Khuôn mặt bà ta không còn điềm đạm như lúc mới gặp mà mang chút gì đó phẫn uất vô cùng. Hẳn không biết bà ta nhưng mà là cảm nhận thấy bà ta có chút gì đó quái dị khác lạ. Bà ta hơn nữa chắc chắn là cao thủ.

-Sao người tấn công ta?- Kiều Tuyết nhìn về phía bà lão, hỏi rõ nguyên nhân. Dù sao nàng cũng vô cùng thắc mắc. Bà ta là người thứ hai gọi nàng bằng tên Lãnh Tuyết công chúa. Chẳng lẽ nàng cùng cái vị Lãnh Tuyết công chúa giống nhau đến vậy sao?

-Lãnh Tuyết công chúa, người không nhận ra ta sao? Thật đáng khinh thường. Ta tưởng người đã xuống tuổi vàng rồi kia.- Bà lão nghiêng rắng, tạm thời không mạnh động, kiếm đã kè cổ.- Ta sẽ không bao giờ quên mối thù ngày hôm đó, cái ngày người cùng hẳn ta đã phế đi khí của ta.

-Ách...-Kiều Tuyết nàng là có nhiều chuyện vô cùng thắc mắc. Nàng mới học huyền khí thôi. Làm sao đủ mạnh để phế đi huyền khí người khác? Hơn nữa không phải nàng cùng bà ta gặp nhau lần đầu à? Mà hẳn ta bà ta nói là ai?

-Lãnh Tuyết công chúa...sao?- Thượng Quan Khurong âm ừ nằm lại cái tên ấy. Tính ra đây là lần thứ hai hẳn thấy có người nhận nhầm Kiều Tuyết là Lãnh Tuyết công chúa. Nhưng mà bất quá hẳn cũng không để tâm lắm. Có điều...hắn cảm giác như trước đây đã từng nghe qua cái tên này. Không phải lần đầu tiên Kiều Tuyết bị nhận nhầm mà còn trước đó nữa cơ.

-Lãnh Tuyệt công chúa là ai?~ Kiều Tuyệt không vòng vo, hỏi thẳng vấn đề. Nàng cần làm sáng tỏ những chuyện này.

-Haha...đáng thương cho một kẻ như ngươi có ngày lại mất trí nhớ quên mất mình là ai...~ Bà lão cười lớn. Sau đó bắt chợt nhìn vào Thượng Quan Khương.-Thần là Đại Vương Gia Quan Quốc, ngươi nên tránh xa ả nữ nhân này ra.

Thượng Quan Khương sững người. Câu nói này...là có ý gì? Mà tại sao bà ta lại nhận ra hần là vương gia?

-Bỏ kiếm xuống đi vương gia. Hoặc là...~Bà lão nói đến đây thì bỗng nhiên mờ dần, mờ dần rồi biến mất. Chỉ còn để lại một lời nhắn nhủ: -Lãnh Tuyệt công chúa, ngươi đừng mong yên ổn.

~~~Tại Căn Phòng Trợ Huyết Từ cùng cô gái kia đang ở~~~

-Tên gì?- Huyết Từ đặt xuống trên bàn một tách trà nóng hổi.

-Ta họ Thị, tên Linh, năm nay mười sáu tuổi. Mà không phải vừa rồi cô nương bảo hết trà sao?~ Cô gái tròn mắt hỏi.

-Chúng tôi đang làm nhiệm vụ, không thể có xích mích nội bộ được.- Huyết Từ thờ dài. Nàng là đang giúp hai cái con người kia có thời gian giải quyết hiểu lầm. Cơ mà lại chợt nhớ tới chuyện của mình và Thượng Quan Phong. Sau vụ việc Thượng Quan Hân Kỳ bị thương thì cả hai cũng coi như là đã nói chuyện với nhau rồi. Nhưng mà là vẫn không được tự nhiên như trước. Nói mới nhớ, Thượng Quan Phong sao giờ này vẫn chưa về nhỉ? Có chuyện gì sao? Thượng Quan Phong rõ ràng mạnh hơn nàng. Làm gì có chuyện...

Nghĩ đến đây Huyết Từ lại tự vỗ vào đầu mình. Nàng đang nghĩ gì vậy chứ? Chắc chắn là không sao đâu mà.

~~~~CHUYÊN MỤC PHẢN THƯỜNG

@PHANTHANH, chúc mừng bạn đã đưa ra câu trả lời đúng nhất. Hừm. Tuy không đúng hết nhưng cũng là đưa được một lý do đúng.

Akame sẽ nhấp gửi tặng bạn chương 71 vào ngày mai thay vì chương 70 này nha. Mong bạn thông cảm.

Thân!

Akame

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

"Cạch" sau khoảng nửa canh giờ, cửa phòng trở bỗng nhiên bật mở. Theo phản xạ, đương nhiên Huyết Từ cùng Thị Linh quay đầu về phía cửa xem xét.

Trông mắt Huyết Từ bỗng giãn to, tách trà trên tay nàng cũng không ngừng run rẩy kịch liệt. Biểu tình trên mặt Kiều Tuyệt ngày càng khó coi.

Thị Linh lùi về phía sau, hai tay che mắt, khuôn mặt cũng không ngừng run rẩy tột độ.

Phía ngoài cửa, Thượng Quan Phong đứng đó, đôi lông mày nhũu chặt đầy đau đớn. Tay phải hắn đang ôm lấy bả vai bên trái, chính từ đó, máu tươi cứ rì ra không ngừng, dính be bét lên thân thể, y phục, tóc tai, thậm chí Huyết Từ còn có thể nhìn thấy máu đông đã bắt lại trên mái tóc màu đen hiện đang xỏa ra của hắn.

Khó khăn lắm, tách trà trên tay Huyết Từ mới nằm ổn định trên bàn. Nàng không nói không rằng, bước về phía Thượng Quan Phong, nhũu mày, đưa tay đỡ hắn vào. Hắn cũng không nói không rằng, để mặc nàng đỡ lấy.

Nàng đỡ hắn nằm xuống giường, thoát bỏ phần trên y phục của hắn. Thị Linh ở đằng sau khẽ đỏ mặt, cô gái trước mặt nàng ta thật quá mạnh dạn đi, ít ra cũng phải hỏi ý kiến vị nam nhân kia đã chứ. Nhưng đó là Thị Linh nghĩ vậy. Còn Thượng Quan Phong thì cũng không có để ý, để mặc Huyết Từ xử lý vết thương cho mình. Huyết Từ thì càng không phải nói. Nàng ta còn chả thèm quan tâm chuyện mình vừa làm. Đối với nàng, thương thế trước mắt của Thượng Quan Phong quan trọng hơn nhiều.

Lay hoay một hồi, cuối cùng nàng cũng có thể dùng băng gạc bịt miệng vết thương của hắn lại. Coi như là kiểm máu đi. Nhưng bất quá...còn thuốc...không có thuốc thì khó lòng mà hồi phục sớm. Nhìn vết thương được băng bó nham nhở, Huyết Từ tự dưng bực bội với chính mình. Nếu như trước đây nàng hỏi Hải Văn chút ít về mấy tình huống sơ cứu thì đã không sao rồi.

Nàng sẽ đi tìm đại phu. Nhưng mà bất quá đường lối tại đây nàng không thông thạo. Hơn nữa, có đi nàng cũng không biết đại phu ở chỗ nào mà tìm.

Chợt nhớ ra còn một người nữa đang ở trong phòng, Huyết Từ quay về phía Thị Linh rầy giở vẫn lặng im như người vô hình.

-Thị cô nương, bằng hữu ta đang bị thương, đường xá ta lại không thông thạo. Có là người ở đây, cô có thể giúp ta đi tìm một đại phu không?~ Kiều Tuyệt lịch sự.

-A...tất nhiên là được.- Thị Linh vội vã nghe theo lời Huyết Từ, bước chân gấp rút hướng về phía cửa. Nàng vừa mở cửa ra thì...

"Rầm..." Nàng do quá vội vã nên đã đâm trúng ai đó.

Là Kiều Tuyệt. Kiều Tuyệt vừa trải qua nguy hiểm nên cũng không nói gì, chẳng buồn để tâm đến Thị Linh. Nàng đang suy nghĩ về bà lão kia, suy nghĩ về người con trai nhận cô là muội muội, và còn suy nghĩ về cái tên Lãnh Tuyệt Công Chúa kia.

Nàng đầu óc cứ mãi ở trên chín tầng mây, không để ý rằng Thị Linh đã xin lỗi nàng và chuẩn bị rồi đi tìm đại phu.

Thấy Thị Linh chuẩn bị đi đâu đó, Thượng Quan Khương đột nhiên giữ tay nàng ta lại.

-Nàng đi đâu?

-A...Thiếp...thiếp đi tìm một đại phu cho vị huynh đài kia...~Thị Linh đánh mắt về phía trong. Thượng Quan Khương theo phản xạ cũng nhìn theo.

-Phong!- Thượng Quan Khương lo lắng tiến về phía Thượng Quan Phong đang nằm trên giường, cùng lúc Thị Linh cũng rời đi và Kiều Tuyệt khi nghe thấy tiếng nói của Thượng Quan Khương thì hồn cũng dần nhập lại với xác.

-Đã xảy ra chuyện gì vậy?~ Kiều Tuyệt hỏi Huyết Từ.

-Không biết. Về đã thấy như vậy.- Huyết Từ trả lời- Tớ vừa kêu cô nương kia đi gọi đại phu rồi.

-Khụ khụ...~Tiếng ho của người trên giường đã cắt đứt đoạn đối thoại của mọi người, Thượng Quan Phong nén đau đớn, nói từng chữ:

-Mọi người...mau đi đến trung tâm của thị trấn này đi...khụ...nếu không...khụ...khụ...sẽ không kịp mất.

~~~~Câu hỏi Mọi người nghĩ chuyện gì đang diễn ra tại thị trấn.

Trên 7 Vote và trên 5 coment sau một ngày đăng chương mới

Dưới 7 Vote và 5 Coment sau từ hai đến 5 ngày sẽ đăng chap.

Trên 10 Vote và 10 coment lập tức đăng chương mới

Thân!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

-Thượng Quan Phong! Rốt cuộc là có chuyện gì?- Huyền Từ sốt ruột.

Thượng Quan Phong toan định ngồi dậy, nhưng bất chợt lại chạm vào vết thương nơi bả vai. Hắn nhủ mảy, động tác chợt khựng lại. Chắc...vết thương này có vẻ nặng hơn hẳn tưởng.

Thượng Quan Khương thấy thế liền ngăn lại:

-Đệ cứ nằm đi.

Thượng Quan Phong gật gật cái đầu, hẳn kè:

-Vừa rồi khi ta đụng độ một tên có sử dụng huyền khí, hẳn đã đá thương ta.-Thượng Quan Phong giọng lạnh lẽo- Ta nghĩ sức mạnh hẳn là tốc độ. Nhưng mà không phải. Sức mạnh của hắn không phải là tốc độ mà là giảm tốc độ của người khác. Lúc đó ta cảm thấy sức mạnh này phải chẳng là lớn quá đi. Nhưng ta đã nhận ra một điều khi nhìn thấy thánh thú của hắn. Thánh thú của hắn thuộc loại hỗ trợ sức mạnh. Nó giúp hắn ra tăng diện tích huyền khí. Nếu ta đoán không nhầm thì mọi thứ nằm trong bán kính 5 dặm (khoảng 8 km) sẽ bị chạm lại. Khi ta nhận ra được điều đó thì đã cố gắng thoát ra khỏi bán kính ấy. Nhưng mà làm sao có thể thoát ra được khi đang nằm trong bán kính ấy? Ta bị đá thương. Lúc hắn sắp kết liễu ta thì ta chợt thấy một kẻ khác chạy đến. Hắn nói rằng chủ nhân của bọn chúng đang đợi ở phía trung tâm. Ta cũng không biết là có chuyện gì nhưng nhờ đó ta đã thoát. Mọi người mau mau đến trung tâm đi.- Thượng Quan Phong gục.- Bọn chúng định làm gì đó vào giờ tị (khoảng 12 giờ trưa)

-Còn người?- Kiều Tuyết hỏi. Nếu đi hết thì ai sẽ ở lại canh chừng đây.

-Ta cũng sẽ...-Thượng Quan Phong định nói gì đó, lập tức bị Huyền Từ chặn họng:

-Ta sẽ ở lại trông chừng huynh ấy.- Huyền Từ cương quyết.

-Nàng...-Thượng Quan Phong ủ ớ không biết nói gì. Huyền Từ đứng là rất mạnh. Tại sao lại ở lại?

-Huyền Từ, huyền khí của cậu dù sao cũng mạnh. Tớ sẽ ở lại-Kiều Tuyết lúc đầu luôn khẳng định mình là kẻ mạnh. Cùng lắm cũng chỉ đứng sau vài người. Nhưng mà là sau nhiều cuộc chiến, nàng đã lắm. Huyền khí của nàng học mới chỉ là những gì căn bản mà thôi. Nàng kém hơn nàng nghĩ nhiều. Nàng tuyệt đối không phải kẻ mạnh. Chỉ là nàng học huyền khí so với những người khác có phần nhanh hơn. Như thế không có nghĩa là mạnh.

-Không! Cậu đi đi. Nếu đứng như lời Thượng Quan Phong nói thì cần sự giúp đỡ của khả năng chiến đấu xa đấy.- Huyền Từ giải thích. Sau đó nàng quay về phía Thượng Quan Khương.- Khương! Nhớ để ý tới Kiều Tuyết. Hai người nên nhanh chân chút. Sắp kết thúc giờ thìn rồi (khoảng 11 giờ rưỡi)

-Vây đi!- Thượng Quan Khương kéo tay Kiều Tuyết đi ra.

Đi ra đến cửa thì thấy bóng dáng Thị Linh ở đằng xa. Đi phía sau là một lão đại phu già. Hai người cũng chẳng buồn để tâm. Chỉ để lại một câu dặn dò với lão đại phu -Nhớ chăm sóc đệ đệ ta cẩn thận.

Tiến về phía trung tâm của thị trấn, hai người lại chẳng thấy có gì khác biệt cả.

-Liệu không phải Thượng Quan Phong nghe nhầm đấy chứ?- Kiều Tuyết nhủ mĩ. nàng chẳng thấy có điểm gì đặc biệt ở mấy cái chỗ này cả.

-Phong đột tuyệt đối không bao giờ nghe lầm- Thượng Quan Khương khẳng định chắc nịch. Thượng Quan Phong chưa lú lẫn đến mức đó.

-Ta thấy...-Kiều Tuyết định nói gì đó bỗng nhiên bị Thượng Quan Khương kéo lại góc tường nhỏ, khuất so với đường lớn. Hắn bịt miệng Kiều Tuyết không cho nàng nói, chỉ khẽ ra ám hiệu im lặng.

Kiều Tuyết hiểu nhưng nàng đương nhiên im lặng.

Ngoài đường lớn, một đám người mặc đồ đen đang đi vào trong một cửa hàng bán chai lọ cổ. Mà nhìn kẻ đi đầu tiên, không ai khác chính là kẻ đã tấn công Thượng Quan Khương cùng các nàng vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Ngoài đường lớn, một đám người mặc áo choàng đen kín mít đang bước vào trong một cửa hàng bán chai lọ cổ. Mà nếu nhìn kĩ, kẻ dẫn đầu không ai khác chính là kẻ đã tấn công Thượng Quan Khương cùng các nàng.

Thượng Quan Khương cùng Kiều Tuyết nhìn thò, đợi bọn chúng bước hẳn vào bên trong được một lúc rồi mới thò đầu ra, tiến về phía cửa hàng.

Đi vào cửa hàng, hai người có tình đi vào bên trong. Đúng lúc đó ông chủ cửa hàng đi ra chặn đường, nói rằng hôm nay đóng cửa sớm, mời hai vị khách quan về cho.

Bỗng Kiều Tuyết nhận thấy có sự kì lạ ở chỗ này.

Tầm thăm dưới chân ông ta rõ ràng là một tấm thảm mới, vậy tại sao lại vứt chõng chơ ngay giữa sân nhà thế kia.

Chợt nghĩ ra điều gì đó, Kiều Tuyết chỉ tay về phía tấm thảm kia:

-Ông chủ, tôi muốn mua tấm thảm kia.

-Khách quan, xin hãy đến vào hôm khác. Chúng tôi hôm nay đã đóng cửa rồi.

Mặc cho ông ta nói như thế nào thì Kiều Tuyết vẫn bước về phía tấm thảm. Khi đã tiến tới tấm thảm, người chủ cửa hàng kia bất ngờ cảm gậy lao tới. Thượng Quan Khương còn cách một đoạn nên không phản ứng kịp.

Nhưng bất quá dám coi thường Kiều Tuyết này sao? Nàng tuy huyền khí không mạnh bằng người ta nhưng dù sao cũng từng là sát thủ. Chẳng lẽ lại thua một cái tên không biết huyền khí?

Kiều Tuyết rất nhanh xoay người, cúi thấp đầu xuống, đá thật mạnh vào chân hắn.

-A...a...a...-Hắn ta bất ngờ khụy xuống, ôm chân. Thật không may mắn, lực đạo của Kiều Tuyết tuy không đủ phệ đi đôi chân nhưng cũng đủ khiến hắn rạn nứt xương khớp, đau đớn một thời gian.

Kiều Tuyết bình thần nhìn cái tên đang nằm la oai oái trên nền đất, lại tiến đến, đập mạnh vào gáy hắn, bất tỉnh nhận sự.

Nàng lật tấm thảm kia lên, lập tức một cửa hầm hiện ra. Kiều Tuyết mở cửa hầm, đi xuống bên dưới, không quên vẫy vẫy tay ý bảo Thượng Quan Khương đi theo.

Hai người đi men theo cầu thanh xuống phía dưới sâu lòng đất, Kiều Tuyết rút bên hông ra một con dao găm, cầm chắc tay. Hôm nay nàng là rút kinh nghiệm. Tuy không có huyền khí cận chiến nhưng nàng vẫn có kĩ năng cận chiến của một sát thủ. Không thể mãi ý lại vào huyền khí được.

Thượng Quan Khương đi sát Kiều Tuyết, tay cũng nắm vào chuỗi kiếm bên hông. Ở nơi tối tăm thế này, không cẩn thận thì sẽ mất dấu ngay.

Khi đã đến một căn phòng, hai người bất chợt nhìn thấy hai kẻ canh gác trước một cửa hầm nữa. Chúng cũng mặc áo choàng đen.

-Hừ...ta hẳn lúc này sao không đi mua một chiếc áo choàng đen. Bây giờ có phải tốt hơn rồi không.- Kiều Tuyết hất tóc, phàn nàn. Có vẻ chúng đã nhận ra hai người, lập tức cảm giáo phi đến.

-Đành xử thôi.- Thượng Quan Khương nhún vai, cười rồi. Nháy mắt, hắn biến mất, rồi lại xuất hiện ở phía sau một tên, vung kiếm, kết thúc mạng sống kẻ xấu số.

Kiều Tuyết cười khinh bỉ, vừa né tránh mũi giáo của tên còn lại, vừa nói:

-Người thật là không biết xấu hổ, hẳn dù sao cũng không có huyền khí, người lại sử dụng huyền khí với một kẻ không biết huyền khí.

Nói đến đây, bất chợt nàng lại nghĩ tới lão già Hiên Viên Ngoại và lần đầu gặp nhau.

Thượng Quan Khương cười nhạt, trả lời:

-Chỉ muốn nhanh, gọn, lẹ hơn thôi. Còn nàng, với sức nàng thì có thể xử được tên kia đấy nhưng mất nhiều thời gian quá. Lỡ mất việc lớn.

-Hử...-Kiều Tuyết hừ lạnh, tay phải cầm dao vung lên, cắt động mạnh cổ, tên kia ngã xuống.

Để tránh đánh rần động cổ, Thượng Quan Khương tiếp tục thi triển đưa hai cái xác đi chỗ khác. Cơ mà lần này không còn là điện đường tâm của hoàng đế. Cái xác chuyển đi đâu thì không thể biết được.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Thượng Quan Khương cùng Kiều Tuyết tiến vào bên trong, không quên khoác lên người những chiếc áo choàng màu đen của hai kẻ xấu số.

-A...Thượng Quan Khương, ta chợt nghĩ ra một chuyện.- Kiều Tuyết búng tay cái tách, mắt nhìn về phía Thượng Quan Khương.

-Gi?- Thượng Quan Khương nhìn thẳng, tiếp tục rảo bước

-Đáng nhẽ ra lúc này ta nên tra khảo hai kẻ đó, hỏi rõ ngọn ngành những thứ này.-Kiều Tuyết thở dài, đáng lẽ nàng nên nghĩ ra sớm hơn. Bấy giờ thì...quá muộn rồi.

-Kiều Tuyết, không kịp đâu.- Thượng Quan Khương nói. Lúc đó hắn đã nghe thấy tiếng bước chân của vài người đi xuống. Có lẽ là những kẻ đi sau. Kiều Tuyết huyền khí không mạnh bằng hắn, đương nhiên không thể cảm nhận được ở diện tích xa. Với cả, Thượng Quan Phong đã bảo là mau mau, có nghĩa là cũng sắp diễn ra rồi. Còn thời gian để tra khảo sao?

-Hừm...-Kiều Tuyết ra về bán khoản, đúng lúc đó hai người đã nhìn thấy ánh sáng.

Hai người bước vào một căn phòng lớn. Không giống căn phòng cũ, căn phòng này rộng hơn cả trảm, cả nghìn lần. Hòn nứa trên đầu hoàn toàn thông thoáng, có thể nhìn thấy trời xanh. Lại còn rất đông người. Tất cả đều mặc áo choàng đen. Có kẻ lực lưỡng đứng gác, có kẻ xếp hàng cầu khẩn, có kẻ tất bật chạy đi chạy lại. Và...cũng có những kẻ nô lệ đang bị trói.

Ở chính giữa trung tâm của căn phòng có một cái bệ cao nhỏ. Hình như xung quanh là...trận pháp. Cái vòng tròn ngôi sao lớn đó không thể lẫn đi đâu được. Đó chính là trận pháp gọi hồn mà Hiến Viên Ngoại đã từng nhắc đến trong một buổi học về Huyền Khí. Bọn chúng đang định làm cái quái gì vậy?

-Tất cả hãy chú ý lên đây.- Ở bên trên cao có một cái hành lang nhỏ. Mà những kẻ đang đứng trên hàng lang không ai khác là kẻ đã tấn công vừa rồi, một kẻ mặc áo choàng đen tóc xõa dài vừa nói, một cô gái ăn mặc hở hang lồ bịch. Mà quan trọng hơn, ở trên đó chỉ có một kẻ duy nhất đang ngồi, hắn đã giấu đi khuôn mặt của mình. Đó có lẽ là người có vị trí cao nhất.

-Kiều Tuyết!- Thượng Quan Khương gọi khẽ.-Cô hãy đi đến căn chòi kia.- Thượng Quan Khương hướng mắt về phía một căn chòi ở phía cao hơn rất nhiều so với chỗ mà những tên kia đứng, đang vẫn còn ba tên đứng gác.- Còn ta sẽ tiến sát tới chỗ bọn chúng. Khi nào ta bắt đầu hành động, hãy yểm trợ cho ta.

-Như thế rất nguy hiểm.- Kiều Tuyết nói.

-Chep, đâu còn cách nào khác, đi thôi.- Thượng Quan Khương nói xong liền theo kế hoạch vừa đề ra mà đi.

Kiều Tuyết cũng đâu còn cách nào khác, đành nghe theo.

Nàng nhanh chóng tìm cầu thang lên phía trên. Quái lạ! Sao xung quanh đây lại không có cầu thang để lên phía trên nhỉ?

-Nàng nghĩ ngợi một lúc, lại nhận thấy Thượng Quan Khương đã mất hút rồi. Quái lạ? Hắn đi đâu được nhỉ?

Mà khoan. Hắn có huyền khí dịch chuyển tức thời mà. Có gì đâu mà lại không lên được.

Nói chung là, người gặp khó khăn bây giờ chỉ có mình nàng. Xin lỗi nhé, Thượng Quan Khương. Có trách thì chỉ trách kế hoạch người đề ra quá ư không cẩn thận.

-Hồi những đứa con của thần sám hối, gờ ị đã đến. Chúng ta hãy cất lên bài ca chúc phúc.- Kẻ mặc áo choàng đen đứng trên kia nói tiếp. Lập tức tất cả những ai có mặt ở đại điện đều quỳ rạp xuống, miệng liên tục nói gì đó. Kiều Tuyết cũng quỳ xuống, không quên theo dõi những kẻ trên kia.

-Chuẩn bị lễ vật.- Tiếng hô vờ vang lên, lập tức một loạt các cô gái mặc y phục màu trắng vị mang lên trận pháp. Mười hai cô gái đứng vào mười hai giao điểm của ngôi sao, liên tục van nài cầu xin:

-Tha cho tôi, tôi còn con nhỏ...

-Tha cho tôi, tôi sẽ làm bất cứ điều gì các ông muốn.

Và dù các tiếng van nài, khóc than. Thế nhưng, tất cả chỉ là vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Sát Kim Tuyệt Kĩ

-Cố định họ lại.- Người đã tấn công các nàng cùng Thượng Quan Khương sáng nay nói.

Lập tức mười hai cô gái kia bị xích lại. Xích chân, xích tay.

Kiều Tuyết im lặng. Đây có lẽ là những cô gái có cùng khí như cô gái mà Khương đem về. Vậy thiếu mất một người? Bọn chúng vẫn có thể khai triển ma pháp sao?

Không thể nào.

Kiều Tuyết len lén nhìn bọn chúng. Bất quá ma xui quỷ khiến như thế nào mà cái tên tấn công sáng nay lại bất ngờ quay lại, nhìn về thẳng phía nàng.

Nguy rồi!

Tim Kiều Tuyết nảy lên. Hắn đã nhìn thấy nàng rồi.

Cha nàng kiểm sư phụ nàng ở hiện đại từng dạy đồ nàng theo đường lối như sau: "Chắc chắn thắng thì hãy ra tay. Nếu không chắc chắn hãy quay đầu chạy. Nếu đánh, cho dù thoát hay thắng thì cũng là để lộ ra quá nhiều chiêu thức. Nếu bị nhìn thấy sẽ là làm vào nguy hiểm. Sự không phải một cái tội, đó là cách để chúng ta tồn tại"

-Ông già, tôi run quá. Vậy ra, không muốn sợ cũng không được nhỉ? Bọn chúng là kẻ mạnh.- Kiều Tuyết lăm bắm, một giọt mồ hôi lặn từ trán xuống. Nàng dần như chỉ muốn quay đầu.

-Bắt kẻ đó.-Cái tên mà nàng vừa gặp sáng nay chỉ thẳng vào nàng. Chết tiệt! Nhanh như vậy sao?

Thượng Quan Khương đứng sau bức tường giạt mình, Kiều Tuyết cũng không kém hơn là bao. Tim nàng nảy lên.

Kiều Tuyết định đứng dậy, giết bọn lính rồi mở đường thoát thì bỗng dưng cái người mặc áo choàng đen bên cạnh nàng nhanh hơn một bước, lập tức đứng dậy.

Hắn trên tay từ đâu biến ra hai thanh dao. Một đỏ một xanh, nhanh chóng giết những tên lính định đến gần.

Kiều Tuyết thờ phào một hơi. Nàng thoát rồi. Nhưng có cái gì đó...không ổn.

Người mặc áo choàng đen kia nhìn về phía nàng, nâng dao lên. Kiều Tuyết ngẩng mặt lên, hai thanh dao trên tay hắn bỗng khựng lại.

Kiều Tuyết rửa thảm. Mụ nội nó. Người theo phe ai vậy hả? Đánh cũng phải nhìn người chứ. Uống công ta tưởng người theo phe chúng ta.

-Vị tỷ tỷ này, không phải người cũng ở phe ta sao? - Thăng nhóc kia nhếch mép cười gian, đưa tay chủ ý đỡ Kiều Tuyết dậy.

Kiều Tuyết một lần nữa đem tám đôi tổ tông của thăng cha trước mặt ra chửi rủa. Sao hắn biết được nàng là người đối lập với cái buổi lễ này? Hắn với nàng quen biết nhau sao? Mà quan trọng hơn...đừng có kéo nàng chết chung với hắn chứ.

Hết cách, Kiều Tuyết đành phui đờ đống dậy, ánh mắt sát khí nhìn tên kia. Vốn tưởng đã thoát rồi ai ngờ vẫn chết.

Cái thăng nhóc mặc áo choàng kia híp mắt cười. Lý do nàng gọi nó là nhóc à? Dương nhiên là vì mặt cái tên này non choẹt như thăng nhóc mới 15 đến 16 tuổi. Bất quá nàng lại thấp hơn nó.

-Giết bọn chúng cho ta.- Cái đứa con gái ăn mặc hở hang kia tức giận hét lớn. Lập tức bao nhiêu người xung quanh đều đổ dồn vào bọn nó.

Chậc. Nhiều như vậy nhưng chỉ là loại cùi bắp. Nàng là chỉ sợ mấy tên kia thôi. Không sao, đây là lúc thích hợp để thử "thứ đó".

-Tỷ tỷ, chúng ta...-Cái tên bên cạnh nàng định nói gì đó thì bị Kiều Tuyết lườm cho một cái. Hắn bắt gặp ánh mắt lạnh.

Kiều Tuyết hít một hơi thật sâu, hai tay nắm lại với nhau để trước ngực. Đầu nàng hơn cúi xuống, mắt nhắm lại.

-Sinh tồn giữa chốn nhân gian.

Hoàng kim, hãy rực sáng, thiêu cháy những ai cản đường ta.

Lắng nghe lời chúc phúc của thượng đế, chết cũng không toàn thây.

Rác rưởi...loại bỏ...

Nàng vừa đọc đến đây, mắt cũng lập tức mở to, hai tay đang rộng ra hai bên:

-Già kim thuật, sát kim tuyệt kỹ, khai mở.

Lập tức trên cao xuất hiện một quả cầu lớn. Ba giây sau thu nhỏ lại và biến mất.

Cả đại điện im lặng.

Kiều Tuyết nhếch môi cười nhẹ, chỉ tay về phía bọn chúng:

-Sát!

Từ đâu, rất nhiều chùm sáng màu vàng rực cháy bay thẳng xuống đất.

Đập đất chỗ nào, người chết la liệt đến đó. Ngoại trừ chỗ nàng, tên nhóc kia và những người bị đem làm vật tế lễ, nơi đâu chùm sáng cũng đánh tới.

Chùm sáng bay đến chỗ những tên chủ chốt thì lập tức bọn chúng thi triển vòng bảo hộ, chùm sáng bị đánh bật ra.

Điều này cũng không khiến Kiều Tuyết bất ngờ. Bọn chúng đường đường là những cao thủ. Tuy sát kim tuyệt kỹ mạnh nhưng là mệnh về điện tích, không có mệnh về lực đánh. Những ai là cao thủ đương nhiên sẽ sống sót.

Khi sát kim tuyệt kỹ kết thúc, những kẻ còn đứng chính là: Kiều Tuyết, Thượng Quan Khương, kẻ cầm đầu vẫn ngồi ghế, kẻ tấn công sáng nay, cô gái ăn mặc hở hang, người tóc dài khoác áo choàng.

Không ngoài dự đoán. Cuộc chơi bảy giờ mới bắt đầu. Không hiểu sao cái cảm giác sợ hãi của Kiều Tuyết cũng vui bởi đi phần nào. Có lẽ là do lập được chiến công chăng? Chắc là vậy rồi.

Bỏ đầu ba. Mà một kẻ bên nàng hình như không có huyền khí. Bất lợi rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Hồi Sinh Lô Thần

-Già Kim Thuật. Phán Hạ Sát- Một lần nữa, Kiều Tuyết lại biến ra một khẩu súng. Nhưng mà là khẩu súng này có nửa điểm khác với khẩu súng nàng dùng khi tiến vào hang ổ của bọn phản loạn. Khẩu súng này ngắn hơn khẩu súng trước, trông có vẻ nặng hơn, kiểu dáng cũng khác đi phần nữa.

Không nhanh không chậm, Kiều Tuyết nhắm vào bọn chủ chốt trên cao, bóp cò.

Bọn chúng từ khi Kiều Tuyết giương súng đã nhanh chóng lập vòng bảo hộ.

Kiều Tuyết cười nhẹ, không ngoài dự đoán.

Viên đạn bay đến, vòng bảo hộ của bọn kia nứt ra, nứt ra, rồi vỡ dần, sượt qua người tên ngồi ghế.

Kinh ngạc!

Khẩu súng này tuy khá nặng nhưng không bằng khẩu súng trước, nhưng mà là lực sát thương lớn hơn nhiều lần. Chỉ có thể mới phá được vòng bảo hộ. Mà đương nhiên, nàng đã sớm biết bọn chúng sẽ dùng đến vòng bảo hộ.

-Tuyệt tỷ, mạnh quá!!!- Thăng nhóc bên cạnh vỗ tay, cười tươi. Lại vô tình nhắc đến tên nàng. Bất quá trong trận chiến nàng cũng không để ý lắm.

- Thì ra là con à Già Kim Sư.- Tên đánh nàng sáng nay rồi. Già Kim Sư thứ vị đó sao? Rõ ràng nhiều khi như thế. Có khi gặp trăm lần hắn. Lượng khí khổng lồ ấy lần thứ hai hắn bắt gặp. Chỉ là...nàng ta không biết điều này?

- Người quen biết á? - Tên tóc dài mặc áo choàng đen cất tiếng hỏi. Xem ra buổi lễ này không được yên ổn rồi.

- Sáng nay có gặp qua.- Tên đó ngoáy ngoáy tai, ưỡn ẹo trả lời.

- Xứ lý bọn chúng, chủ nhân sẽ lo phần buổi lễ.- đứa con gái ăn mặc hở hang ra lệnh. Tức thì tên tấn công các nàng sáng nay xông lên, rút kiếm hướng phía nàng cùng tên nhóc kia.

Kiều Tuyết khẽ cười. Chiêu thức của hắn nàng đã nhìn ra.

Ưng dung né tránh, Kiều Tuyết cũng biến ra một khẩu súng ống ngắn, ngắm bắn liên hồi.

Tên nhóc kia định ra tay tương trợ thì bị cô gái ăn mặc hở hang xông đến chặn đường:

- Nhóc con, đối thủ của người là ta.

Phía sau bức tường, Thượng Quan Khương im lặng quan sát. Thấy Kiều Tuyết có vẻ làm chủ được, hắn cũng yên tâm làm nốt phần việc của mình.

Thượng Quan Khương lên kút tiền vào phía sau tên ngồi trầm đang ngồi, từ đầu xuất hiện một thanh kiếm sáng choang, giơ lên, định một đường kết liễu mạng sống. Nhưng người tính không bằng trời tính. Hắn ta bắt ngờ quay đầu. Biến ra một quả cầu nhỏ đánh văng Thượng Quan Khương. Tên tóc dài mặc áo choàng đen bảy giờ mới nhận ra sự hiện diện của kẻ thứ ba. Hắn ta cũng hiểu rằng chiêu thức vừa rồi không thể nào kết thúc mạng sống của Thượng Quan Khương nên nhanh chóng phi thân vào đám khói bụi tiền công.

Tên cầm đầu vẫn ngồi đó niệm chú, nghi thức giờ do hắn xử lý. Chỉ cần hồi sinh được lời thần, không gì có thể ngăn cản hắn.

~~~~~

- Hự...- Viên đạn từ nòng súng Kiều Tuyết bay ra, găm vào tim tên kia. Hắn ta đau đớn thét lên. Hắn bại trận dưới tay một nữ tử sao?

Kiều Tuyết thờ hồng học, biết rằng mình đã thắng. Không phải thắng một trận mà là thắng tuyệt đối.

Nàng quay về phía tên nhóc ban này vẫn đang chật vật. Tên nhóc đó không có huyền khí. Trụ được đến bảy giờ quá chín phần nhờ may mắn.

Kiều Tuyết giờ sùng bắn thêm mấy nhát nữa vào kẻ tấn công nàng sáng nay. Khi chắc chắn hắn đã chết, nàng mới chạy tới giúp đỡ tên nhóc kia.

ĐỪNG...

ĐOÀNG...

ĐOÀNG...

Tiếng sấm nổ trên nền trời phủ mây đen kịt. Sét đánh xuống những cô gái làm vật tế lễ kia. Những cô gái ấy la hét đầy đau đớn. Kiều Tuyết khó khăn suy nghĩ. Làm sao để ngừng những đợt sét này lại?

Nàng nhìn về phía Thượng Quan Khương vẫn đang giao đấu. Không thể để hắn phân tâm được. Hắn đúng là mạnh thật đấy nhưng hình như vẫn chưa dùng hết sức lực. Mà sao hắn không dùng hết sức lực nhỉ?

Kiều Tuyết nhảy lên phía ban công nơi tên cầm đầu vẫn còn ngồi. Vừa đáp đất, hắn ta đã cười vang:

- Haha, giờ không còn gì có thể ngăn cản ta.

Kiều Tuyết im lặng. Kẻ ngông cuồng dù có nói hắn cũng chẳng tính lại. Nhìn kĩ thì hắn khá giống các nàng hồ ở hiện đại. Cho rằng không gì có thể ngăn cản mình. Dần dần rồi mới biết, trên thế giới còn rất nhiều kẻ mạnh. Các nàng chỉ là hạng tép riu.

Kiều Tuyết định tấn công hắn thì chợt khựng lại khi nghe câu hỏi:

- Người biết tại sao ta lại làm vậy không? Người từng nghe về lời thần chưa? - Hắn ta đang hỏi nàng đấy sao? Hỏi cả kẻ thù. Xem ra hắn có rất nhiều tâm sự chưa có dịp giải bày. Nàng cũng tò mò. Nghe xong rồi giết hắn chắc cũng không muộn.

- Người nói đi.

- Một ngàn năm trước, Lôi Thần là thuộc hạ của quý vương tại Quý Giới. Bất quá do đợt tấn công Nhân Giới cùng Tiên Giới bất thành mà bị giam giữ. Lục vị đế vương đã phong ấn hắn vào trong cơ thể của những vị thiếu nữ. Những người này là hậu duệ của những vị thiếu nữ đó. - Hắn ta giải thích. Một ngàn năm trước sao? Không phải bà lão tấn công nàng cũng từng nói...hơn một ngàn năm trước nàng đã từng phế đi khi bà ta sao? Liệu Lãnh Tuyết công chúa kia cùng lời thần có gì liên quan tới nhau không nh? Bà lão kia cũng ở thị trấn này. Chắc là phải liên quan chứ. Hơn nữa còn tiên giới và quý giới? Nàng không hiểu

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Một Ngàn Năm Trước

- Một ngàn năm trước đã có chuyện gì? - Kiều Tuyết thẳng thắn hỏi. Hắn ta cũng biết nhiều đấy chứ.

Tên đó khẽ cười, hắn nói:

- Ra người cũng có hứng thú với lịch sử ba thế giới sao? Vậy chúng ta cùng sở thích rồi. Ta nói người nghe. Một ngàn năm trước. Quý Giới đã tấn công Nhân Giới và Tiên Giới. Tuy ta không nhớ rõ lắm nhưng theo tài liệu được ghi chép thì trận chiến có sự góp mặt của nhiều nhân vật máu mặt. Đại diện cho Nhân Giới là Lục Vị Đế Vương. Đại diện cho Tiên Giới là Cẩm Tái Nữ cùng Tứ Đại Long Quân. Từ Quý Giới có Thái tử con quý vương, Lôi Thần cùng Hoà Thần, công chúa cùng sư huynh của nàng ta. Nghe nói Quý Giới đã mất mát rất lớn. Không chỉ mất đi Lôi Thần, ngay cả vị công chúa kia và thánh thú Phụng Hoàng Đen của nàng ta cũng mất đi gây tổn thất vô cùng nặng nề. Sau đó, Quý Giới không còn động tĩnh gì? - Hắn hỏi tương. Kiều Tuyết cảm thấy kì lạ. Sao hắn biết điều này.

- Phụng Hoàng Đen? Vị công chúa kia có tên gọi là gì? Hơn nữa....tại sao người biết được?

- Vị công chúa kia...ta không rõ tên nàng ta. - Hắn ta đưa ánh mắt sắc bén nhìn về phía Kiều Tuyết. - Còn lý do ta biết...haha...đương nhiên vì ta có mặt trong trận chiến đó. - Hắn ta cười ha ha, kể lại chiến tích oai hùng của mình. Kiều Tuyết lại cảm thấy không ổn. Nếu hắn ta thực sự làm người của trận chiến đó thì làm sao nàng có thể thắng nổi.

- Người là ai? - Kiều Tuyết hỏi, tay cầm chặt súng.

- Ta họ Băng, tên Khanh. Hiệu là Băng Đế Vương, một trong lục vị đế vương của nhân giới. - Hắn ta khẳng định.

Kiều Tuyết thể hiện rõ khuôn mặt khó hiểu. Nếu là một trong lục vị đế vương thì hắn phải bảo vệ nhân giới. Tại sao lại muốn hồi sinh Lôi Thần? Hắn ta phản bội con người ư?

Hắn giương như cũng đoán được thắc mắc trên nét mặt của Kiều Tuyết, nhẹ nhàng giải thích:

- Con người...rác rưởi. - Hắn ta đứng phắt dậy, lập tức Băng từ đầu búa vẩy lấy Kiều Tuyết.

Nàng nhanh nhẹn nhảy lên cao tránh đi, dùng súng bắn lên hoàn vào khối băng xung quanh khiến nó vỡ nát.

Cùng lúc đó, những hồi sấm sét lại càng mạnh hơn, bầu trời như muốn nứt ra. Mặt đất tách ra làm đôi. Từ dưới đất, một người khổng lồ trồi lên. Trên tay hắn là cây búa to lớn với những dòng điện chạy qua. Hắn có khí còn to hơn cả thánh thú của Thượng Quan Khương chứ chẳng đùa.

- Hừ...nhân loại...dám phong ấn ta...- Tên khổng lồ ấy còn ai khác ngoài Lôi Thần? Hắn đang gào lên từng đợt phẫn nộ, giương như muốn quật đổ hết tất thảy mọi thứ xung quanh.

Bất chợt hắn bỗng dừng lại, con người chăm chăm nhìn vào nhân vật nhỏ bé đứng trên đại diện:

- Băng Đế Vương, người còn sống? - Nói buồn cười! Đứng sờ sờ ra đó chẳng nhẽ là đã chết?

- Ta phụng mệnh thái tử diện hạ đến đón người. - Vị Băng Đế Vương nói.

- Ai da...vậy người có mang cho ta đồ ăn không? Bị phong ấn ngàn năm thật sự rất đói. - Lôi Thần cười cười. Một phần hắn muốn thử lòng vị Băng Đế Vương này. Một phần nữa thì hắn thực sự rất đói nha.

- Những con người này đều là của người. - Nói rồi vị Băng Đế Vương biến mất. Chẳng ai biết hắn đã đi đâu.

Thượng Quan Khương giật mình. Thời không thuật?

-Ha ha...đã vậy ta cũng không khách khí. - Lôi Thần tự cười lớn, nhìn một loạt các con người xung quanh. Quả là nhiều đồ ăn ngon nha. Khi bọn chúng thực mạnh.

- Chui nhân bô chúng ta sao? - Cô gái ăn mặc hồ hang tức giận hét lớn. Há nào bị lợi dụng rồi? Còn nói nàng là thức ăn?

Tên tóc dài mặc áo choàng đen im lặng, dừng tấn công Thượng Quan Khương. Hiện tại hai người ở cùng một bờ chiến tuyến.

- Hừ...lời thần ta mặc kệ. - Cô gái ăn mặc hồ hang chuyển mục tiêu sang lời thần tiến đánh. Ngu ngốc? Người mong có kì tích xảy ra sao?

Lôi Thần nhanh chóng dùng bàn tay khổng lồ của mình bắt lấy cô ta, cười hề hề. Sau đó, hắn ta định đưa lên miệng thưởng thức.

Bất ngờ từ đâu, tay hắn khẽ nhói lên như bị kiến ba khoang đốt. Hắn nhìn về phía vết thương. Là đạn. Hắn lại nhìn về phía người vừa bắn hắn.

Bàn tay hắn bắt chợt khựng lại. Ném cô ta xuống đất, hắn hừ lạnh rồi biến mất. Công chúa không thích hắn ăn thịt người trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Ta Chưa Bao Giờ Để Vặt Mất Nàng Ấy!

- Hoàng Tử, Lôi Thần cầu kiến.- Một cô gái...nói đúng hơn là một cô gái thân người đuôi cá tiến tới, kính cẩn nói với nam nhân anh tú đang ngồi trên ghế băng dài, lười biếng nhắm nháp ly rượu nồng.

- Cho vào.

"Cạch" Tiếng mở cửa phòng vang lên, lôi thần bước vào. Giờ đây, lôi thần không ở trạng thái người khổng lồ nữa, thay vào đó là hình hài một đứa nhóc khoảng chừng mười tuổi. Mái tóc vàng óng nghịch ngợm, ánh mắt sáng như sao sa...ai nghĩ đây lại là tội đồ giết người hơn ngàn năm trước chứ?

- Thái tử điện hạ, người còn sống sao?- Lôi Thần cười lém lỉnh. Hắn đối với thái tử này cung kính có, ngưỡng mộ có, mà coi thường cũng có. Đương nhiên là không dám nói ra.

- Ý người là sao?- Nam nhân kia vẫn không phản ứng, nhàn nhạt hỏi. Hắn quen rồi a, không thêm chấp a.

- Ý thần là...Lãnh Tuyệt công chúa không phải đang ở hạ giới sao? Người tại sao lại ở...-Lôi Thần chưa kịp nói hết, lập tức nuốt xuống một ngụm khí lạnh. Đưa mắt nhìn sát khí đằng đằng toả ra từ nam nhân trước mặt, hắt thật sự không dám nói nữa, cô cho vàng hân cũng không nói a.

- Trước hết cứ để cho nàng chơi đùa một thời gian.- Thu hồi lại sát khí, nam nhân kia nhắm nháp ly rượu, nghĩ ngợi điều gì đó.

- Những vị nam nhân anh tuấn đi cùng công chúa hôm bữa quả thật hảo soái, chắc chắn sẽ không thua kém ngài đâu. Ngài không ghen sao?- Lôi Thần vẫn là Lôi Thần, vẫn nhiều chuyện như vậy. Mà cũng không thể trách hắn được. Từ rất lâu rồi, câu chuyện tình cảm của cặp đôi tiền đồng ngọc nữ này đã trở thành chủ đề bàn tán ăn sâu vào tâm trí mỗi người ở Quý Giới.

- Ta chưa bao giờ để vặt mất nàng ấy!- Nam nhân kia khẳng định.

Lôi Thần trầm mặc. Đương nhiên rồi. Thái tử anh tuấn của bọn hắn còn đang ngồi đây, lẽ con người đem so ra thì là cái quái gì chứ? Chỉ là...

- Lôi huynh, đừng đem chuyện đó ra bôn cợt nữa.- Một nữ nhân xinh đẹp yếu điệu đi vào, hất tóc, nét mặt thấp phiền kiều ngạo.

- Sư muội, một ngàn năm không gặp, muội vẫn lạnh chanh như xưa.- Nữ nhân kia không ai khác ngoài tiểu muội Hoá Thần của Lôi Thần. Nữ nhân kia trẻ trung như ở độ tuổi hai mươi. Ai nghĩ đây lại là trái qua bốn ngàn năm tuổi?

- Muội cũng chẳng có thời gian đôi co với huynh. Thái tử điện hạ, gọi thần đến có chuyện gì không?- Hoá Thần quay gót về phía nam nhân này giờ vẫn im lặng, hỏi.

- Người xuống trông chừng công chúa thay ta.- Nam nhân kia nhắc nhở. Thì ra là nhờ chăm sóc người tình a.

- Thần trước giờ quan hệ với công chúa cũng chẳng đến nổi tình thâm ruột thịt. Cứ thần đi e là không hợp.- Hoá thần từ chối. Nếu đi với công chúa thì không phải tài năng của nàng sẽ bị công chúa làm cho phai mờ ư? Nếu không nói nàng không thích công chúa thì thôi đi. Lại bảo nàng đi bảo vệ công chúa? Nàng thấy cô ta chết đi càng tốt.

- Cả Quý Giới có mỗi người và mẫu thân ta là nữ nhân. Không cứ người chẳng lẽ cứ mẫu thân ta đi?- Nam nhân nhàn nhạt hỏi.

- Thù lao?- Biết là không thể không đi. Những nàng vẫn muốn xin một chút lợi lộc nha.

Nam nhân trên ghế nhếch mép cười giảo hoạt, ra dấu cho Hoá thần đến gần, nói thầm vào tai nàng ta gì đó. Chẳng hiểu sao nàng ta lập tức gật đầu đồng ý ngay khiến Lôi Thần có chút khó hiểu.

- Hoàng tử điện hạ, vậy thần xin cáo lui.- Hoá Thần cung kính nói với nam nhân kia, rồi lại quay sang Lôi Thần.- Lôi huynh, muội đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc Tam Đại Vương Phi* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.